

Forslag til Lov om betalingstjenester¹

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

Anvendelsesområde

§ 1. Denne lov finder anvendelse på betalingstjenester omfattet af bilag 1, jf. dog stk. 2-3 og § 4.

Stk. 2. Kapitel 10 finder anvendelse på betalinger med betalingsurrogater, jf. § 102, der ikke udgør betalingstjenester omfattet af bilag 1.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at loven helt eller delvis ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Økonomi- og erhvervsministeren kan samtidig fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

§ 2. Betalingstjenester må kun udbydes her i landet af følgende udbydere, der er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område:

- 1) Kreditinstitutter, jf. § 5, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.
- 2) Betalingsinstitutter, jf. kapitel 2.
- 3) Udstedere af elektroniske penge, jf. kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed.
- 4) Danmarks Nationalbank.
- 5) Offentlige myndigheder.

Stk. 2. Betalingstjenester kan endvidere udbydes her i landet af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1 eller 2.

§ 3. Kapitel 5-8 finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes her i landet, hvis både betalernes og betalingsmodtagerens udbyder er etableret her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis tjenesten ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta, når denne er en anden end euro.

Stk. 2. § 43, § 44, stk. 1, nr. 1, 3 og 4 og stk. 2, §§ 45 og 47, § 48, nr. 1, nr. 2, litra a-d og f, og nr. 3-7, §§ 49-53, §§ 58-66, §§ 72-74 og § 76, stk. 1-3, samt kapitel 8 finder dog tillige anvendelse, selv om betalingsmodtagerens udbyder er etableret i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og uanset hvilken valuta tjenesten ydes i. § 76, stk. 1-3, finder dog kun anvendelse ved betalingstransaktioner, der ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta, når denne er en anden end euro.

Stk. 3. Kapitel 10 finder anvendelse på betalinger med betalingsurrogater, der udbydes her i landet.

§ 4. Loven finder ikke anvendelse på:

- 1) Kontantbetalinger direkte fra betaleren til betalingsmodtageren, jf. dog § 56.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF, (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1).

- 2) Betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som har fuldmagt fra betaleren eller betalingsmodtageren.
- 3) Erhvervsmæssig fysisk pengetransport.
- 4) Betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervsmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almennyttig virksomhed.
- 5) Tjenester, hvor betalingsmodtager efter udtrykkelig anmodning fra betaler foretager en kontant betaling til denne i umiddelbar forbindelse med gennemførelsen af en betalingstransaktion vedrørende køb af varer eller tjenesteydelser (cash-back-transaktioner).
- 6) Veksling af kontanter uden at disse indestår på en betalingskonto.
- 7) Betalingstransaktioner, der er baseret på papirbaserede rejsechecks, papirchecks, papirveksler, papirbaserede værdikuponer eller postanvisninger.
- 8) Betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter, centralbanker og andre deltagere i systemet eller udbydere af betalingstjenester jf. dog § 40.
- 9) Betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter og lignende, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i nr. 8 omhandlede personer eller af fondsmæglerselskaber, kreditinstitutter, danske og udenlandske investeringsforeninger, eller administrationsselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre virksomheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot.
- 10) Tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres.
- 11) Betalingstransaktioner for egen regning mellem udbydere af betalingstjenester, deres agenter eller filialer.
- 12) Betalingstransaktioner mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder, eller mellem dattervirksomheder under samme modervirksomhed.
- 13) Tjenester, der ydes af udbydere, og som vedrører udbetaling af kontanter i kontantautomater på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke foretager andre af de i bilag 1 anførte betalingstjenester.
- 14) Betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

§ 5. Loven kan ikke fraviges til skade for brugeren af betalingstjenester jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. Kapitel 5 samt §§ 55, 62, 64-66, 68, 73, 74, 85 og kapitel 10 kan fraviges ved aftale mellem udbyderen og brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere. Parterne kan endvidere aftale en anden indsigelsesfrist end nævnt i § 63.

Stk. 3. § 75 og § 76, stk. 4, kan fraviges i alle kundeforhold bortset fra

- 1) betalingstransaktioner i euro uden valutaomregning
- 2) betalingstransaktioner i danske kroner i Danmark

- 3) betalingstransaktioner, der kun omfatter en valutaomregning mellem euro og danske kroner i Danmark, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, når transaktionen foretages i euro.

Stk. 4. For betalingstransaktioner inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, må den frist, der er fastsat i § 75, stk. 1 og 3, uanset stk. 3 højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet, jf. § 71.

Definitioner

§ 6. I denne lov forstås ved:

1) *Betalingsinstitut:*

En juridisk person, der i overensstemmelse med kapitel 2 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

2) *Betalingstransaktion:*

En handling, der iværksættes af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.

3) *Betalingsystem:*

Et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing eller afvikling af betalingstransaktioner.

4) *Betaler:*

En fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der afgiver en betalingsordre.

5) *Betalingsmodtager:*

En fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion.

6) *Bruger:*

En fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele.

7) *Betalingskonto:*

En konto oprettet i en eller flere brugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.

8) *Midler:*

Sedler og mønter, indestående på en konto og elektroniske penge.

9) *Betalingsinstrument:*

Enhver form for personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre.

10) *Pengeoverførsel:*

En betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder på betalingsmodtagerens

vegne, og hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.

11) *Mikrobetalingsinstrument:*

Et betalingsinstrument, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 euro, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 euro eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 euro.

12) *Arbejdsdag:*

En dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante udbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion.

13) *Fysisk handel:*

Afvikling af en betalingstransaktion, der forudsætter fysisk tilstedeværelse af betaler og betalingsmodtager.

14) *Varigt medium:*

Ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information.

15) *Rammeaftale:*

En aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

16) *Forbruger:*

En fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervmæssige virksomhed.

17) *Udbyder:*

Selskaber, som omhandlet i § 2, stk. 1, samt juridiske og fysiske personer, jf. § 38, der udbyder betalingstjenester.

18) *Agent:*

En fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbuddet af betalingstjenester.

19) *Direkte debitering:*

En betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion iværksættes af betalingsmodtageren på grundlag af, at betaleren har meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens udbyder eller til betalerens egen udbyder.

Kapitel 2

Betalingsinstitutter

Tilladelse

§ 7. Virksomheder, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, skal have tilladelse som betalingsinstitut for at kunne udbyde betalingstjenester. Tilladelse kan gives til en eller flere af de aktiviteter, som er nævnt i bilag 1.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse, når

- 1) virksomheden drives i et aktieselskab, et anpartsselskab eller et andelsselskab med begrænset ansvar. Virksomhederne i de nævnte selskabsformer skal have såvel en bestyrelse som en direktion,
- 2) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark,
- 3) virksomheden af Finanstilsynet vurderes at være i stand til at gennemføre en forsvarlig drift,
- 4) virksomheden opfylder kravene om startkapital i § 12,
- 5) medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, opfylder kravene i § 18,
- 6) ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, ikke vil modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af betalingsinstituttet,
- 7) der ikke foreligger snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed, mellem virksomheden og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver,
- 8) virksomhedens forretningsgange, administrative forhold, organisation, regnskabsmæssige procedurer, revisionsmæssige foranstaltninger samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger er forsvarlige, jf. § 19, og
- 9) der er truffet passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester, jf. § 22, såfremt virksomheden ud over udbud af betalingstjenester omfattet af bilag 1 udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 11, nr. 3.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Herudover skal ansøgningen indeholde følgende:

- 1) oplysninger om virksomhedens retlige form med kopi af stiftelsesoverenskomst, stiftelsesdokument og vedtægter,
- 2) oplysning om adressen på virksomhedens hovedkontor,
- 3) en oversigt over virksomhedens nuværende og planlagte forretningsaktiviteter, herunder en beskrivelse af planlagte betalingstjenester,
- 4) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, samt senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådant er udarbejdet,
- 5) oplysninger om virksomhedens organisationsstruktur, tilsigtet brug af agenter og filialer, en beskrivelse af outsourcing ordninger og af virksomhedens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem, oplysninger om planlagt grænseoverskridende betalingstjenestevirksomhed og etablering i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område,
- 6) dokumentation for, at virksomheden råder over den i § 12 anførte startkapital,
- 7) oplysninger om bestyrelsesmedlemmer, direktører, og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, der dokumenterer, at kravene i henhold til stk. 2, nr. 5, er opfyldt,

- 8) oplysninger om personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret ejerandel i virksomheden, størrelsen af disse ejerandele, og dokumentation for disses egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af betalingsinstituttet, jf. kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,
- 9) oplysninger om snævre forbindelser, jf. stk. 2, nr. 7,
- 10) oplysninger om virksomhedens forretningsgange, administrative forhold, organisation, regnskabsmæssige procedurer, revisionsmæssige foranstaltninger, samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger, herunder en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som virksomheden har indført for at opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, og
- 11) en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, som tilhører brugere af betalingstjenester, såfremt virksomheden udøver andre aktiviteter, jf. § 11, nr. 3.

Stk. 4. Oplysningerne i stk. 3, nr. 5, 10 og 11, skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte brugernes interesser og sikre kontinuitet i forbindelse med udførelsen af betalingstjenester.

Stk. 5. Hvis virksomheden ud over at udbyde en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i bilag 1, udøver andre forretningsaktiviteter, jf. § 11, nr. 1-3, kan Finanstilsynet beslutte, at betalingstjenestevirksomheden skal udøves i et særskilt selskab.

Underretningspligt

§ 8. Betalingsinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt.

Meddelelse af beslutning

§ 9. Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe beslutningen, underretter Finanstilsynet ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist.

Opbevaring af oplysninger

§ 10. Betalingsinstitutter er forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af betalingsinstituttets forhold i relation til den meddelte tilladelse, i mindst 5 år.

Andre aktiviteter

§ 11. Ud over at udbyde de betalingstjenester, der er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse, kan betalingsinstitutter udøve følgende aktiviteter:

- 1) udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester,
- 2) drift af betalingssystemer,
- 3) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester.

Startkapital

§ 12. Hvis virksomheden søger om tilladelse til at udbyde én eller flere af de betalingstjenester, der er nævnt i bilag 1, punkt 1-5, skal startkapitalen udgøre mindst 125.000 euro.

Stk. 2. Hvis virksomheden søger om tilladelse til at udbyde de betalingstjenester, der er nævnt i bilag 1, punkt 6, skal startkapitalen udgøre mindst 20.000 euro.

Stk. 3 Hvis virksomheden søger om tilladelse til at udbyde de betalingstjenester, der er nævnt i bilag 1, punkt 7, skal startkapitalen udgøre mindst 50.000 euro.

Stk. 4. Startkapitalen i henhold til stk. 1-3, der skal være indbetalt fuldt ud, omfatter indbetalt aktie-, anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver samt overført overskud eller underskud.

Basiskapital

§ 13. Betalingsinstitutter skal til enhver tid som minimum have en basiskapital, som svarer til det højeste af følgende beløb:

- 1) Startkapitalen, jf. § 12.
- 2) Det beløb som fremkommer efter beregning i henhold til en af de tre metoder, der er beskrevet i bilag 2.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om anvendelse af de i bilag 2 beskrevne beregningsmetoder, herunder hvilke af disse beregningsmetoder det enkelte betalingsinstitut skal anvende ved opgørelsen af kapitalkravet i henhold til stk. 1, nr. 2. Der skal herved tages hensyn til den type af betalingstjenester, som udbydes, samt omfanget heraf. Finanstilsynet kan ud fra en risikovurdering af det enkelte betalingsinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere eller indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter endvidere regler om opgørelse af kapitalkravet, hvor betalingsinstituttet indgår i en koncern.

§ 14. Basiskapitalen er den reducerede kernekapital, jf. §§ 15 og 16, tillagt den supplerende kapital, jf. § 17.

Stk. 2. Kernekapital og supplerende kapital skal være fratrukket enhver form for skat, der kan forudses på det tidspunkt, hvor beløbet beregnes, eller det skal være behørigt tilpasset, i det omfang skat reducerer det beløb, hvormed denne kapital kan anvendes til dækning af risici eller tab.

§ 15. Kernekapitalen består af

- 1) indbetalt aktie-, anparts- eller andelskapital,
- 2) overkurs ved emission,
- 3) reserver og
- 4) overført overskud eller underskud.

§ 16. Kernekapitalen reduceres med

- 1) foreslået udbytte,
- 2) immaterielle aktiver,
- 3) udskudte skatteaktiver og
- 4) årets løbende underskud.

§ 17. Den supplerende kapital består af opskrivningshenslæggelser.

Stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 pct. af den reducerede kernekapital, jf. §§ 15 og 16.

Ledelse og indretning af virksomheden

§ 18. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktionen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i et betalingsinstitut, eller ledelsesansvarlig for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed såfremt

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,
- 3) den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab, eller
- 4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

§ 19. Et betalingsinstitut skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 4) skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, instituttet er eller kan blive udsat for,
- 6) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dets virksomhed, og anvende disse hensigtsmæssigt,
- 7) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 8) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 9) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Regnskaber og lovpligtig revision

§ 20. Årsregnskabsloven finder anvendelse på betalingsinstitutter, medmindre andet følger af stk. 2-8.

Stk. 2. Regnskabsåret skal følge kalenderåret. Første regnskabsperiode kan omfatte et kortere eller længere tidsrum end 12 måneder, dog højst 18 måneder.

Stk. 3. Betalingsinstituttet skal ved udløbet af hvert halvår foretage regnskabsindberetning til Finanstilsynet i overensstemmelse med skemaer og vejledninger hertil udfærdiget af Finanstilsynet. Indberetningerne skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.

Stk. 4. Årsrapporten skal revideres af betalingsinstituttets eksterne revisor. Betalingsinstituttet skal have mindst én statsautoriseret revisor. Vælges mere end én revisor, skal de yderligere valgte revisorer være statsautoriserede eller registrerede.

Stk. 5. Revisorerne i et betalingsinstitut skal tillige være revisorer i betalingsinstituttets dattervirksomheder. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse på modervirksomheder og dattervirksomheder, der ikke er hjemmehørende i Danmark.

Stk. 6. Revisorerne skal straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for instituttets fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med.

Stk. 7. Såfremt betalingsinstituttet udøver andre aktiviteter som omhandlet i § 11, skal betalingsinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis betalingstjenester og andre aktiviteter. Finanstilsynet kan dog dispensere fra dette krav, hvis der er tale om aktiviteter omfattet af § 11, nr. 1.

Stk. 8. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om revisionens gennemførelse i betalingsinstitutter.

Betalingskonti, ydelse af kredit og forbud mod indlån

§ 21. Betalingsinstitutter må kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner.

Stk. 2. Betalingsinstitutter, der har opnået tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i bilag 1, punkt 4, 5 eller 7, må kun yde kredit i forbindelse med disse tjenester, hvis følgende betingelser er overholdt:

- 1) Kredit skal være accessorisk til betalingstjenester og må udelukkende ydes i tilknytning til gennemførelse af betalingstransaktioner.
- 2) Kredit, der ydes i forbindelse med grænseoverskridende betalingstjenester, skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder.
- 3) Betalingsinstituttets basiskapital skal til enhver tid have en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes.

Stk. 3. Betalingsinstitutter må ikke erhvervmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler.

Sikring af midler

§ 22. Betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, og som samtidig udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 11, nr. 3, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller gennem en anden formidler af betalingstjenester som led i gennemførelse af betalingstransaktioner. Hvis midlerne ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester, skal midlerne senest på dette tidspunkt indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko. Midlerne må herved ikke kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer.

Stk. 2. Betalingsinstituttet kan i stedet for den i stk.1 beskrevne fremgangsmåde vælge at stille garanti fra et forsikringselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet. Garantien skal stilles til sikkerhed for de berettigede betalingsmodtagere i

henhold til endnu ikke effektuerede betalingstjenester, og garantien skal omfatte ethvert beløb, som ellers skulle være indsat på særskilt konto eller investeret i sikre likvide aktiver med lav risiko i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2, herunder om undtagelser til kravet om sikring.

Anvendelse af agenter

§ 23. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en eller flere agenter, skal Finanstilsynet forinden have meddelelse herom.

Stk. 2. Meddelelsen skal indeholde følgende:

- 1) navn og adresse på agenten,
- 2) en beskrivelse af, hvordan agenten vil opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, og
- 3) oplysninger om identiteten på ledelsesansvarlige for agenten og dokumentation for, at disse opfylder kravene i § 18.

§ 24. Finanstilsynet registrerer agenten i henhold til § 90, stk. 1, nr. 1, hvis de forelagte oplysninger efter Finanstilsynets opfattelse er fyldestgørende. Er dette ikke tilfældet, kan Finanstilsynet afvise at registrere agenten. Betalingsinstituttet kan herefter ikke anvende den pågældende agent i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

§ 25. Betalingsinstitutter, der anvender agenter, har det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf.

Stk. 2. Betalingsinstituttet skal sikre, at agenter, der handler på instituttets vegne, informerer brugerne af betalingstjenester om, at udbyderen er agent for det danske betalingsinstitut.

Outsourcing

§ 26. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, skal Finanstilsynet forinden have meddelelse herom.

§ 27. Betalingsinstitutter, der outsourcer driftsmæssige funktioner til tredjemand, har det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf.

§ 28. Væsentlige driftsmæssige funktioner må ikke outsources uden Finanstilsynets tilladelse. Outsourcing må ikke indebære en væsentlig forringelse af kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og ledelsesrapportering eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om instituttet overholder denne lov. En driftsmæssig funktion betragtes som væsentlig, hvis fejl eller et svigt i udførelsen af denne i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som betalingsinstitut.

Stk. 2. Tilladelse i henhold til stk. 1 forudsætter,

- 1) at outsourcing ikke indebærer en væsentlig forringelse af kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og ledelsesrapportering eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om instituttet overholder denne lov,
- 2) at outsourcing ikke fører til, at den øverste ledelse delegerer sit ansvar,

- 3) at betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for dets brugere af betalingstjenester i henhold til denne lov ikke forringes, og
- 4) at de betingelser, som betalingsinstituttet i øvrigt skal overholde for at opnå og bibeholde tilladelse, ikke undermineres.

§ 29. Hvis den enhed, som betalingsinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til, har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, underretter Finanstilsynet tilsynsmyndigheden i det pågældende land herom.

Danske betalingsinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område

§ 30. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde grænseoverskridende betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, skal forinden give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt, og hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse, til tilsynsmyndigheden i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse.

§ 31. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, ved etablering af en filial, skal forinden give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af filialens navn og adresse, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, dens organisationsstruktur, og hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse, til tilsynsmyndigheden i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse, med anmodning om en udtalelse før registrering af filialen.

Stk. 3. Hvis tilsynsmyndigheden i værtslandet meddeler, at den har rimelig grund til at formode, at den påtænkte filialetablering vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, kan Finanstilsynet afvise at registrere filialen eller annullere registreringen af filialen, hvis registrering allerede har fundet sted. Betalingsinstituttet kan herefter ikke anvende den pågældende filial i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Stk. 4. Betalingsinstituttet skal sikre, at brugerne af betalingstjenester orienteres om, at udbyderen er en filial af betalingsinstituttet.

§ 32. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, gennem en agent, skal forinden give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af de oplysninger, som fremgår af § 23, stk. 2, og oplysning om, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem agenten.

Stk. 2. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse, til tilsynsmyndigheden i

værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse, med anmodning om en udtalelse før registrering af agenten.

Stk. 3. Hvis tilsynsmyndigheden i værtslandet meddeler, at den har rimelig grund til at formode, at samarbejdet med den pågældende agent vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, kan Finanstilsynet afvise af registrere agenten eller annullere registreringen af agenten, hvis registrering allerede har fundet sted. Betalingsinstituttet kan herefter ikke anvende den pågældende agent i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Stk. 4. Betalingsinstituttet skal sikre, at agenter, der handler på instituttets vegne, informerer brugerne af betalingstjenester om, at udbyderen er agent for betalingsinstituttet.

Udenlandske betalingsinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område

§ 33. Et udenlandsk betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde grænseoverskridende betalingstjenester her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet med oplysning om, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse i hjemlandet.

§ 34. Et udenlandsk betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde betalingstjenester her i landet gennem en filial, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet med oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, dens organisationsstruktur, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem filialen, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse i hjemlandet.

Stk. 2. Hvis Finanstilsynet meddeler, at det har rimelig grund til at formode, at oprettelsen af en filial vil øge risikoen for overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af penge og finansiering af terrorisme eller de regler, der er udstedt i medfør heraf, kan tilsynsmyndigheden i hjemlandet afvise at registrere filialen eller annullere registreringen af filialen, hvis registreringen allerede har fundet sted. Filialen kan herefter ikke udbyde betalingstjenester her i landet.

Stk. 3. Filialen skal informere brugerne af betalingstjenester om, at udbyderen er en filial af det udenlandske betalingsinstitut.

§ 35. Et udenlandsk betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde betalingstjenester her i landet gennem en agent, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet samt oplysninger om hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem agenten, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse i hjemlandet.

Stk. 2. Hvis Finanstilsynet meddeler, at det har rimelig grund til at formode, at samarbejdet med den pågældende agent vil øge risikoen for overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af penge og finansiering af terrorisme eller de regler, der er udstedt i medfør heraf, kan tilsynsmyndigheden i hjemlandet afvise at registrere agenten eller annullere registreringen, hvis

registrering allerede har fundet sted. Betalingsinstituttet kan herefter ikke anvende den pågældende agent i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Stk. 3. Agenter, der handler på instituttets vegne, skal informere brugerne af betalingstjenester om, at udbyderen er agent for det udenlandske betalingsinstitut.

§ 36. Hvis betalingsinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til en enhed, der har hjemsted her i landet, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet Finanstilsynet herom.

Kapitel 3

Begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester

§ 37. Finanstilsynet kan give en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester her i landet til en virksomhed, når

- 1) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark; Finanstilsynet kan endvidere give en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1, til virksomheder, der har hovedkontor og hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område jf. dog stk. 5,
- 2) virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder,
- 3) medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, opfylder kravene i § 18. Hvis virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, finder § 18 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden personligt ansvarlige enkeltpersoner, og
- 4) betingelserne i § 38 er opfyldt.

Stk. 2. En ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden, og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 18 er opfyldt,
- 2) oplysning om hvilke af de aktiviteter, der er nævnt i § 38, som virksomheden har til hensigt at udøve,
- 3) hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af § 38, nr. 1: en beskrivelse af anvendelsesområdet for betalingsinstrumentet samt begrundelse for, at tjenesten er omfattet af § 38, nr. 1, og
- 4) hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af § 38, nr. 2: en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådant er udarbejdet.

Stk. 3. En tilladelse til at yde aktiviteter omfattet af § 38, nr. 2, bortfalder første gang gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, herunder også af agenter, for hvilke virksomheden har det fulde ansvar, overstiger 3 mio. euro pr. måned.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte regler om sikring af midler modtaget fra brugerne for virksomheder med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, der udfører aktiviteter omfattet af § 38.

Stk. 5. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1, til virksomheder, der har en lignende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres, inden virksomheden må påbegyndes.

§ 38. En begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester her i landet kan omfatte følgende aktiviteter:

- 1) betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller
- 2) betalingstjenester omfattet af bilag 1, hvis gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, herunder også agenter for hvilke virksomheden har det fulde ansvar, ikke overstiger 3 mio. euro pr. måned.

§ 39. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 38, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. En virksomhed, der har begrænset tilladelse, jf. § 38, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, så snart gennemsnittet af betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger 3 mio. euro pr. måned.

Stk. 3. En virksomhed, der har begrænset tilladelse, skal én gang om året indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne til at få tilladelse efter § 37. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte regler om, hvilke ændringer der skal underrettes om efter stk. 1.

Kapitel 4

Adgang til betalingssystemer

§ 40. Vilkår for adgang til betalingssystemer for udbydere af betalingstjenester skal være objektive, ikke-diskriminerende og proportionale, således at disse vilkår ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici, herunder afviklingsrisici, operationelle risici og forretningsmæssige risici og sikre betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på

- 1) betalingssystemer, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere, der tilhører en gruppe sammensat af enheder med kapitalforbindelser, hvor én af de forbundne enheder udøver effektiv kontrol over de andre forbundne enheder, og
- 3) betalingssystemer, hvor en enkelt udbyder (uanset om der er tale om en enkelt enhed eller en gruppe):
 - a) handler eller kan handle som udbyder for både betaler og betalingsmodtager og er eneansvarlig for driften af systemet, og

b) tillader andre udbydere at deltage i systemet, men uden at sidstnævnte har indflydelse på fastsættelse af gebyrer for deltagelse i betalingssystemet.

Kapitel 5

Oplysningskrav

Generelle bestemmelser

§ 41. §§ 43-46 finder kun anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner.

Stk. 2. §§ 47-54 finder kun anvendelse på rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet af en rammeaftale.

Stk. 3. Hvis en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er udbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som brugeren allerede modtager eller vil modtage på grundlag af rammeaftalen.

Stk. 4. Ved forbrugerftaler om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, der er omfattet af denne lov, jf. § 1, stk. 1, finder §§ 43, 44, 47 og 48 anvendelse.

§ 42. Udbydere må ikke kræve betaling for oplysninger, som skal leveres efter bestemmelserne i dette kapitel.

Stk. 2. Hvis en udbyder efter anmodning fra en bruger leverer supplerende oplysninger, hyppigere oplysninger eller tilbyder overførsel af disse oplysninger ved hjælp af andre kommunikationsmidler end fastlagt i rammeaftalen, skal en eventuel betaling stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Enkeltstående betalingstransaktioner

Forudgående information

§ 43. Senest samtidig med der indgås aftale om at udføre en betalingstjeneste, skal udbyderen stille oplysninger og betingelser efter § 44 til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde. Udbyderen skal meddele brugeren disse oplysninger og betingelser på papir eller andet varigt medium, hvis denne anmoder herom.

Stk. 2. Oplysningerne skal være formuleret klart og letforståeligt på dansk eller et andet sprog, som parterne aftaler.

Stk. 3. Hvis aftalen på brugerens foranledning er indgået ved brug af fjernkommunikation, og udbyderen derfor ikke er i stand til at opfylde bestemmelserne i stk. 1, skal oplysningerne gives til brugeren straks efter, at betalingstransaktionen er gennemført.

§ 44. En udbyder skal meddele eller stille følgende oplysninger til rådighed for brugeren:

- 1) Den type af oplysninger eller den type entydig identifikationskode, som brugeren skal oplyse for, at en betalingsordre kan gennemføres korrekt.
- 2) Den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste.
- 3) De gebyrer, som brugeren skal betale til udbyderen, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne.

- 4) Hvor det er relevant den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.

Stk. 2. Hvor det er relevant, stilles de øvrige i § 48 anførte oplysninger til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde.

Stk. 3. Ved forbrugeraftaler indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere meddele eller stille nedenstående oplysninger til rådighed for brugeren:

- 1) Eventuelle afgifter eller omkostninger, der ikke betales af udbyderen eller pålægges af denne.
- 2) Vilkår om betaling og levering.
- 3) Hvor længe oplysningerne gælder.
- 4) Eventuelle specifikke ekstraomkostninger for forbrugeren ved anvendelse af den pågældende kommunikationsteknik, hvis sådanne ekstraomkostninger pålægges.
- 5) Fortrydelsesfristens begyndelsestidspunkt og varighed samt betingelserne for og fremgangsmåden ved brug af fortrydelsesretten, herunder oplysning om, til hvilken adresse meddelelse om fortrydelse skal sendes.
- 6) Eventuelle særlige risici ved tjenesteydelsen som følge af ydelsens særlige karakter eller som følge af de operationer, der skal gennemføres, ligesom der skal gives oplysning herom, hvis ydelsens pris afhænger af udsving på de finansielle markeder, og hvis historiske afkast ikke kan benyttes til at danne forventninger om fremtidige afkast.
- 7) Hvorvidt der findes en garantifond eller anden garantiordning.

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af betalingsordren

§ 45. Umiddelbart efter betalerens udbyder har modtaget betalingsordren, meddeler vedkommende betaleren følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed på den i § 43, stk. 1, fastsatte måde:

- 1) En reference, så betaleren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren.
- 2) Betalingstransaktionens beløb i den valuta, som betaleren anvendte i betalingsordren
- 3) størrelsen af eventuelle gebyrer, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over disse gebyrer.
- 4) Hvor det er relevant den vekselkurs, som betalerens udbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den vekselkurs, der er meddelt efter § 44, stk. 1, nr. 4, samt betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen.
- 5) Datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelsen

§ 46. Umiddelbart efter betalingstransaktionen er gennemført, meddeler betalingsmodtagerens udbyder betalingsmodtageren følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed på den i § 43, stk. 1, fastsatte måde:

- 1) En reference, så betalingsmodtageren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle yderligere oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen.
- 2) Betalingstransaktionens beløb i den valuta, som er til betalingsmodtagerens rådighed.
- 3) Størrelsen af eventuelle gebyrer, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over disse gebyrer.

- 4) Hvor det er relevant den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder har anvendt ved betalingstransaktionen og betalingstransaktionens beløb inden valutaomregning.
- 5) Valørdato for kreditering.

Betalingstransaktioner på baggrund af en rammeaftale

Forudgående information

§ 47. Senest samtidig med en rammeaftale indgås, skal udbyderen meddele brugeren de oplysninger og betingelser, der er anført i § 48 på papir eller andet varigt medium.

Stk. 2. Oplysninger og betingelser skal være formuleret klart og letforståeligt på dansk eller et andet sprog, som parterne aftaler.

Stk. 3. Hvis aftalen på brugerens foranledning er indgået ved brug af fjernkommunikation, og udbyderen derfor ikke er i stand til at opfylde bestemmelserne i stk. 1, skal oplysningerne gives til brugeren straks efter indgåelsen af rammeaftalen.

Stk. 4. Ved mikrobetalingsinstrumenter skal udbyderen uanset stk. 1 kun meddele betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, betalerens forpligtelser, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en beslutning på oplyst grundlag, og en angivelse af, hvor de oplysninger, der er anført i § 48, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde.

§ 48. En udbyder skal meddele følgende oplysninger og betingelser til brugeren:

- 1) Om udbyderen af betalingstjenester:
 - a) navn og adresse, herunder e-postadresse på udbyderen, og, hvor det er relevant, adressen for en filial og agent i det land, hvor betalingstjenesten udbydes, og
 - b) relevant tilsynsmyndighed, det offentlige register, hvor udbyderens tilladelse er registreret, samt registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger.
- 2) Om brug af betalingstjenester:
 - a) betalingstjenestens væsentligste karakteristika,
 - b) den type af oplysninger eller den type entydig identifikationskode, som brugeren skal oplyse, for at en betalingstjeneste kan gennemføres korrekt,
 - c) form og procedure for meddelelse af samtykke til at udføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af samtykke,
 - d) beskrivelse af tidspunktet, hvor en betalingsordre betragtes som modtaget,
 - e) den maksimale gennemførelsestid, og
 - f) en eventuel mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumenter.
- 3) Om gebyrer, renter og vekselkurser:
 - a) størrelsen af eventuelle gebyrer, som brugeren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over disse gebyrer,
 - b) hvor det er relevant de rentesatser og vekselkurser, der skal finde anvendelse, eller hvis der anvendes en referencerentesats eller referencekurs, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs, og
 - c) eventuel aftale om øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen samt hvorledes disse ændringer meddeles, jf. § 50, stk. 4.
- 4) Om kommunikation:

- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler og tekniske krav til brugerens udstyr, der anvendes til overførsel af oplysninger eller meddelelser efter denne lov,
 - b) måde og hyppighed for meddelelse af oplysninger efter denne lov,
 - c) hvilket sprog, rammeaftalen indgås på, samt på hvilket sprog kommunikationen skal foregå, og
 - d) retten til at modtage oplysninger efter § 49.
- 5) Om beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de sikkerhedsforanstaltninger en bruger skal iagttage ved brug af betalingsinstrumenter, herunder hvordan der skal ske underretning efter § 59, stk. 1, nr. 3,
 - b) betingelserne for en eventuel aftalt ret for udbyderen til at spærre et betalingsinstrument, jf. § 58,
 - c) procedurer for meddelelse om uautoriserede eller fejlbehæftede transaktioner samt reglerne om ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner jf. §§ 61 og 62,
 - d) udbyders ansvar for gennemførelse af betalingstransaktioner, og
 - e) betingelser for tilbagebetaling af betalingstransaktioner iværksat af eller via en betalingsmodtager, jf. § 65.
- 6) Om ændringer af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysning om, at rammeaftalens betingelser kan ændres, medmindre brugeren, inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato har meddelt, at vedkommende ikke kan godkende ændringerne,
 - b) aftalens varighed, og
 - c) brugerens ret til at opsige rammeaftalen.
- 7) Om klage og erstatning:
- a) eventuelle lovvalgsklausuler, der finder anvendelse på rammeaftalen, og
 - b) udenretslige klagemuligheder samt adgang til at klage til den relevante tilsynsmyndighed.

Stk. 2. Ved forbrugeraftaler indgået ved fjernsalg skal udbyder endvidere meddele eller stille nedenstående oplysninger til rådighed for brugeren:

- 1) Eventuelle afgifter eller omkostninger, der ikke betales af udbyderen eller pålægges af denne.
- 2) Vilkår om betaling og levering.
- 3) Hvor længe oplysningerne gælder.
- 4) Eventuelle specifikke ekstraomkostninger for forbrugeren ved anvendelse af den pågældende kommunikationsteknik, hvis sådanne ekstraomkostninger pålægges.
- 5) Fortrydelsesfristens begyndelsestidspunkt og varighed samt betingelserne for og fremgangsmåden ved brug af fortrydelsesretten, herunder oplysning om, til hvilken adresse meddelelse om fortrydelse skal sendes.
- 6) Eventuelle særlige risici ved tjenesteydelsen som følge af ydelsens særlige karakter eller som følge af de operationer, der skal gennemføres, ligesom der skal gives oplysning herom, hvis ydelsens pris afhænger af udsving på de finansielle markeder, og hvis historiske afkast ikke kan benyttes til at danne forventninger om fremtidige afkast.
- 7) Hvorvidt der findes en garantifond eller anden garantiordning.

§ 49. En bruger har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er nævnt i § 48, på papir eller andet varigt medium.

§ 50. Ændringer i rammeaftalen samt i de oplysninger, der fremgår af § 48, som er til ugunst for brugeren, skal varsles senest to måneder, før ændringerne træder i kraft.

Stk. 2. § 47, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse på ændringer efter stk. 1. Dette gælder dog ikke ændringer i en rammeaftale om mikrobetalingsinstrumenter, hvis det af rammeaftalen fremgår, at ændringer kan varsles uden anvendelse af § 47, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Hvis det er aftalt, at rammeaftalens betingelser kan ændres som anført i § 48, nr. 6, litra a, skal varsling efter stk. 1 indeholde oplysning om, at brugeren skal anses for at have godkendt ændringerne, hvis brugeren ikke inden ændringernes ikrafttrædelsesdato har meddelt udbyderen, at brugeren ikke kan godkende disse. Varslingen skal indeholde oplysning om, at brugeren har ret til at opsig rammeaftalen straks og vederlagsfrit inden ændringernes ikrafttrædelsesdato.

Stk. 4. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan uanset stk. 1 træde i kraft straks, hvis dette er fastlagt i rammeaftalen, og ændringerne bygger på den referencerentesats eller den referencekurs, der er aftalt, jf. § 48, nr. 3, litra b og c, eller hvis ændringerne er til fordel for brugeren. Brugeren skal underrettes hurtigst muligt om renteændringen på samme måde som fastsat i § 47, stk. 1 og 2, medmindre det er aftalt, at oplysningerne gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde.

Stk. 5. Ændringer i rentesatser eller vekselkurser skal foretages og beregnes efter en neutral metode uden forskelsbehandling af brugerne.

Stk. 6. Hvis ændringer i rammeaftalen samt i de oplysninger, der fremgår af § 48, ikke er foretaget i overensstemmelse med denne bestemmelse, har ændringerne ikke virkning for brugeren.

§ 51. Brugeren kan opsig en rammeaftale uden varsel, medmindre der er aftalt en opsigelsesfrist. Opsigelsesfristen må ikke overstige 1 måned.

Stk. 2. I forbindelse med indgåelse af en rammeaftale kan det aftales, at udbyderen kan opsig rammeaftalen med mindst 2 måneders varsel ved anvendelse af § 47, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Der må ikke opkræves gebyr af brugeren for at opsig en rammeaftale, hvis rammeaftalen er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 12 måneder eller på ubestemt tid, og rammeaftalen opsiges efter udløbet af de første 12 måneder.

Stk. 4. Et gebyr i forbindelse med opsigelse af en rammeaftale skal stå i rimeligt forhold til omkostningerne.

Stk. 5. I det omfang der opkræves løbende gebyr for en betalingstjeneste, kan udbyderen af en betalingstjeneste kun opkræve gebyr for perioden frem til rammeaftalens ophør. Forudbetalte gebyrer skal tilbagebetales forholdsmæssigt.

Stk. 6. Ved forudbetalte betalingsmidler kan betaleren få udbetalt en eventuel restværdi, hvis krav herom fremsættes inden 1 år efter rammeaftalens ophør, medmindre omkostningerne ved at udbetale restværdien overstiger restværdien.

Gennemførelse af betalingstransaktioner omfattet af en rammeaftale

§ 52. Når en betaler har iværksat en betalingstransaktion omfattet af en rammeaftale, skal udbyderen af betalingstjenesten på betalers foranledning oplyse om den maksimale gennemførelsestid og de gebyrer, som betaler skal betale, og, hvor det er relevant, udlevere en liste over gebyrerne.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse ved mikrobetalingsmidler, jf. § 6, nr. 11.

§ 53. Når en betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto, eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelsen af betalingsordren, skal betalerens udbyder snarest muligt meddele betaleren følgende oplysninger på den i § 47, stk. 1 og 2, fastsatte måde:

- 1) En reference, så betaleren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren, samt eventuelle yderligere oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen.
- 2) Betalingstransaktionens beløb angivet i den valuta, hvormed betalerens konto debiteres eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren.
- 3) De samlede gebyrer for betalingstransaktionen eller den rente betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne.
- 4) Hvor det er relevant, den anvendte vekselkurs ved betalingstransaktionen og beløbet for betalingstransaktionen efter valutaomregningen.
- 5) Valørdatoen for debitering eller dato for modtagelsen af betalingsordren.

Stk. 2. Det kan aftales, at oplysninger efter stk. 1 skal meddeles eller stilles til rådighed mindst en gang om måneden og på en måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysningerne uændret.

Stk. 3. Ved brug af mikrobetalingsmidler kan det aftales, at udbyder uanset stk. 1 og 2 kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrer. Hvis der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art til samme betalingsmodtager, skal der kun oplyses om det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse transaktioner. Stk. 1 og 2, finder endvidere ikke anvendelse, hvis mikrobetalingsmidlet anvendes anonymt, eller hvis det ikke er teknisk muligt for udbyderen at meddele disse oplysninger. Udbyderen skal dog under alle omstændigheder give betaleren mulighed for at kontrollere mikrobetalingsmidlets saldo.

§ 54. Når en betalingstransaktion er blevet gennemført, meddeler betalingsmodtagerens udbyder snarest muligt betalingsmodtageren følgende oplysninger på den i § 47, stk. 1 og 2, fastsatte måde:

- 1) En reference, så betalingsmodtageren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle yderligere oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen.
- 2) Betalingstransaktionens beløb angivet i den valuta, som betalingsmodtagerens konto blev krediteret.
- 3) Eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen eller den rente, betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over disse gebyrer.
- 4) Hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder har anvendt, og betalingstransaktionens beløb inden valutaomregningen.
- 5) Valørdato for krediteringen.

Stk. 2. Det kan aftales, at oplysninger efter stk. 1 skal meddeles eller stilles til rådighed mindst en gang om måneden og på en måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysningerne uændret.

Stk. 3. Ved brug af mikrobetalingsmidler kan det aftales, at udbyderen uanset stk. 1 og 2 kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrer. Stk. 1 og 2 finder endvidere ikke anvendelse, hvis mikrobetalingsmidlet anvendes anonymt, eller hvis det ikke er teknisk muligt for udbyderen at meddele disse oplysninger.

Kapitel 6

Rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester

Generelle bestemmelser

§ 55. En udbyder kan ikke afkræve brugeren et gebyr for at opfylde sin oplysningspligt eller for at foretage korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette kapitel bortset fra de i § 67, stk. 2, § 72, stk. 3, samt § 73, stk. 5, nævnte tilfælde. Gebyret skal stå i rimeligt forhold til udbyderens omkostninger.

§ 56. Betalingsmodtager er forpligtet til at modtage kontant betaling, hvis betalingsmodtageren modtager betalingsinstrumenter, der er omfattet af denne lov, jf. dog § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved fjernsalg eller ved betalingstransaktioner i ubemandede selvbetjeningsmiljøer.

§ 57. En betalingstransaktion er kun autoriseret, hvis betaleren har meddelt samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes udbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

Stk. 2. Et samtykke meddeles i den form og efter den procedure, der er aftalt mellem betaleren og hans udbyder.

Stk. 3. Et samtykke kan ikke tilbagekaldes efter det tidspunkt, der følger af § 73.

Forpligtelser ved brug og udbud af betalingsinstrumenter

§ 58. Et vilkår i en rammeaftale om adgang til at spærre et betalingsinstrument skal være objektivt begrundet i forhold til betalingsinstrumentets sikkerhed eller mistanke om uberettiget brug. Hvis der er tale om et betalingsinstrument med en kreditfacilitet kan det aftales, at betalingsmidlet kan spærres, hvis der er en væsentlig forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.

Stk. 2. Udbyderen skal underrette betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil inden spærringen, eller, hvis dette ikke er muligt, umiddelbart derefter, medmindre dette vil skade hensynet til sikkerheden.

Stk. 3. Når årsagerne til spærringen ikke længere er til stede, skal udbyderen ophæve spærringen eller udlevere et nyt betalingsinstrument.

§ 59. En betaler, der får udleveret et betalingsinstrument, skal

- 1) ved modtagelse af betalingsinstrumentet træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning,
- 2) anvende betalingsinstrumentet i overensstemmelse med betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet, og
- 3) snarest muligt underrette udbyderen, når betaler bliver opmærksom på tab, uberettiget tilegnelse eller anden uberettiget brug af betalingsinstrumentet.

Stk. 2. Det kan aftales, at stk. 1, nr. 3, ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det.

§ 60. En udbyder, der udsteder et betalingsinstrument, skal

- 1) træffe egnede foranstaltninger for at sikre, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning ikke er tilgængelige for andre end den betaler, der er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet,
- 2) sikre, at en betaler til enhver tid kan foretage underretning, som nævnt i § 59, stk. 1, nr. 3, eller anmode om ophævelse af spærring, jf. § 58, stk. 3,
- 3) sikre, at betaleren i en periode på 18 måneder fra en underretning, jf. nr. 2, kan dokumentere at have foretaget en sådan underretning med angivelse af tidspunktet for underretningen, og
- 4) hindre enhver brug af betalingsinstrumentet, når der er foretaget underretning, jf. § 59, stk. 1, nr. 3.

Stk. 2. Betalingsinstrumenter må ikke fremsendes uopfordret, bortset fra ved udskiftning af et betalingsinstrument, der allerede er udleveret til en betaler.

Stk. 3. Forsendelsesrisikoen ved at fremsende et betalingsinstrument eller den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning påhviler udbyderen.

Stk. 4. Det kan aftales, at stk. 1, nr. 3 og 4, ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det.

Hæftelses- og ansvarsregler

§ 61. Betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, jf. § 57, medmindre andet følger af § 62. Ved en uautoriseret transaktion skal betalers udbyder straks tilbagebetale betaleren beløbet.

Stk. 2. Det kan aftales, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt, eller hvis betalers udbyder på grund af mikrobetalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret.

§ 62. Betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af et betalingsinstrument, medmindre andet følger af stk. 2-6. Betaler hæfter kun efter stk. 2-6, hvis transaktionen er korrekt registreret og bogført. Ved en uberettiget anvendelse af et betalingsinstrument skal betalers udbyder straks tilbagebetale betaleren beløbet. Betaleren hæfter dog uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af, at betaler har handlet svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser efter § 59.

Stk. 2. Medmindre videregående hæftelse følger af stk. 3 eller 6, hæfter betaleren med op til 1.200 kr. for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingsinstrumentet, hvis den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er anvendt.

Stk. 3. Medmindre videregående hæftelse følger af stk. 6, hæfter betaleren med op til 8.000 kr. for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingsinstrumentet, hvis betalers udbyder godtgør, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er anvendt, og

- 1) betaleren har undladt at underrette betalers udbyder snarest muligt efter at have fået kendskab til, at betalingsinstrumentet er bortkommet, eller at den personlige sikkerhedsforanstaltning er kommet til den uberettigedes kendskab,
- 2) betaleren har overgivet den personlige sikkerhedsforanstaltning til den, der har foretaget den uberettigede anvendelse, uden at forholdet er omfattet af stk. 6, eller
- 3) betaleren ved groft uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede anvendelse.

Stk. 4. Betaleren hæfter med op til 8.000 kr. for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingsinstrumentet, når betalingsinstrumentet har været aflæst fysisk eller elektronisk, og den uberettigede i tilknytning hertil har anvendt en falsk underskrift og betalers udbyder godtgør,

1) at betaleren, eller nogen som betaleren har overladt betalingsinstrumentet til, har undladt at underrette betalers udbyder snarest muligt efter at have fået kendskab til, at betalingsinstrumentet er bortkommet, eller

2) at betaleren, eller nogen som betaleren har overladt betalingsinstrumentet til, ved groft uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede anvendelse.

Stk. 5. Såfremt betaleren hæfter efter stk. 3 eller 4, kan betalernes samlede hæftelse ikke overstige 8.000 kr.

Stk. 6. Betaleren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingsinstrumentet, når den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er anvendt, og betalers udbyder godtgør, at betaleren har oplyst den personlige sikkerhedsforanstaltning til den, der har foretaget den uberettigede anvendelse, og at det er sket under omstændigheder, hvor betaleren indså eller burde have indset, at der var risiko for misbrug.

Stk. 7. Uanset stk. 2-6 hæfter betalers udbyder for uberettiget anvendelse, der finder sted, efter at udbyderen har fået underretning om, at betalingsinstrumentet er bortkommet, at en uberettiget person har fået kendskab til den personlige sikkerhedsforanstaltning, eller at betaleren af andre grunde ønsker betalingsinstrumentet spærret.

Stk. 8. Uanset stk. 2-6 hæfter betalers udbyder for uberettiget anvendelse, hvis udbyderen ikke har truffet egnede foranstaltninger, jf. § 60, stk. 1, nr. 2.

Stk. 9. Uanset stk. 2-6 hæfter betalers udbyder tillige, hvis betalingsmodtager vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet.

Stk. 10. Det kan aftales, at stk. 1-6 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt, eller hvis betalers udbyder på grund af mikrobetalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret. Det kan endvidere aftales, at stk. 7 og 8 ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det.

Stk. 11. Stk. 1-6 finder anvendelse på e-penge, medmindre det ikke er muligt for betalers udbyder af e-penge at spærre betalingskontoen eller betalingsinstrumentet.

Stk. 12. Økonomi- og erhvervsministeren kan, i det omfang det betinges af prisudviklingen, ændre beløbsangivelserne i stk. 2-5.

§ 63. Indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner skal være udbyderen i hænde snarest muligt og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion. Ved indsigelser fra betalingsmodtager er fristen 13 måneder efter krediteringstidspunktet. Hvis udbyderen ikke har meddelt oplysninger eller har stillet oplysninger til rådighed efter kapitel 5, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor udbyderen har meddelt oplysninger eller stillet oplysninger til rådighed.

§ 64. Udbyderen har bevisbyrden for, at en betalingstransaktion er korrekt registreret og bogført og ikke er ramt af tekniske svigt eller andre fejl. Ved brug af et betalingsinstrument har udbyderen endvidere bevisbyrden for, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er blevet anvendt i forbindelse med betalingstransaktionen. Registrering af brug af et betalingsinstrument er ikke i sig selv bevis for, at betaleren har godkendt transaktionen, at betaleren har handlet svigagtigt, eller at betaleren har undladt at opfylde sine forpligtelser, jf. § 59.

Stk. 2. Det kan aftales, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt, eller hvor udbyderen på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret.

§ 65. En betaler har fra sin udbyder ret til tilbagebetaling af det fulde beløb for en gennemført betalingstransaktion, som er iværksat af eller via betalingsmodtager, såfremt

- 1) betaler ikke har godkendt det præcise beløb for betalingstransaktionen, og
- 2) betalingstransaktionen oversteg det beløb, som betaleren med rimelighed kunne forvente blandt andet under hensyn til dennes tidligere udgiftsmønster og betingelserne i rammeaftalen.

Stk. 2. Ændringer i valutakursen, når denne beregnes på baggrund af en referencekurs, kan ikke påberåbes ved anvendelse af stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Det kan fremgå af rammeaftalen mellem betaler og betalers udbyder, at betaler ikke har ret til tilbagebetaling efter stk. 1, hvis et samtykke til at gennemføre betalingstransaktioner omfattet af stk. 1 er givet direkte til betalers udbyder, og hvor det er relevant, oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion af udbyderen eller betalingsmodtager blev givet eller stillet til rådighed for betaleren mindst fire uger inden forfaldsdagen.

Stk. 4. For direkte debiteringer kan det af rammeaftalen mellem betaler og betalers udbyder fremgå, at betaler har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder, selvom kravene efter stk. 1 ikke er opfyldt.

§ 66. En anmodning om tilbagebetaling, jf. § 65, skal være udbyderen i hænde senest 8 uger efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion.

Stk. 2. Betalers udbyder skal senest 10 arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling, jf. § 65, enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling med oplysning om klagemuligheder.

§ 67. En betalingsordre, der gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode som er angivet i betalingsordren, betragtes som korrekt gennemført.

Stk. 2. Betalerens udbyder skal træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler, som var involveret i en betalingstransaktion, hvor brugeren har oplyst en forkert entydig identifikationskode. Det kan fremgå af rammeaftalen, at udbyderen af betalingstjenester kan kræve betaling for at tilbageføre dette beløb.

§ 68. Hvis en betalingsordre iværksættes af betaleren, er betalerens udbyder over for betaler ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre denne kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet i overensstemmelse med § 75. Efter betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er denne over for betalingsmodtager ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen. Betalers udbyder skal dog altid forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet.

Stk. 2. Hvis en betalingsordre iværksættes af eller via betalingsmodtageren, er dennes udbyder over for betalingsmodtageren ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalerens udbyder, jf. § 75. Herudover finder stk. 1 tilsvarende anvendelse. Betalingsmodtagerens udbyder skal dog altid forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet.

Stk. 3. En udbyder, der har erstattet et tab, jf. stk. 1 eller 2, som følge af forhold hos en anden udbyder eller tredjemand, kan kræve erstatningen godtgjort af den pågældende.

§ 69. Er en betaling udeblevet eller forsinket under omstændigheder som nævnt i § 68, stk. 1 og 2, kan misligholdelsesbeføjelser ikke af den grund gøres gældende over for betaleren, bortset fra krav

på rente. Er der sket debitering af betalers konto, er betaling sket med frigørende virkning for betaleren.

§ 70. Ansvar efter dette kapitel finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig omstændighederne, ikke har haft nogen indflydelse på og ikke har haft mulighed for at afværge, selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed.

Gennemførelse af betalingstransaktioner

§ 71. En betalingsordre anses for modtaget på den arbejdsdag, hvor betalernes udbyder modtager betalingsordren. En udbyder kan bestemme, at betalingsordrer, som modtages tæt på slutningen af en arbejdsdag, skal anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

Stk. 2. Hvis brugeren aftaler med udbyderen, at betalingsordren først skal gennemføres på et senere tidspunkt, anses betalingsordren for modtaget på den aftalte dato, hvis den er en arbejdsdag, og ellers på den følgende arbejdsdag.

§ 72. Hvis en betalingsordre afvises af en udbyder, skal brugeren underrettes herom, om begrundelsen for afvisningen og om proceduren for at rette eventuelle faktuelle fejl, som har ført til afvisningen, medmindre andet følger af regler om tavshedspligt.

Stk. 2. Underretning efter stk. 1 skal foretages snarest muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der fremgår af § 75.

Stk. 3. Det kan af rammeaftalen fremgå, at udbyderen kan kræve betaling for afvisninger efter stk. 1.

Stk. 4. Det kan aftales, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis den manglende gennemførelse tydeligt fremgår af den givne sammenhæng.

§ 73. En betalingsordre kan ikke tilbagekaldes, efter at den er modtaget af betalernes udbyder, jf. § 71, stk. 1, medmindre andet følger af stk. 2-5

Stk. 2. En betalingsordre iværksat af eller via betalingsmodtageren kan ikke tilbagekaldes, efter at betaleren har afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til gennemførelse af betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.

Stk. 3. En betalingsordre i forbindelse med direkte debitering kan tilbagekaldes senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.

Stk. 4. Betalingsordrer omfattet af § 71, stk. 2, kan tilbagekaldes senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

Stk. 5. Stk. 1-4 kan fraviges ved aftale mellem brugeren af betalingstjenesten og dennes udbyder. I de i stk. 2 og 3 omhandlede situationer kræves betalingsmodtagerens samtykke. En udbyder kan kræve betaling for tilbagekaldelsen, hvis det fremgår af rammeaftalen.

Stk. 6. Det kan i forbindelse med mikrobetalingsinstrumenter uanset stk. 1-5 aftales, at betaleren ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.

§ 74. Ved betalingstransaktioner i forbindelse med aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser ved fjernsalg, som er iværksat ved brug af et betalingsinstrument, skal betalernes udbyder uanset § 73, stk. 1, undlade at gennemføre en betalingstransaktion eller, hvis debitering er sket, straks kreditere betalernes konto, hvis betaler gør en af følgende indsigelser gældende:

- 1) At det debiterede beløb er højere end det beløb, der er aftalt med betalingsmodtageren,

- 2) at den bestilte vare eller tjenesteydelse ikke er leveret, eller
- 3) at betaler eller den angivne modtager har udnyttet en aftalt eller lovbestemt fortrydelsesret ved at undlade at modtage eller afhente den bestilte vare eller tjenesteydelse.

Stk. 2. Forud for en indsigelse efter stk. 1 skal betaler forgæves have kontakttet betalingsmodtager med krav om tilbagebetaling af udestående beløb eller levering af manglende vare eller tjenesteydelse.

Stk. 3. Hvis en betaler har gjort indsigelse efter stk. 1, må udbyderen kun debitere eller gendebitere betalers konto, hvis udbyderen kan godtgøre, at indsigelsen er uberettiget.

Stk. 4. Indsigelser efter stk. 1 skal fremsættes snarest muligt efter betaleren er blevet bekendt med eller burde være blevet bekendt med, at debitering er sket uretmæssigt.

Gennemførelsestidspunkt og valørdato

§ 75. Betalerens udbyder skal sikre, at beløbet for betalingstransaktionen krediteres betalingsmodtagerens udbyders konto senest ved afslutningen af den førstkommende arbejdsdag efter modtagelsestidspunktet, jf. § 71. For papirbaserede betalingstransaktioner kan fristen i 1. pkt. forlænges med endnu en arbejdsdag.

Stk. 2. En betalingsmodtagers udbyder skal overføre en betalingsordre, som er iværksat af eller via betalingsmodtageren, til betalerens udbyder, inden for den frist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes udbyder, så afregningen for direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Stk. 3. Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for vedkommende af den udbyder, der modtager midlerne, inden for den frist, der er fastsat ovenfor.

Stk. 4. Det kan i forbindelse med mikrobetalingsinstrumenter uanset stk. 1-3 aftales, at der anvendes andre gennemførelsesperioder.

§ 76. Valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagers betalingskonto må ikke ligge senere end den arbejdsdag, hvor betalingsmodtagerens udbyder modtager betalingstransaktionen.

Stk. 2. Umiddelbart efter at en betalingstransaktion er krediteret betalingsmodtagerens udbyders konto, skal betalingsmodtageren have adgang til beløbet for betalingstransaktionen.

Stk. 3. Valørdatoen for en debitering af betalerens betalingskonto må ikke ligge tidligere end det tidspunkt, hvor beløbet debiteres denne betalingskonto.

Stk. 4. Ved indbetaling af kontantbeløb på en forbrugers betalingskonto hos en udbyder i den pågældende betalingskontos valuta, skal beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter tidspunktet for modtagelsen af midlerne. Hvis indbetalingen foretages på en erhvervsdrivendes konto, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den arbejdsdag, der følger efter modtagelsen af midlerne.

Kapitel 7

Gebyr m.v.

§ 77. Betalers udbyder, betalingsmodtagers udbyder og deres eventuelle formidlere skal overføre betalingstransaktionens fulde beløb uden fradrag af gebyrer.

Stk. 2. Betalingsmodtager og dennes udbyder kan uanset stk. 1 aftale, at udbyderen trækker sine gebyrer fra det overførte beløb før kreditering af betalingsmodtageren. Ved meddelelse efter §§ 46 og 54 skal betalingstransaktionens fulde beløb oplyses med særskilt angivelse af gebyrets størrelse.

Stk. 3. Hvis der trækkes andre gebyrer end nævnt i stk. 2 fra det overførte beløb, skal betalers udbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager betalingstransaktionens fulde beløb. Ved betalingstransaktioner iværksat af eller via betalingsmodtageren påhviler forpligtelsen i 1. pkt. betalingsmodtagers udbyder.

§ 78. Når en betalingstransaktion ikke involverer valutaomregning, skal betalingsmodtager som udgangspunkt betale de gebyrer, som dennes udbyder opkræver, og betaleren betaler de gebyrer, som dennes udbyder opkræver.

Stk. 2. Udbyderen må ikke hindre betalingsmodtager i at opkræve et gebyr hos betaler for brugen af det pågældende betalingsinstrument eller tilbyde betaleren en rabat, jf. dog § 80, stk. 6.

§ 79. Ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument som nævnt i § 6, nr. 9, må der ikke anvendes urimelige priser og avancer. Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence.

§ 80. Udbyder kan pålægge betalingsmodtager omkostningerne ved driften af et betalingssystem, hvor transaktionerne gennemføres ved brug af et betalingsinstrument, jf. § 6, nr. 9, jf. dog § 80, stk. 4. Omkostningerne fastsættes efter § 79, jf. dog § 80, stk. 2 og 3.

Stk. 2. I tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsinstrument med chip omfattet af § 6, nr. 9, samtidig med at betaler anvender underskrift eller personlig, hemmelig kode eller tilsvarende sikker identifikation, kan udbyder til dækning af sine omkostninger til driften af betalingssystemet alene pålægge betalingsmodtager at betale et årligt abonnement.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvorledes prisen for det årlige abonnement i stk. 2 skal beregnes.

Stk. 4. Der kan ikke pålægges betalingsmodtager betaling, når brugen af betalingsmidlet sker i den fysiske handel, og der anvendes et betalingsinstrument uden chip.

Stk. 5. Opkræver udbyder gebyr fra betaler for betalers anvendelse af et betalingsinstrument, skal gebyret fastsættes uafhængigt af betalingsmodtagers forhold.

Stk. 6. Uanset § 78, stk. 2, må betalingsmodtager ikke opkræve gebyr hos betaler for en betalingstransaktion i den fysiske handel, når betaler anvender et betalingsinstrument som defineret i § 6, nr. 9.

Stk. 7. Opkræver betalingsmodtager gebyr hos betaler for anvendelse af et betalingsinstrument i den ikke-fysiske handel, må gebyrets størrelse ikke overstige betalingsmodtagers gebyr for betalingstransaktionen til betalingsmodtagers udbyder.

Stk. 8. I tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsinstrument med chip, jf. stk. 2, kan udbyderne af betalingstjenester og betalingsmodtager indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsinstrument, der ikke er omfattet af abonnementsordningen.

Stk. 9. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke særlige ordninger der vil kunne indgå aftale om i henhold til stk. 8.

Stk. 10. Økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at § 80 ikke finder anvendelse på internationale betalingsinstrumenter. Økonomi- og erhvervsministeren kan samtidig fastsætte supplerende regler for sådanne betalingsinstrumenter.

§ 81. Udbyderen må ikke betinge en betalingsmodtagers tilslutning til et betalingssystem af, at betalingsmodtageren samtidig skal acceptere andre betalingsinstrumenter, som er omfattet af denne lov.

Oplysning om valuta og gebyrer

§ 82. En betalingsmodtager eller en anden, der på salgsstedet tilbyder valutaomregning til betaleren før en betalingstransaktion iværksættes, skal give betaleren alle oplysninger om gebyrer og den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen. Betaleren skal godkende, at valutaomregningen sker på dette grundlag.

§ 83. En betalingsmodtager, der opkræver gebyrer eller tilbyder rabat for brug af et bestemt betalingsinstrument, skal oplyse betaleren herom, før betalingstransaktionen iværksættes.

Stk. 2. En udbyder eller en anden, der opkræver gebyr for brugen af et betalingsinstrument, skal underrette betaleren herom, inden betalingstransaktionen iværksættes.

Kapitel 8

God skik, registrering og CPR-nummer

§ 84. Virksomheder, der udbyder betalingstjenester, skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for virksomheder, der udbyder betalingstjenester.

§ 85. Lov om behandling af personoplysninger finder anvendelse med de ændringer, der følger af denne paragraf og af regler udstedt i medfør af § 1, stk. 3.

Stk. 2. Betalerens udbyder skal sikre, at betalerens CPR-nummer på et betalingsinstrument ikke kan aflæses fysisk eller elektronisk af andre end betalerens udbyder.

Stk. 3. Der må kun ske behandling af oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, og hvad de har købt, når det

- 1) er nødvendigt til gennemførelse eller korrektion af betalingstransaktioner eller andre funktioner, som udstederen har knyttet til betalingsinstrumentet,
- 2) er nødvendigt til retshåndhævelse eller for at hindre misbrug eller
- 3) er hjemlet ved anden lovgivning.

Stk. 4. Der må endvidere ske behandling af oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, når

- 1) det er nødvendigt for betalerens udbyders rådgivning af en betaler med henblik på en hensigtsmæssig anvendelse af betalingsinstrumenter, og når de oplysninger, der frembringes, alene angår, hvilke typer betalingstransaktioner betaleren foretager, eller
- 2) behandlingen er nødvendig for udstederens tilpasning af betalingssystemer, således at disse er sikre, effektive og tidssvarende, og der ikke frembringes oplysninger på enkeltbrugerniveau.

Stk. 5. Økonomi- og erhvervsministeren kan i forskningsøjemed fravige stk. 3.

Stk. 6. Økonomi- og erhvervsministeren kan efter indhentet udtalelse fra Datatilsynet fastsætte regler om behandling i udlandet af de i stk. 3 nævnte oplysninger.

Kapitel 9

Tilsyn m.v.

§ 86. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf, jf. dog §§ 97 og 98.

Stk. 2. Det Finansielle Virksomhedsråd indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår tilsynet med bestemmelserne i kapitel 2-4 og med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår tilsynet med bestemmelserne i kapitel 5-8. § 345, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse, når Det Finansielle Virksomhedsråd behandler sager efter kapitel 5-8. For sager vedrørende tilsynet med bestemmelserne i kapitel 2-4 finder § 345, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse. § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed om partshøring finder tilsvarende anvendelse på sager omfattet af denne lov.

Stk. 3. Hvis virksomheden har etableret en filial, anvender en agent eller har outsourcet driftsmæssige funktioner til en enhed i en anden medlemsstat, fører Finanstilsynet tilsyn med disse enheder, medmindre tilsynet i henhold til aftale uddelegeres til værtslandets kompetente myndighed.

Stk. 4. Datatilsynet varetager efter bestemmelserne i § 64 i lov om behandling af personoplysninger i samråd med Finanstilsynet samarbejdet med udenlandske myndigheder.

§ 87. Finanstilsynet kan som led i sit tilsyn kræve, at virksomheden fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under denne lovs bestemmelser.

Stk. 2. Finanstilsynet kan udføre inspektioner på stedet hos virksomheder omfattet af denne lov, hos enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under en virksomheds ansvar, og er omfattet af denne lov, samt hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til.

Stk. 3. § 346, stk. 2-5, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse for virksomheder omfattet af denne lov.

Stk. 4. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til virksomheder omfattet af denne lov med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

§ 88 Finanstilsynet opretter et offentligt register over

- 1) virksomheder, der har fået tilladelse som betalingsinstitutter her i landet, jf. kapitel 2, samt disse institutters agenter og filialer, og
- 2) virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, jf. kapitel 3.

Stk. 2. Dette register skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som virksomheder omfattet af stk. 1 har tilladelse til at udbyde.

§ 89. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse eller ændring af forhold, der er i strid med denne lovs bestemmelser.

§ 90. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som betalingsinstitut eller en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, hvis virksomheden

- 1) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen, eller ikke har udøvet betalingsinstitutvirksomhed eller virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester i en periode på over seks måneder,
- 2) har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis,
- 3) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 2 eller 3,
- 4) kan udgøre en trussel mod et betalingssystemets stabilitet, hvis den fortsætter sin betalingstjenestevirksomhed, eller
- 5) ikke i øvrigt overholder lovgivningens krav inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

Stk. 2. Inddragelse af en tilladelse offentliggøres af Finanstilsynet.

§ 91. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 92. §§ 354 og 356 i lov om finansiel virksomhed om Finanstilsynets tavshedspligt, om forbuddet mod at Finanstilsynets medarbejdere har anden beskæftigelse eller deltager i spekulationsforretninger og om Finanstilsynets direktørs engagementer eller sikkerhedsstillelser finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på denne lov. § 354 i lov om finansiel virksomhed finder dog kun anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 2 og 3.

§ 93. Afgørelser truffet i henhold til § 345, stk. 2, nr.1, i lov om finansiel virksomhed, jf. denne lovs § 86, stk. 2, skal offentliggøres. 1. pkt. gælder også beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. dog stk. 2. Offentliggørelsen skal omfatte virksomhedens navn.

Stk. 2. Offentliggørelse efter stk. 1 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 12, stk. 1, i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 3. Hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 2, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til to år efter, at den pågældende afgørelse er truffet.

§ 94. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra kapitel 2-4.

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der udbyder betalingstjenester i strid med § 2.

§ 95. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 2 omfattede virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses desuden:

- 1) Den der udbyder betalingstjenester uden tilladelse, jf. § 2.
- 2) En virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. § 7 eller § 37.

- 3) Et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion eller den eller de personer i virksomheden, der er ansvarlige for at yde betalingstjenester, når tilsynet nægter en virksomhed tilladelse til at udøve virksomhed som betalingsinstitut eller virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester eller inddrager en sådan tilladelse, jf. § 90.
- 4) En fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 87.

§ 96. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

§ 97. Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med, at udbydere af betalingstjenester, der gennemføres ved hjælp af betalingsinstrumenter, jf. § 6, nr. 9, og udbydere af betalingstjenester, der er omfattet af bilag 1, nr. 7, ikke overtræder kapitel 5 og 6, §§ 77, 82, 83 og 84, stk. 1, samt regler udstedt i medfør af § 84, stk. 2. Forbrugerombudsmanden fører endvidere tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af kapitel 10.

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden kan kræve alle oplysninger, som findes nødvendige for Forbrugerombudsmandens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under denne lovs bestemmelser.

Stk. 3. Kan en ændring af forhold, som strider mod de i stk. 1 opregnede bestemmelser, ikke ske ved forhandling, kan Forbrugerombudsmanden udstede påbud herom. Et påbud kan af den, påbuddet retter sig mod, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes skriftligt over for Forbrugerombudsmanden inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Forbrugerombudsmanden skal inden 1 uge efter modtagelse af anmodningen indbringe sagen for retten i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Retten kan bestemme, at indbringelse af et påbud for domstolene har opsættende virkning.

Stk. 5. Forbrugerombudsmandens afgørelser efter denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 6. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Stk. 7. Datatilsynet varetager efter bestemmelserne i § 64 i lov om behandling af personoplysninger i samråd med Forbrugerombudsmanden samarbejdet med udenlandske myndigheder.

§ 98. Konkurrencestyrelsen fører tilsyn med §§ 78-81. Konkurrencestyrelsen kan udstede de fornødne påbud til opfyldelse af §§ 78-81, herunder påbud om,

- 1) at angivne priser og avancer ikke må overskrides, eller
- 2) at der ved beregningen af priser og avancer skal anvendes bestemte kalkulationsregler.

Stk. 2. Konkurrencestyrelsen kan kræve alle oplysninger, herunder regnskaber, regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for dens virksomhed eller til afgørelse af, om et forhold er omfattet af §§ 78-81.

Stk. 3. Konkurrencestyrelsens afgørelser efter stk. 1 kan indbringes for Konkurrenceankenævnet. Konkurrencelovens § 20 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Klager efter stk. 3 kan indbringes af

- 1) den, afgørelsen retter sig til, eller
- 2) den, som i øvrigt har individuel, væsentlig interesse i sagen.

Stk. 5. Klager over afgørelser efter stk. 3 kan af Konkurrencestyrelsen eller Konkurrenceankenævnet tillægges opsættende virkning.

Stk. 6. Lov om offentlighed i forvaltningen gælder ikke for sager efter stk. 1. Dog finder § 4, stk. 2, i lov om offentlighed i forvaltningen tilsvarende anvendelse på sager efter stk. 1. 1. og 2. pkt. gælder tillige, når oplysninger tilvejebragt efter stk. 2 er videregivet til en anden forvaltningsmyndighed.

Stk. 7. Konkurrencestyrelsens afgørelser efter stk. 1 kan offentliggøres, jf. dog stk. 8.

Stk. 8. Ved offentliggørelse efter stk. 7 kan oplysninger om tekniske forhold, herunder forskning, produktionsmåder, produkter samt drifts- og forretningshemmeligheder, ikke offentliggøres, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller den virksomhed, oplysningen angår. Endvidere kan oplysninger om enkelte kunders forhold i virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet, ikke offentliggøres.

Stk. 9. Økonomi- og erhvervsministeren afgiver hvert andet år en rapport om forholdene på betalingskortmarkedet til Folketinget. Konkurrencestyrelsen varetager sekretariatsfunktionen for ministeren i forbindelse med udarbejdelse af rapporten.

§ 99. Konkurrencestyrelsen kan pålægge daglige eller ugentlige tvangsbøder til den, der undlader at

- 1) give de oplysninger, som Konkurrencestyrelsen kan kræve efter § 98, stk. 2, eller
- 2) efterkomme et påbud meddelt efter § 98, stk. 1.

Stk. 2. Tvangsbøder pålagt efter stk. 1 kan inddrives ved udpantning og ved indeholdelse i løn m.v. efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive krav efter stk. 1 efter reglerne i opkrævningsloven.

§ 100. Omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrencestyrelsens administration af denne lov pålignes udbydere af betalingsinstrumenter, jf. § 6, nr. 9, og udbydere af betalingstjenester, der er omfattet af bilag 1, nr. 7 samt udbydere af betalingsurrogater, jf. kapitel 10 i forhold til omsætningen.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om gebyrets fastsættelse og om Forbrugerombudsmandens og Konkurrencestyrelsens opkrævning heraf.

Stk. 3. Der tillægges gebyrerne udpantningsret.

§ 101. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.

Kapitel 10

Betalingsurrogater

§ 102. Ved betalingsurrogater forstås i dette kapitel følgende elektroniske systemer, i det omfang de kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, uden at det udgør en betalingstjeneste:

- 1) Kort og andre fysiske legitimationsmidler, som er knyttet til bestemte brugere, og som er beregnet til elektronisk aflæsning.
- 2) Koder og biometriske værdier, som er beregnet til at legitimere brugeren.
- 3) Elektronisk registrerede fordringer, som udsteder er forpligtet til at indfri på brugers foranledning.

Stk. 2. Ved forudbetalte betalingsurrogater forstås i dette kapitel betalingsurrogater, som brugeren kun kan anvende, i det omfang der forud for anvendelsen af betalingsurrogatet er sket indbetaling af midler, som ikke er registreret på en konto, der tilhører brugeren, eller hvor brugeren vederlagsfrit har modtaget en sådan værdi eller har fået forhøjet betalingsmidlets værdi.

§ 103. Betalingsurrogater omfattet af dette kapitel skal være sikre og velfungerende.

Stk. 2. Der skal sikres brugerne af betalingsurrogater gennemsigtighed, frivillighed, beskyttelse mod misbrug samt fortrolighed om brugeres anvendelse af betalingsurrogatet. Der skal løbende træffes de juridiske, organisatoriske, driftsmæssige, tekniske og sikkerhedsmæssige foranstaltninger, som er nødvendige for, at betalingsurrogatet er sikkert og velfungerende.

Stk. 3. Forbrugerombudsmanden skal ved forhandling søge forholdene ændret, hvis et betalingsurrogat ikke lever op til de krav, der stilles i stk. 1 og 2.

§ 104. Udstedere skal have forretningssted her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fravige kravet i stk. 1.

§ 105. Udstedere skal anmeldes til Forbrugerombudsmanden. Et betalingsurrogat må ikke udstedes, før anmeldelse er sket.

Stk. 2. Anmeldelsen skal indeholde oplysning om udsteders navn, forretningssted og selskabsform samt det i § 47, stk. 4, nævnte informationsmateriale.

Stk. 3. Ændringer i anmeldte forhold skal anmeldes inden 8 dage efter, at ændringen er sket.

Stk. 4. Udbyder flere udstedere samme betalingsinstrument, og anvender de i væsentligt omfang samme forretningsbetingelser, kan Forbrugerombudsmanden tillade eller påbyde fælles anmeldelse.

§ 106. § 47, stk. 4, 1. led, § 51, § 53, stk. 1, nr. 1 og 2, §§ 62, 68, 70, 78–83 og 85 finder tilsvarende anvendelse på betalingsurrogater.

Stk. 2. § 62 og 80, stk. 2-4, gælder dog ikke for forudbetalte betalingsurrogater, jf. § 102, stk. 2. § 62 gælder dog for forudbetalte betalingsurrogater, hvis betalingsurrogatets værdi kan overstige 3.000 kr., eller hvis der er mulighed for en automatisk genopladning af betalingsurrogatet for brugers regning.

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren kan, i det omfang det betinges af prisudviklingen, ændre beløbsangivelsen i stk. 2.

Kapitel 11

Straffebestemmelser

§ 107. Overtrædelse af § 2, § 7, stk. 1, § 8, § 10, § 18, stk. 3, § 21, stk. 1-3, § 22, stk. 1 og 2, og § 37, stk. 1-3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 23, stk. 1, § 26, §§ 28, 30 og 31, § 40, § 42, stk. 1, §§ 43-49, § 50, stk. 1-5, § 51, stk. 3, § 52, stk. 1, § 53, stk. 1 og 3, § 54, stk. 1 og 3, § 55, § 56, § 60, stk. 2, § 72, stk. 1, §§ 78-83 og § 85, stk. 2-4, straffes med bøde.

Stk. 3. Undlader en udbyder at efterkomme påbud udstedt efter § 89, § 97, stk. 3, eller § 98, stk. 1., 2. pkt., eller at meddele oplysninger efter § 87, stk. 1, § 97, stk. 2, eller § 98, stk. 2, straffes vedkommende med bøde.

Stk. 4. En udbyder, der i forhold, som er omfattet af § 98, stk. 1, afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Konkurrencestyrelsen eller Konkurrenceankenævnet eller fortier forhold af betydning for den pågældende sag, eller i forhold, der i øvrigt er omfattet af loven, meddeler Finanstilsynet urigtige eller vildledende oplysninger, straffes med bøde.

Stk. 5. I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 7. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

§ 108. Den, der driver virksomhed, omfattet af denne lov eller medvirker hertil, kan ved dom for strafbart forhold frakendes retten til fortsat at drive den pågældende virksomhed eller til at drive den under visse former eller til at medvirke hertil, såfremt det udviste forhold begrunder nærliggende fare for misbrug ved udøvelse af virksomheden. Straffelovens § 79, stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Påstand om frakendelse efter stk. 1 nedlægges af anklagemyndigheden efter anmodning fra Finanstilsynet.

Stk. 3. Den, der driver virksomhed, der er omfattet af denne lov, hvortil retten er frakendt vedkommende i medfør af stk. 1, eller som i sin virksomhed lader nogen, som er frakendt retten hertil, medvirke ved virksomhed som nævnt i stk. 1, straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 131. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Kapitel 12

Ikrafttræden, overgangsbestemmelser, ændringer i anden lovgivning samt Færøerne og Grønland

§ 109. Loven træder i kraft den 1. november 2009. Samtidig ophæves lov om visse betalingsmidler.

Stk. 2. Bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af lov om visse betalingsmidler, opretholdes indtil de ophæves eller erstattes af bekendtgørelser udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 3. Juridiske personer, der inden den 25. december 2007 har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut, kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 30. april 2011.

Stk. 4. Uanset stk. 1 kan juridiske personer allerede fra den 1. juli 2009 indgive ansøgning til Finanstilsynet om tilladelse til at udøve virksomhed som betalingsinstitut fra 1. november 2009.

Stk. 5. Virksomheder, der inden den 25. december 2007 har påbegyndt virksomhed omfattet af § 38 kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 25. december 2010.

Stk. 6. Den i stk. § 75, stk. 1, anførte frist kan for grænseoverskridende betalinger indtil den 1. januar 2012 forlænges til højst 3 arbejdsdage ved aftale mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. For papirbaserede betalingstransaktioner kan fristen i 1. pkt. forlænges med endnu en arbejdsdag.

Stk. 7. Ændringer i eksisterende aftaler, vilkår m.v., der har til formål at bringe disse i overensstemmelse med kravene til en rammeaftale, jf. § 48, og som skal træde i kraft senest den 1. november 2009, kan uanset modstående aftale, gennemføres ved at varsle ændringen med en

måneds varsel. Ændringer til gunst for brugeren kan dog gennemføres uden varsel. § 47, stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på ændringer efter 1. og 2. pkt. Hvis brugeren ikke kan godkende ændringerne i rammeaftalen, der er til ugunst for vedkommende, skal vedkommende meddele udbyderen dette inden datoen for ændringernes ikrafttræden. Varsling efter 1. pkt. skal indeholde oplysning om det i 3. pkt. nævnte forhold.

§ 110. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 897 af 4. september 2008, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter "(udsættelsesdirektivet)": »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked, (EU-Tidende, 2007 nr. L 319, s.1).«

2. I § 361, *stk. 1*, indsættes efter nr. 23:

»24) Betalingsinstitutter, jf. lov om betalingstjenester, betaler 60.000 kr. årligt.

25) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lov om betalingstjenester, betaler 6.000 kr. årligt.«

3. *Bilag 1, nr. 3 og 4*, affattes således:

»3) Betalingstjenester, som omfattet af bilag 1 i lov om betalingstjenester.

4) Udstedelse og administration af andre betalingsmidler (for eksempel rejsechecks og bankveksler) i det omfang denne aktivitet ikke er dækket af nr. 3.«

4. *Bilag 2, nr. 4 og 5*, affattes således:

»4) Betalingstjenester, som omfattet af bilag 1 i lov om betalingstjenester.

5) Udstedelse og administration af andre betalingsmidler (for eksempel rejsechecks og bankveksler) i det omfang denne aktivitet ikke er dækket af nr. 4.«

§ 111. Lov nr. 237 af 21. april 1999 om grænseoverskridende pengeoverførsler, som ændret ved lov nr. 365 af 19. maj 2004, ophæves.

§ 112. I lov nr. 451 af 9. juni 2004 om visse forbrugeraftaler foretages følgende ændring:

1. I § 9 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Ved indgåelse af en forbrugeraftale om fjernsalg af en finansiel tjenesteydelse, der er omfattet af lov om betalingstjenester, finder § 13, stk. 1, ikke anvendelse. I stedet finder §§ 43, 44, 47 og 48 i lov om betalingstjenester anvendelse.«

§ 113. I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 442 af 11. maj 2007, som ændret ved lov nr. 512 af 17. juni 2008 og lov nr. 517 af 17. juni 2008, foretages følgende ændringer:

1. § 1, *stk. 1, nr. 11*, affattes således:

»11) Virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver virksomhed med valutaveksling.«

2. *Bilag 1, nr. 4*, affattes således:

»Betalings-tjenester som omfattet af bilag 1 i lov om betalings-tjenester.«

§ 114. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afgivelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Betalingstjenester

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsel af midler til en betalingskonto hos brugerens udbyder eller hos en anden udbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - c) gennemførelse af kredittransaktioner, herunder stående ordrer.
4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditfacilitet:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - c) gennemførelse af kredittransaktioner, herunder stående ordrer.
5. Udstedelse eller indløsning af betalingsinstrumenter.
6. Pengeoverførselsvirksomhed.
7. Gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion meddeles ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationssystemet eller netværket, og som kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

Opgørelse af krav til betalingsinstitutters basiskapital, jf. § 13, stk. 1, nr. 2

1. Beregningsmetoder

Metode A

Beregningsgrundlag: Instituttets faste omkostninger.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst svarer til 10 pct. af de faste omkostninger for det foregående år

Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de faste omkostninger, der fremgår af virksomhedens estimer for det kommende år.

Metode B

Beregningsgrundlag: Instituttets betalingsvolumen.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i punkt 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb for de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

- a) 4,0 pct. af den pågældende del af BV indtil 5 mio. euro plus
- b) 2,5 pct. af den pågældende del af BV over 5 mio. euro indtil 10 mio. euro plus
- c) 1 pct. af den pågældende del af BV over 10 mio. euro indtil 100 mio. euro plus
- d) 0,5 pct. af den pågældende del af BV over 100 mio. euro indtil 250 mio. euro plus
- e) 0,25 pct. af den pågældende del af BV over 250 mio. euro.

Har virksomheden endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag en tolvtedel af det samlede beløb for de betalingstjenester, som fremgår af virksomhedens estimer for det kommende år.

Metode C

Beregningsgrundlag: Instituttets nettoindtægter.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , som er defineret i punkt 2:

- a) 10 pct. af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. euro plus
- b) 8 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. euro indtil 5 mio. euro plus
- c) 6 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. euro indtil 25 mio. euro plus
- d) 3 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. euro indtil 50 mio. euro plus
- e) 1,5 pct. af den pågældende del af den relevante indikator over 50 mio. euro.

Den relevante indikator udgøres af summen af nettoindtægter, modtagne provisioner og gebyrer, og andre driftsindtægter. Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn.

Foreligger der ikke reviderede tal, anvendes som grundlag for beregningen de nettoindtægter, der fremgår af virksomhedens estimater for det kommende år.

2. Omregningsfaktor

Den omregningsfaktor k , der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

- a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er anført i bilag 1, punkt 6.
- b) 0,8, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er anført i bilag 1, punkt 7.
- c) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en af de betalingstjenester, der er anført i bilag 1, punkt 1-5.

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Formålet med forslaget til lov om betalingstjenester er at fastsætte ensartede regler for betalingstjenester, uanset om der er tale om betalingstjenester omfattet af den nuværende lov om visse betalingsmidler eller andre betalingstjenester, som i dag er uregulerede, for eksempel konto-til-konto overførsler, pengeoverførsler og indsættelse eller hævnning af kontanter fra en betalingskonto. Lovforslaget styrker på flere områder det beskyttelsesniveau, som i dag findes i lov om visse betalingsmidler.

Forslaget til lov om betalingstjenester implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet). Direktivet styrker det indre marked og sikrer den fri bevægelighed for varer, personer og tjenesteydelser. Det er hensigten at oprette et indre marked for betalingstjenester, og at der på fællesskabsniveau indføres moderne og sammenhængende rammer for betalingstjenester. Disse rammer skal sikre samordning af nationale bestemmelser om tilsynskrav, markedsadgang for nye udbydere af betalingstjenester, oplysningskrav samt rettigheder og pligter for brugere og udbydere.

Direktivet fastlægger, hvor lang tid det må tage at overføre penge fra en konto til en anden, samt hvornår der skal tilskrives renter på konti. Direktivet indeholder endvidere regler om gennemsigtighed og information til forbrugerne, og om tilsyn med de virksomheder, der udbyder betalingskort og andre betalingstjenester.

I Danmark er en del af området reguleret i lov om visse betalingsmidler. Med vedtagelsen af betalingstjenestedirektivet bliver en række af reglerne i loven harmoniseret på EU-plan.

Forslaget til lov om betalingstjenester styrker på flere områder det beskyttelsesniveau, der findes i lov om visse betalingsmidler. Blandt andet styrkes gennemsigtigheden for den enkelte forbruger. Informationskravene skærpes i forbindelse med for eksempel oplysning om gebyrer og vekselkurser.

Med direktivet introduceres en ny kategori af udbydere af betalingstjenester; disse benævnes betalingsinstitutter. Der er tale om udbydere, som ikke er kreditinstitutter, jf. § 5, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, men som udbyder betalingstjenester. Det drejer sig for eksempel om PBS A/S. Med lovforslaget skal disse udbydere have tilladelse fra Finanstilsynet til at drive virksomhed.

Forslaget stiller ligeledes krav om, at virksomheder, der udbyder tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve deres virksomhed. I modsætning til, hvad der gælder for betalingsinstitutter, stilles der for disse virksomheder ingen kapitalkrav. Forslaget indebærer, at betalingskort, der for eksempel kun kan anvendes i et begrænset antal butikker (stormagasiner, storcentre eller specifikke bydele m.v.), omfattes af de samme regler for udførelse af betalingstjenester som alle øvrige betalingstjenester (for eksempel hæftelses- og ansvarsreglerne i forbindelse med bortkomne kort).

Forslaget indeholder regler om, at det som udgangspunkt maksimalt må tage én arbejdsdag at overføre penge fra én konto til en anden konto.

Med forslaget reguleres endvidere, hvornår for eksempel banker skal tilskrive renter på en konto. Renter skal for eksempel tilskrives senest den samme dag, som betalingsmodtagerens bank modtager pengene fra en anden konto. Hidtil har dette været ureguleret, og rentetilskrivningen er sket på baggrund af det enkelte pengeinstituts aftalevilkår med kunderne. Som et eksempel kan nævnes tilfælde, hvor der i forbindelse med påske er gået op til seks kalenderdage, før kunden fik tilskrevet rente af penge, der blev indsat på den pågældendes konto.

Direktivet indeholder også hæftelses- og ansvarsregler, som svarer til de gældende danske hæftelses- og ansvarsregler i lov om visse betalingsmidler. Disse regler foreslås på denne baggrund videreført i forslag til lov om betalingstjenester.

Endelig giver direktivet mulighed for at videreføre de gældende gebyrregler i lov om visse betalingsmidler, som et stort flertal i Folketinget stod bag ved indgåelsen af Dankortforliget i 2005. Disse regler foreslås på denne baggrund videreført i forslag til lov om betalingstjenester.

Forslaget til lov om betalingstjenester er blevet udarbejdet i en arbejdsgruppe nedsat med Finanstilsynet som formand. Deltagerne i arbejdsgruppen har været Finansrådet, Forbrugerrådet, Dansk Erhverv, Dansk Detailkreditråd, PBS A/S, Telekommunikationsindustrien, Danmarks Nationalbank, Finans og Leasing, Energi- og Olieforum, IT- og Telestyrelsen, Konkurrencestyrelsen, Forbrugerombudsmanden, Økonomi- og Erhvervsministeriets departement og Finanstilsynet.

2. Gældende ret i lov om visse betalingsmidler

Formålet med lov om visse betalingsmidler er, at brugerne kan anvende betalingsmidler på en sikker og velfungerende måde, at muliggøre indgreb fra myndighedernes side, hvis sikkerheden i forhold til brugerne ikke er god nok, og at sikre at de standardregler og -vilkår, som betalingssystemerne anvender, tager behørigt hensyn til aftaleparternes og samfundets interesse. Loven indeholder en generel regulering af samtlige betalingsmidler omfattet af loven; det vil sige traditionelle betalings- og hævekort, e-penge samt kodebaserede betalingssystemer.

Loven indeholder en generalklausul, der stiller krav til udstederen af betalingsmidlet, og hvorefter betalingssystemer skal indrettes således, at brugerne sikres gennemsigtighed, beskyttelse mod misbrug, frivillighed samt fortrolighed i relation til brugernes anvendelse af betalingsmidlet.

Der er i loven bestemmelser om hæftelse, som sikrer, at brugerne ikke lider et urimeligt stort tab, hvis betalingsmidlet for eksempel bliver stjålet og derefter misbrugt. Der er desuden bestemmelser om, hvornår en udsteder af betalingskort er ansvarlig for tab, som brugerne får på grund af fejl i betalingssystemet. Herudover er der regler om tilsyn, idet det skal påses, at sikkerheden i betalingssystemerne er forsvarlig, og at loven i øvrigt overholdes.

Loven indeholder endvidere en regel om, at udstedere af betalingskort skal anmelde deres betalingssystemer til Forbrugerombudsmanden, ligesom der er regler om begrænsninger i, hvad de erhvervsdrivende må registrere om brugernes adfærd.

Endelig indeholder loven informations- og kvitteringsregler, som sikrer, at brugeren forud for erhvervelsen af et betalingsmiddel får de nødvendige oplysninger, samt at brugeren har let adgang til at gøre sig bekendt med, hvilke transaktioner der er gennemført med betalingsmidlet.

3. Lovforslaget og direktivet

En række betalingstjenester reguleres ikke af betalingstjenestedirektivet men er omfattet af den gældende lov om visse betalingsmidler, og foreslås på den baggrund også reguleret i forslag til lov om betalingstjenester.

Lovens anvendelsesområde

Betalingstjenestedirektivet regulerer hvilke virksomheder, der må udbyde betalingstjenester. Følgende virksomheder omfattes af lovforslaget:

- Kreditinstitutter, dvs. banker, andels- og sparekasser samt realkreditinstitutter.
- Udstedere af elektroniske penge. Elektroniske penge er i lov om finansiell virksomhed defineret som en pengeværdi, som er repræsenteret ved et krav på udstederen, der er lagret på et elektronisk medium.
- Betalingsinstitutter.

Der stilles i øvrigt krav om, at betalingsinstitutter både på tilladelsestidspunktet og efterfølgende har en forsvarlig kapital. Startkapitalen afhænger af, hvilken type virksomhed betalingsinstituttet påtænker at udøve. Herudover stilles krav til ledelse og indretning af virksomheden. Betalingsinstitutter må ikke modtage indlån, ligesom instituttet kun må yde kredit i forbindelse med ydelse af betalingstjenester.

Betalingsurrogater er omfattet af forslagens kapitel 10. Betalingsurrogater er for eksempel SIM-kort til en mobiltelefon, klippekort til busser og svømmehaller m.v. Denne type virksomhed er omfattet af loven men er underlagt et begrænset tilsyn, jf. nedenfor.

Direktivet giver medlemsstaterne mulighed for at undtage betalingstjenestevirksomhed, hvor gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder ikke overstiger 3 mio. euro pr. måned. I Danmark har man valgt at omfatte dem af forslag til lov om betalingstjenester af hensyn til forbrugerbeskyttelsen. Denne type virksomhed reguleres som virksomheder med begrænset tilladelse, dvs. med et begrænset tilsyn.

Tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse til brug for køb af varer og tjenesteydelser er desuden undtaget fra direktivet. Der er tale om betalingskort til brug i en bestemt supermarkeds-kæde eller et stormagasin. Disse virksomheder er på nuværende tidspunkt omfattet af lov om visse betalingsmidler.

Selvom denne type virksomhed ikke er omfattet af direktivet, bør den medtages, da den er omfattet af reguleringen i dag. Den vil dermed fortsat være omfattet af bestemmelserne om god skik for finansielle virksomheder samt hæftelses- og ansvarsreglerne, og dermed de vigtige regler om forbrugerbeskyttelse. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet giver virksomheder, der ønsker at udøve denne type virksomhed, en tilladelse til udbud af betalingstjenester. Der vil blive stillet krav om, at disse virksomheder har forsvarlige forretningsgange, men der stilles ingen kapitalkrav til denne type virksomhed, der ligeledes reguleres som virksomheder med begrænset tilladelse, dvs. med et begrænset tilsyn.

Lovforslagets indhold

I det følgende beskrives hovedelementerne i lovforslaget og direktiv om betalingstjenester. Det skal i den forbindelse nævnes, at erhvervsdrivende også er omfattet af forbrugerbeskyttelsesreglerne i forslag til lov om betalingstjenester, men at loven ved aftale mellem parterne kan fraviges på visse områder. I det følgende behandles forbrugere og erhvervsdrivende som udgangspunkt under ét.

Forslagets kapitel 5 indeholder betalingstjenedirektivets krav til meddelelse af oplysninger til forbrugerne, som implementeres med lovforslaget. Der er for eksempel tale om oplysninger til forbrugerne forud for og efter en gennemført betalingstransaktion.

Inden en bruger påbegynder en betalingstransaktion, skal brugere af enkeltstående betalingstjenester, det vil sige de, der ikke er omfattet af en rammeaftale, på en lettilgængelig måde have en række informationer om vilkårene, herunder eventuelle gebyrer, gennemførelsestid og eventuelt vekselkurser. Når en betalingstransaktion er gennemført, skal både betaleren og betalingsmodtageren have de relevante oplysninger, der gør det muligt at identificere betalingstransaktionen, beløbet, gebyrer, samt eventuelt vekselkurs, valutaomregning og valørdag. Der foreslås samtidig et forbud mod, at en udbyder af betalingstjenester opkræver et gebyr for at levere de lovpligtige oplysninger.

I forbindelse med rammeaftaler om betalingstransaktioner skal brugerne have en række detaljerede oplysninger om aftalens indhold og betingelser, herunder hvilke ydelser aftalen omfatter, varighed og opsigelsesvilkår m.v., inden aftalen indgås. Brugerne skal endvidere have oplysninger om gennemførte transaktioner på samme måde som for enkeltstående betalinger. Når man har indgået en rammeaftale, kan brugerne dog nøjes med at modtage oplysningerne samlet én gang om måneden.

For en række betalingsinstrumenter, der anvendes til mindre betalinger, foreslås lempelige krav i relation til oplysning i forhold til hvad der er beskrevet ovenfor.

Forslagets kapitel 6 gennemfører direktivets regler om rettigheder og pligter for kunder og udbydere af betalingstjenester.

Brugeren af et betalingsinstrument er forpligtet til at anvende et udleveret betalingsinstrument i overensstemmelse med betingelserne. Brugeren er endvidere forpligtet til at underrette udbyder, når brugeren bliver opmærksom på tab, tyveri eller anden uautoriseret brug af et betalingsinstrument. Brugeren skal desuden træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte et betalingsinstrument, herunder for at sikre koden.

Udbyderen skal sikre sig, at et betalingsinstruments sikkerhedsforanstaltninger ikke er tilgængelige for andre end brugeren. Udbyderen må ikke uopfordret sende et betalingsinstrument til en bruger, medmindre det drejer sig om udskiftning af et eksisterende betalingsinstrument.

En udbyder er ansvarlig for brugerens direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktioner. De gældende danske hæftelsesregler giver forbrugeren en bedre beskyttelse end direktivets hæftelsesregler. På denne baggrund foreslås de gældende danske hæftelsesregler videreført.

En betalingstransaktion anses for at være autoriseret, hvis betaler har givet samtykke til at gennemføre transaktionen. Efter direktivet gælder særlige regler om uautoriserede betalingstransaktioner. Direktivet fastlægger, at betaler som udgangspunkt højst skal hæfte for 150 euro, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument, eller hvis betaleren for eksempel har undladt at beskytte koden, eller et betalingsinstrument er uberettiget tilegnet. Hvis betaleren for eksempel har undladt at opfylde sine forpligtelser ved forsæt eller grov forsømmelse, hæfter betaleren ubegrænset. Medlemsstaterne har dog mulighed for at begrænse det ovenfor nævnte ansvar yderligere.

Det foreslås at videreføre det gældende udgangspunkt i lov om visse betalingsmidler om, at udstederen i forhold til forbrugeren skal bære tabet som følge af misbrug af kortet. Endvidere foreslås den gældende regel videreført, hvorefter en forbruger hæfter med op til 1.200 kr. som følge af andres uberettigede anvendelse af betalingsmidlet, hvis for eksempel pinkoden er anvendt. I helt særlige tilfælde hæfter en forbruger med op til 8.000 kr., når forbrugeren ved, at dennes betalingskort er stjålet men undlader at spærre kortet.

I forslagens kapitel 6 foreslås der regler om, hvornår virksomheder omfattet af loven er forpligtet til at tilskrive renter - det vil sige valørproblematikken. Dette har ikke tidligere været reguleret hverken i dansk ret eller i fællesskabsretten. Ifølge forslaget skal den, der foretager en betaling, eller den, der modtager en betaling, som altovervejende hovedregel modtage eller betale rente fra den dag, hvor betalingen bliver hævet eller indsat på den pågældendes konto. Med forslaget gennemføres direktivets bestemmelser om valør.

Med forslaget fastsættes der regler om, hvor lang tid det må tage at overføre penge fra én konto til en anden. Fra og med 2012 foreslås en gennemførelsestid på maksimalt én dag for overførsler i euro og i andre EU-valutaer, herunder i danske kroner.

Direktivet fastlægger klare grænser for hvilke gebyrer, der må opkræves af forbrugerne. Samtidig giver direktivet mulighed for at bevare national regulering af muligheden for at opkræve gebyrer af betalingsmodtager og betaler. I forslagens kapitel 7 er de gældende regler i lov om visse betalingsmidler foreslået videreført. Der sættes dermed grænser for, hvornår og hvilke gebyrer der kan opkræves af forbrugeren.

En udbyder af betalingstjenester må ikke forhindre, at betalingsmodtager, for eksempel en forretning, opkræver et gebyr fra betaler for brug af et bestemt betalingsinstrument. Dette indebærer, at kortselskaber ikke må forbyde forretninger at overvælte deres egne gebyrer for indløsning af kortbetalinger på kunderne. Medlemslandene kan dog forbyde en sådan overvæltning i visse situationer, for eksempel hvis overvæltning skønnes at hæmme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Gennemførelsen af direktivet om betalinger i det indre marked forventes at have statsfinansielle konsekvenser. De statsfinansielle konsekvenser anslås til 3 årsværk til Finanstilsynet i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn efter lovforslaget. Der skønnes ikke behov for tilførsel af yderligere årsværk til Forbrugerombudsmanden. Forbrugerombudsmanden vil således skulle varetage de samme opgaver efter lovforslaget som efter den gældende lov om visse betalingsmidler.

Tilførslen af 3 årsværk til Finanstilsynet vil ske gennem forhøjelser af den årlige afgift for virksomheder under tilsyn samt indførelse af nye afgifter for betalingsinstitutter samt virksomheder med begrænset tilladelse.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

[Lovforslaget afventer vurdering heraf fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR)]

Forslaget har til formål at oprette et indre marked for betalingstjenester, og det vil således bidrage til at øge konkurrencen på markedet for betalingstjenester.

Lovforslaget vil indeholde en regulering af valør i forbindelse med betalingstransaktioner, det vil sige principperne for hvornår renteberegning starter og slutter i forbindelse med debiteringer og krediteringer. Reglerne vil i et vist omfang ændre på pengeinstitutternes principper for renteberegning og vil derfor få erhvervsøkonomiske konsekvenser.

Forslagets samlede konsekvenser vurderes umiddelbart at ligge under 10.000 timer på samfundsplan. Lovforslaget er forelagt CKR til nærmere endelig vurdering heraf.

[Digital forvaltning/e-administrerbarhed]

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF. Direktivet skal være gennemført i dansk ret den 1. november 2009.

9. Høring

Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

[Høringsliste indsættes]

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Det anslås, at lovforslaget vil medføre et behov for yderligere 3 årsværk til

		Finanstilsynet i forbindelse med Finanstilsynets udførelse af tilsyn efter lovforslaget. Der skønnes ikke behov for tilførsel af yderligere årsværk til Forbrugerombudsmanden. Forbrugerombudsmanden vil således skulle varetage de samme opgaver efter lovforslaget som efter den gældende lov om visse betalingsmidler.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Afventer vurdering fra CKR]	Forslagets samlede administrative konsekvenser for erhvervslivet vurderes umiddelbart at ligge under 10.000 timer på samfundsplan. Lovforslaget er forelagt CKR til nærmere endelig vurdering heraf.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF. Direktivet skal være gennemført i dansk ret den 1. november 2009.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til kapitel 1

Til § 1

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenstedirektivets art. 2 om anvendelsesområdet.

Det foreslås i *stk. 1*, at lov om betalingstjenester finder anvendelse på betalingstjenester omfattet af bilag 1, jf. dog stk. 2-3 og § 4.

For en beskrivelse af hvilke betalingstjenester der er omfattet af bilag 1 henvises til bemærkningerne til bilag 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at kapitel 10 finder anvendelse på betalinger med betalingsurrogater jf. § 102, der ikke udgør en betalingstjeneste.

Med dette lovforslag ophæves lov om visse betalingsmidler. Da direktivet om betalingstjenester imidlertid ikke regulerer alle de betalingsmidler, som i dag er omfattet af lov om visse betalingsmidler, foreslås det, at disse betalingsmidler fremover skal være reguleret i kapitel 10. I kapitel 10 anvendes begrebet betalingsurrogater i stedet for betalingsmidler, da dette begreb er mere dækkende for restgruppen af betalingsmidler. Der er for eksempel tale om elektroniske klippekort og SIM-kort til brug for betaling for taletelefoni. For en nærmere beskrivelse af hvilke betalingsurrogater, der er omfattet af kapitel 10, henvises til bemærkningerne til § 102.

En tjeneste, der i dag udgør et betalingsmiddel, vil derfor fremover kun være reguleret af kapitel 10, hvis dette betalingsmiddel ikke samtidig udgør et betalingsinstrument.

For definitionen af et betalingsinstrument henvises til bemærkningerne til § 6, nr. 9.

Økonomi- og erhvervsministeren har i dag efter § 1, stk. 6-8, i lov om visse betalingsmidler adgang til at undtage visse betalingsmidler fra loven eller dele af loven.

I *stk. 3* foreslås det at indføre en tilsvarende adgang for de betalingstjenester, der omfattes af loven. Dette indebærer, at økonomi- og erhvervsministeren kan bestemme, at loven helt eller delvis ikke finder anvendelse for en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Økonomi- og erhvervsministeren kan samtidig fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

Den foreslåede bestemmelse giver både mulighed for at give konkrete og generelle dispensationer. Ministeren kan derfor give navngivne udbydere af en tjeneste omfattet af loven dispensation fra visse af lovens bestemmelser i form af en konkret forvaltningsakt på baggrund af en individuel ansøgning. Ministeren kan endvidere give bestemte grupper af tjenesteudbydere en generel dispensation ved udstedelse af en bekendtgørelse.

Bestemmelsen vil i praksis være relevant for tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, fordi disse ikke er omfattet af direktivet. Tilsvarende gælder for betalingsurrogater efter kapitel 10.

Dispensationsadgangen er efter den gældende lov om visse betalingsmidler i dag bl.a. udnyttet til at undtage teleselskabernes SIM-kort fra visse af lovens regler. Disse dispensationer vil blive videreført under lov om betalingstjenester.

Til § 2

Den foreslåede *stk. 1* gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 1, stk. 1, og opregner hvilke virksomheder, der må yde betalingstjenester.

Efter forslaget til *stk. 1*, må betalingstjenester kun udbydes her i landet af følgende udbydere, der enten er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område:

- 1) Kreditinstitutter, jf. § 5, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed.
- 2) Betalingsinstitutter, jf. denne lovs kapitel 2.
- 3) Udstedere af elektroniske penge, jf. kapitel 19 i lov om finansiell virksomhed.
- 4) Danmarks Nationalbank.
- 5) Offentlige myndigheder.

Ved kreditinstitutter forstås, jf. § 5, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed, en virksomhed, hvis virksomhed består i at modtage indlån eller andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning. Kreditinstitutter kan udbyde betalingstjenester her i landet, såfremt de er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Betalingsinstitutter er ifølge forslagets definition af dette begreb i § 6, nr. 1, en juridisk person, der i overensstemmelse med forslagets kapitel 2 er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Svarende til kreditinstitutterne kan disse udbyde betalingstjenester her i landet, såfremt de er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Virksomheder, der har tilladelse som udsteder af elektroniske penge, kan endvidere udbyde betalingstjenester. Det bemærkes, at selve udstedelsen af e-penge ikke er en betalingstjeneste. Når der imidlertid gennemføres transaktioner med e-penge, er disse transaktioner en betalingstjeneste omfattet af bilag 1. Disse virksomheder er i øvrigt reguleret i kapitel 19 i lov om finansiell virksomhed.

Såfremt en virksomhed er omfattet af undtagelserne fra kravet om tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, skal virksomheden for eksempel have tilladelse som betalingsinstitut eller en tilladelse som virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester for at kunne udbyde betalingstjenester.

Bestemmelsen gælder både for filialer her i landet af udbydere af betalingstjenester fra andre EU-lande eller fra lande, som fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område og for virksomheder, der udbyder betalingstjenester som fri udveksling af tjenesteydelser fra disse lande.

Det foreslås i *stk. 2*, at betalingstjenester endvidere kan udbydes her i landet af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1 eller 2. For så vidt angår

en beskrivelse af betingelserne for at opnå en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester henvises til bemærkningerne til § 38.

Til § 3

Den foreslåede *stk. 1* bestemmer, at reglerne i lovens kapitel 5-8 finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes her i landet, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder er etableret her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Det er endvidere en betingelse, at tjenesten ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta, når denne er en anden end euro.

Det vil sige, at reglerne finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, der er meddelt tilladelse i Danmark og filialer i Danmark af udenlandske udbydere, når disse udbydere betalingstjenester til brugere i Danmark. En betalingstjeneste kan endvidere udbydes her i landet i form af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, dvs. situationer, hvor udenlandske tjenesteydere retter deres virksomhed mod brugere af betalingstjenester i Danmark.

Udgangspunktet er, at de udenlandske udbydere skal følge reglerne i kapitel 5-8 i det omfang det er i overensstemmelse med den internationale privatrets regler om hvilket lands regler, der finder anvendelse på en indgået kontrakt.

Efter Romkonventionens art. 3 er hovedreglen, at parterne selv aftaler, hvilket lands lov en aftale er reguleret af. Dette gælder dog kun for privatretlige regler. Parterne kan således ikke ved aftale bestemme, at offentligretlige regler ikke skal finde anvendelse i deres interne retsforhold. Dette betyder, at to parter ikke ved aftale kan fravige for eksempel de forbudsbestemmelser eller gebyrbestemmelser, der følger af denne lov.

Det følger dog af Romkonventionens art. 5, stk. 2, at der gælder en begrænsning i form af et forbud mod, at parternes lovvalg fratager den svagere part – i denne forbindelse forbrugeren – den beskyttelse, der tilkommer vedkommende i medfør af præceptive regler i loven, der ville finde anvendelse i mangel af lovvalgsaftale mellem parterne. For at være omfattet af art. 5, stk. 2, skal en af nedenstående betingelser være opfyldt, når der er tale om finansielle tjenesteydelser:

1. At leverandøren forud for aftalens indgåelse har fremsat et tilbud til forbrugeren i det land, hvor forbrugeren er bosat *eller*
2. At den erhvervsdrivende eller dennes repræsentant har modtaget forbrugeren bestilling i forbrugeren hjemland.

Det bemærkes, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) træder i kraft den 17. december 2009. Forordningen viderefører og styrker Romkonventionens regler om lovvalg på forbrugerområdet.

Efter forslaget til stk. 1, er det en betingelse for at anvende reglerne i kapitel 5-8, at både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder er etableret her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Art. 299 i Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF), der indeholder en afgrænsning af fællesskabets geografiske udstrækning, afgrænser dermed også anvendelsesområdet for § 3, stk. 1.

Det er endvidere en betingelse for at anvende reglerne i kapitel 5-8, at betalingstjenesten ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta end euro. Dette betyder, at overføres der penge fra en dansk konto til en tysk konto, og gennemføres overførslen i for eksempel euro eller danske kroner, vil kapitel 5-8 finde anvendelse på transaktionen. Sker overførslen derimod i amerikanske dollar, vil kapitel 5-8 ikke finde anvendelse. En overførsel i euro fra Danmark til Tyskland vil være omfattet, uanset om modtagerens konto i Tyskland føres i et tredjeland's valuta, for eksempel amerikanske dollar.

Efter forslaget til *stk. 2* finder en række regler i kapitel 5-8 dog anvendelse, selv om betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er etableret i et tredjeland eller betalingstjenesten ydes i et tredjeland's valuta. Det følger således af betalingstjenestedirektivets art. 2, stk. 1, 2. pkt., at art. 73 om valørdato, som foreslås gennemført i lovens § 76, stk. 1-3, finder anvendelse, uanset hvor betalingsmodtagerens udbyder er etableret.

Det foreslås endvidere, at reglerne om betalers udbyders ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner jf. §§ 61 og 62 skal finde anvendelse, selv om betalingsmodtagers udbyder er etableret i et tredjeland. I modsat fald ville indehaveren af et betalingsinstrument ikke kunne opnå en reel beskyttelse mod at lide tab i forbindelse med, at betalingsinstrument tabes eller bliver stjålet, fordi beskyttelsen ville være afhængig af, hvor betalingsmodtagers udbyder er etableret.

Herudover foreslås det, at en række regler om information (§ 43, § 44, stk. 1, nr. 1, 3 og 4 og stk. 2, §§ 45 og 47, § 48, nr. 1, nr. 2, litra a-d og f, og nr. 3-7, og §§ 49-53), rettigheder og forpligtelser (§§ 58-66, 72-74 og 76, stk. 1-3) også skal finde anvendelse, selv om betalingsmodtagers udbyder er etableret i et tredjeland eller tjenesten ydes i et tredjeland's valuta, for at sikre brugeren den samme beskyttelse uanset, hvor betalingsmodtagerens udbyder er etableret.

Det foreslås endvidere, at kapitel 8 skal finde anvendelse uanset om betalingsmodtagers udbyder er etableret i et tredjeland, eller tjenesten ydes i et tredjeland's valuta.

Det følger af stk. 2, 2. pkt. at § 76, stk. 1-3, dog kun finder anvendelse på betalingstransaktioner, hvor betalingsmodtagers udbyder af betalingstjenester er meddelt tilladelse i et tredjeland, når betalingstransaktionen ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta, når denne er en anden end euro.

Det foreslås i *stk. 3* at kapitel 10 finder anvendelse på betalingssurrogater, der udbydes her i landet. Ved udbud forstås, at en udbyder udbyder betalingssurrogater til brugere i Danmark. Dette kan for eksempel ske i form af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, dvs. situationer, hvor udenlandske tjenesteydere retter deres virksomhed mod brugere af betalingssurrogater i Danmark. Tilsvarende gælder for udbud gennem filialer her i landet.

Til § 4

I *nr. 1* foreslås det, at kontantbetalinger direkte fra betaleren til betalingsmodtageren undtages fra lovens anvendelsesområde jf. dog § 56. Ved kontantbetalinger forstås levering af kontanter fra betaler til modtager uden involvering af tredjemand.

I *nr. 2* foreslås det at undtage betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som har fuldmagt fra betaleren eller betalingsmodtageren. Det fremgår af

bestemmelsen, at betalinger fra køber til sælger via en handelsagent, der har fuldmagt til at indgå handler for en af parterne, ikke i sig selv er en betalingstransaktion. Hermed sikres det, at den samme transaktion ikke er omfattet af loven "to gange". Dette skyldes, at både betalingen fra køber til en handelsagent og fra handelsagent til sælger i forvejen vil være en transaktion omfattet af loven.

I *nr. 3* foreslås det, at erhvervsmæssig fysisk pengetransport undtages fra loven. Begrebet fysisk pengetransport omfatter afhentning, transport, håndtering og levering af penge.

I *nr. 4* foreslås det at undtage betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervsmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almennyttig virksomhed. Bestemmelsen undtager indsamling af kontanter til velgørenhed og viderelevering af disse kontanter under forudsætning af, at selve indsamlingen ikke organiseres af en erhvervsmæssig virksomhed.

Bestemmelsen forudsætter, at der kun sker indsamling af kontanter. Såfremt en indsamling til velgørende formål gennemføres ved en bankoverførsel eller betaling med betalingskort på Internettet, er betalingstransaktionen derimod omfattet af loven. En indsamling, der gennemføres ved, at et teleselskab på non-profit basis stiller sin teleinfrastruktur til rådighed med henblik på indsamling til velgørenhed, vil dog ikke være omfattet af loven, idet der er tale om en ikke-erhvervsmæssig aktivitet.

I *nr. 5* foreslås det at undtage de tilfælde, hvor en forretning i forbindelse med et varekøb med et betalingskort lader kunden "hæve over beløbet", og udbetaler kunden et kontant beløb (cash-back). De fleste forretninger tilbyder deres kunder denne ydelse. Undtagelsen sikrer, at forretninger, som tilbyder cash-back, ikke opfattes som udbydere af betalingstjenester. I forholdet mellem kunde og kundens betalingstjenesteudbyder er den samlede transaktion imidlertid omfattet af loven.

I *nr. 6* foreslås det, at undtage veksling af kontanter fra lovens anvendelsesområde. Dette gælder både veksling inden for samme valuta, for eksempel 500 kr., der veksles til 5 x 100 kr., og veksling mellem to forskellige valutaer.

I *nr. 7* foreslås det at undtage betalingstransaktioner med papirbaserede checks, herunder rejsechecks, værdikuponer og postanvisninger som defineret af den internationale sammenslutning af nationale postvæsener, Universal Postal Union.

Giroindbetalingskort er ikke omfattet af denne undtagelse.

I *nr. 8* foreslås det at betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter, centralbanker og andre deltagere i systemet eller udbydere af betalingstjenester undtages fra loven. Denne bestemmelse berører dog ikke bestemmelsen i § 40 om adgang til betalingssystemer.

Bestemmelsen medfører, at bl.a., at transaktioner mellem Danmarks Nationalbank og dennes kontohavere, herunder de pengepolitiske modparter, er fritaget fra direktivet. Det samme gælder transaktioner mellem kontohaverne som led i betalingsafviklingen i systemerne Værdipapirafviklingen, Sumclearingen og CLS[®] (Continuous Linked Settlement). Bestemmelsen undtager også alle øvrige betalinger mellem kontohaverne via deres konti i Danmarks Nationalbank.

I *nr. 9* foreslås det at undtage betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter og lignende. Ved begrebet lignende forstås andre former for indkomster eller udlodninger i forbindelse med værdipapirer. Bestemmelsen undtager endvidere indfrielse eller salg, der foretages af de i *nr. 8* omhandlede personer eller af fondsmæglerselskaber, kreditinstitutter, investeringsforeninger, eller administrationsselskaber, som udfører investeringservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot.

Bestemmelsen medfører, at en række værdipapirrelaterede betalinger udført af virksomhederne nævnt under *nr. 8* (dvs. systemernes deltagere, clearingcentraler, centrale modparter, centralbanker og betalingsformidlere) samt fondsmæglerselskaber, kreditinstitutter og investeringsforeninger ikke er omfattet af loven. Betalingerne kan for eksempel opstå i forbindelse med udbetaling af dividender og renter m.v. samt ved indfrielse og salg.

I *nr. 10* foreslås det at undtage en række tjenester leveret af tekniske leverandører fra loven. Det drejer sig bl.a. om håndtering og lagring af data, databeskyttelse og -validering, drift af kommunikationsnetværk samt levering og vedligeholdelse af betalingsterminaler. Disse tjenester er kendetegnet ved, at de pågældende leverandører ikke på noget tidspunkt er i besiddelse af midlerne, der overføres i betalingstransaktioner.

Som eksempel på virksomheder, der udbyder denne type tjenester, kan nævnes pengeinstitutternes datacentraler og PBS A/S i rollen som fælles datacentral.

I *nr. 11* foreslås det at undtage betalinger mellem udbydere af betalingstjenester samt deres agenter og filialer for egen regning, fra lovens anvendelsesområde, dvs. når betalingerne ikke er på vegne af kunder.

I *nr. 12* foreslås det at undtage betalinger mellem virksomheder inden for samme koncern. Det gælder også, selv om der er en udbyder involveret, hvis blot den pågældende betalingsformidler er en del af koncernen.

I *nr. 13* foreslås det at undtage tjenester, der ydes af udbydere, og som vedrører udbetaling af kontanter i kontantautomater på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke foretager andre af de i bilag 1 anførte betalingstjenester.

Bestemmelsen har lighedspunkter med undtagelsen i *nr. 5* om cash-back-transaktioner. Bestemmelsen fastslår således udelukkende, at det er udbetalingen af kontanter i kontantautomater i de situationer, der er opregnet i bestemmelsen, som er undtaget fra loven – dvs. kontantautomater, der udbydes af udbydere, som ikke yder andre former for betalingstjenester. Bestemmelsen undtager derimod ikke for eksempel forholdet mellem betaler og betalerens udbyder.

I *nr. 14* foreslås det at undtage betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med nr. 7 i bilag 1 der bestemmer, at følgende tjenester er betalingstjenester:

"Gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion meddeles ved hjælp af alle former for telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr, og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationssystemet eller netværket, og som kun handler som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser."

Der er således ikke efter lovens § 4, nr. 14, tale om en betalingstjeneste, hvis:

- 1) den erhvervede vare eller tjenesteydelse leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, og
- 2) telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som formidler mellem køber og sælger af en ydelse.

Det er på den baggrund en betingelse, for at der kan være tale om en betalingstjeneste, at den operatør, der driver kommunikationssystemet eller netværket alene er mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren.

Hvis f.eks. en teleoperatør selv leverer ringetoner, musik, nyheder og lignende til en kundes mobiltelefon til brug på mobiltelefonen, pc m.v., og teleoperatøren opkræver betaling herfor på telefonregningen, foreligger der ikke en betalingstjeneste omfattet af loven, da teleoperatøren her ikke optræder som formidler.

En tjenesteyder - f.eks. en teleoperatør - der tilfører varen eller tjenesteydelsen værdi ("added value"), optræder ikke udelukkende som formidler.

Tilført værdi kan foreligge i forskellige former, f.eks. adgang til et SMS center, hvor indholdsudbyderen kan kommunikere med kunden, søgefaciliteter, distributionsfaciliteter, hvor der er en ventefunktion, hvis mobiltelefonen er slået fra, og ydelsen derfor ikke kan leveres straks.

Som eksempler på betalingstjenester, der er omfattet af loven kan blandt andet nævnes følgende:

- køb af billetter til biografer, parkering, bus m.v.
- automatkøb af f.eks. sodavand, slik og andet
- køb af ringetoner, spil, nyheder m.v. uden tilført værdi

Derimod er følgende tjenester ikke omfattet af loven

- køb af ringetoner, spil, nyheder m.v. med tilført værdi
- almindelige teletrafik som telefonsamtaler, SMS, MMS, GPRS m.v.

Forslaget til § 4 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 3.

Til § 5

Den foreslåede *stk. 1* bestemmer, at lovens bestemmelser ikke kan fraviges til skade for brugeren. Lovens udgangspunkt om beskyttelsespræceptivitet fraviges imidlertid i en række situationer, som er opregnet i *stk. 2-4*.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelserne i kapitel 5 om oplysningskrav samt §§ 55, 62, 64-66, 68, 73, 74, 85 og kapitel 10 kan fraviges ved aftale med brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere. Disse parter kan endvidere aftale et andet tidsrum end nævnt i § 63.

Forbrugerbegrebet skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i § 6, nr. 16, som en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed.

Kapitel 5 indeholder regler om oplysningsforpligtelser i forbindelse med betalingstransaktioner samt regler om ændringer og ophør af rammeaftaler. § 55 vedrører adgangen for en udbyder til at opkræve gebyr for at opfylde sine forpligtelser i henhold til kapitel 6. § 62 vedrører hæftelse i forbindelse med uberettiget brug af betalingsmidler, § 64 vedrører bevisbyrde for korrekt gennemførte betalingstransaktioner, §§ 65-66 vedrører muligheden for i visse situationer at få tilbageført en betalingstransaktion, § 68 vedrører ansvar for manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktioner, § 73 vedrører adgang til at tilbagekalde en betalingstransaktion, § 74 vedrører tilbageførsel af midler i forbindelse med fjernsalg og § 85 vedrører registrering og CPR-nummer.

I forslaget til *stk. 3* fastsættes særlige regler om adgangen til at fravige reglerne om gennemførelsestidspunkt i § 75 og valørdato i § 76, *stk. 4*.

§§ 75 og 76, *stk. 4*, kan fraviges i alle kundeforhold bortset fra de tilfælde, der er opregnet i bestemmelsen. Det vil sige

- 1) betalingstransaktioner i euro uden valutaomregning
- 2) betalingstransaktioner i danske kroner i Danmark
- 3) betalingstransaktioner, der kun omfatter en valutaomregning mellem euro og danske kroner i Danmark, og i tilfælde af grænseoverskridende betalingstransaktioner, og kun når transaktionen foretages i euro.

I alle andre situationer, hvor betalingstransaktionen falder inden for lovens anvendelsesområde jf. § 3, kan §§ 75 og 76, *stk. 4*, fraviges.

Reglerne om valørdato i § 76, *stk. 1-3*, kan dog ikke fraviges ved aftale.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til §§ 75 og 76.

Det foreslås i *stk. 4*, at selv om forslaget til *stk. 3*, åbner mulighed for at aftale en længere gennemførelsestid i visse situationer end den som fremgår af § 75, *stk. 1 og 3*, må denne frist dog højst være 4 arbejdsdage fra modtagelsestidspunktet, som defineret i forslaget til § 71.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* berører derfor ikke muligheden for at aftale en længere gennemførelsesfrist for direkte debiteringer og kortbetalinger jf. bemærkningerne til § 75, *stk. 2*.

Til § 6

Nr. 1 definerer betalingsinstitutter i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 4.

Nr. 2 definerer en betalingstransaktion som en handling, der iværksættes af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 5. Begrebet midler er defineret i § 6, nr. 8.

Nr. 3 definerer et betalingssystem i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 6.

Nr. 4 definerer en betaler i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 7.

Nr. 5 definerer en betalingsmodtager som en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion.

Bestemmelsen omfatter derfor ikke udbyderen. Hvor der sker kontanthævning i et fremmed pengeinstitut, er dette pengeinstitut derfor ikke betalingsmodtager.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 8.

Nr. 6 definerer en bruger i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 10.

Nr. 7 definerer en betalingskonto som en konto oprettet i en eller flere brugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 14.

Det afgørende kriterium for fortolkningen af dette begreb er, om betalingstjenestebrugeren har etableret kontoen med henblik på at kunne gennemføre betalinger. Dette krav vil være opfyldt, såfremt der er et betalingsinstrument tilknyttet kontoen, for eksempel et betalingskort eller netbank eller, at der foretages træk på kontoen via direkte debitering.

En betalingstjenestebruger kan have mere end én betalingskonto. Det er for definitionen af begrebet betalingskonto uden betydning, om der er tale om en indlånskonto eller en kassekreditkonto.

Derimod er for eksempel følgende konti som udgangspunkt ikke betalingskonti:

- Opsparingskonti (for eksempel børneopsparing, kapital- og ratepension, gevinstopsparingskonto, indlån med opsigelse)
- Udlånskonti (for eksempel boliglån, billån, nedsparingslån)
- Formålsspecifikke konti (for eksempel garantikonti, skødekonti, boligskiftekonti, omprioriteringskonti).

Hvis en given konto ikke er omfattet af begrebet betalingskonto, kan en betalingstjenesteudbyder dog vælge at lade den pågældende konto være omfattet af de vilkår, der gælder for betalingskonti i det pågældende pengeinstitut.

Nr. 8 definerer midler som sedler og mønter, indestående på en konto og elektroniske penge.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenstedirektivets art. 4, nr. 15.

Elektroniske penge skal forstås i overensstemmelse med kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed.

Nr. 9 definerer et betalingsinstrument som enhver form for personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre.

Begrebet betalingsinstrument omfatter i vidt omfang de instrumenter, som i dag er omfattet af definitionen på et betalingsmiddel, når disse kan betragtes som personlige, hvorved forstås, at de er knyttet til bestemte brugere. Betalingsinstrumenterne er endvidere karakteriseret ved, at de kan benyttes til at erhverve varer eller tjenester, foranledige overførsel af beløb, hævning af penge samt andre betalingstransaktioner.

Det er uden betydning for vurderingen af, om der foreligger et betalingsinstrument, om dette kan anvendes til at gennemføre betalingstjenester omfattet af direktivet, eller om der udelukkende er tale om et betalingsinstrument med begrænset anvendelse.

Betalingsinstrumenter kan derfor omfatte:

- Hævekort og betalingskort.
- Fysiske legitimationsmidler med henblik på elektronisk aflæsning, eks. legitimationsmidler, som er udstedt til en navngiven person til anvendelse til for eksempel passage af en bro eller sejlads med færge.
- Koder og biometriske værdier, hvortil for eksempel hører internetbanksystemer, hvor kunden legitimerer sig overfor banken med en kode.

Elektronisk registrerede fordringer, for eksempel et gavekort, er derimod kun omfattet af definitionen på et betalingsinstrument, hvis de er knyttet til bestemte brugere.

Nr. 10 definerer en pengeoverførsel i overensstemmelse med betalingstjenstedirektivets art. 4, nr. 13.

Nr. 11 definerer et mikrobetalingsinstrument som et betalingsinstrument, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 euro, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 euro eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 euro.

Begrænsningen til betalingstransaktioner på højst 30 euro finder anvendelse, uanset om det er muligt successivt at gennemføre flere betalinger på højst 30 euro. Beløbsbegrænsningen på 150 euro omfatter både forudbetalte kort, herunder genopladelige kort og kort, hvor der samlet højst kan gennemføres betalinger for 150 euro. Ved genopladelige kort, foreligger der et mikrobetalingsinstrument, selvom kortet kan genoplades flere gange i løbet af en dag, så længe der på intet tidspunkt lagres en værdi over 150 euro.

Nr. 12 definerer en arbejdsdag som den dag, hvor udbyderen af betalingstjenester, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion.

Begrebet arbejdsdag er relevant i forbindelse med reglen om tilbagekaldelse, jf. § 73, reglen om beregning af gennemførelsestid for en betalingstransaktion, jf. § 75, og bestemmelsen om valør, jf. § 76.

En arbejdsdag er som udgangspunkt det tidsrum, hvor en udbyder er åben for bestillinger af betalingstransaktioner fra kunderne.

Definitionen af en arbejdsdag rummer imidlertid mulighed for, at udbydere kan fastsætte forskellige sluttidspunkter for en arbejdsdag afhængig af typen af betalingstransaktion. Som eksempel kan en arbejdsdag slutte på forskelligt tidspunkt afhængig af, om der er tale om en indenlandsk eller en grænseoverskridende betalingstransaktion.

En udbyder bør dog gøre det klart for kunden, hvornår betalingstjenesteudbyderen har åbent den pågældende dag i forhold til de forskellige betalingstransaktioner.

Nr. 13 viderefører betalingsmiddelovens definition af fysisk handel, jf. betalingsmiddelovens § 3, stk. 5. Ved definitionen af fysisk handel er det et krav, at begge parter - betaler og betalingsmodtager - er fysisk tilstede, når transaktionen afvikles ved fysisk brug af et betalingsinstrument. Alle andre transaktioner, hvor der betales med et betalingsinstrument, der er omfattet af definitionen i forslaget § 6, nr. 9, er transaktioner i den ikke-fysiske handel. Dette omfatter handel på Internettet, brugen af betalingskort m.v. i parkeringsautomater, benzinstandere, trafikskabernes billetautomater, samt billetautomaterne ved Storebæltsbroen og Øresundsbron.

Nr. 14 definerer et varigt medium som ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 25.

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF findes en definition, der med få sproglige forskelle svarer til betalingstjenestedirektivets definition. Det må antages, at der ikke er tilsigtet nogen sproglige forskelle mellem de to direktivers definition af begrebet varigt medium.

Som eksempel på instrumenter, der opfylder kravene til et varigt medium, kan nævnes udskrifter fra pengeautomater, disketter, CD-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der kan lagres e-mail. Tilsvarende gælder, e-Boks og netbank og – forudsat at de ovennævnte kriterier er opfyldt – hjemmesider på Internettet.

Det beror på en konkret vurdering, om betingelserne er opfyldt i forhold til SMS-beskeder. De mobiltelefoner, der i dag sælges i Danmark, har imidlertid en så høj lagringskapacitet, at

modtagelse af en SMS/MMS-besked på en sådan telefon kan betragtes som modtaget på et varigt medium.

Begrebet varigt medium er et dynamisk begreb, og fortolkningen af begrebet kan derfor ændre sig i takt med den teknologiske udvikling.

En hjemmeside vil tillige kunne opfylde kravene til et varigt medium. Dette forudsætter dog, at der er tale om en indretning, der medfører, at den pågældende hjemmeside indeholdende de foreskrevne oplysninger og kan reproduceres uændret i en periode, der er tilstrækkelig i forhold til oplysningernes formål. Det er endvidere en forudsætning, at adressen på hjemmesiden er meddelt brugeren af betalingstjenester personligt.

En udbyder vil derfor kunne opfylde kravet om meddelelse af oplysninger på varigt medium ved f.eks. i en SMS-besked eller i en e-mail at sende brugeren af betalingstjenester adressen på eller et link til en hjemmeside, der gør det mulig at gengive oplysningerne uændret.

De pågældende oplysninger skal være tilgængelige for senere gengivelse i en periode, der er passende i forhold til oplysningernes formål. Længden på perioden afhænger af oplysningstypen, som overordnet kan opdeles i to; henholdsvis specifikke oplysninger om konkret udførte betalingstjenester, jf. §§ 53 og 54, samt generelle oplysninger om betingelser/aftalevilkår, jf. § 48, som gives i forbindelse med en rammeaftale.

Specifikke oplysninger om konkret udførte betalingstjenester omfatter f.eks. den maksimale gennemførelsestid, gebyrer og hvis relevant en vekselkurs. En bruger af betalingstjenester kan efterfølgende, i forbindelse med en indsigelse overfor betalingstjenesteudbyder, få behov for disse oplysninger, hvorfor oplysningerne skal være tilgængelige i en periode på 13 måneder, som er den almindelige indsigelsesfrist jf. § 63.

De generelle oplysninger om aftalevilkår/betingelser, jf. § 48, kan videregives til brugeren af betalingstjenester via en hjemmeside, såfremt brugeren har fået meddelelse herom f.eks. via en mail eller en SMS. Disse oplysninger skal være tilgængelige for brugeren i den periode, de er gældende.

Udbyderen har ansvaret for, at de foreskrevne oplysninger er meddelt brugeren af betalingstjenester på et varigt medium. Dette medfører ikke et krav om, at udbyderen sikrer sig, at brugeren har personlig adgang til at omsætte det varige medium til papirformat. Det kan således f.eks. ikke kræves af en udbyder, der vælger at lægge aftalevilkår/betingelser på en hjemmeside eller sender dem med elektronisk post, at den pågældende sikrer sig, at brugeren har en personlig computer med internetadgang, hvortil der er knyttet en printer. Det afgørende er, om brugeren har adgang til oplysningerne. I det nævnte tilfælde vil kravet være opfyldt, hvis brugeren kan få adgang til oplysningerne på et offentligt bibliotek.

Såfremt oplysningerne gives til brugeren via e-mail, så har brugeren selv ansvaret for, at den til udbyder oplyste mailadresse er aktiv.

Nr. 15 definerer en rammeaftale som en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Som eksempler på rammeaftaler kan nævnes aftaler om gennemførelse af direkte debiteringer, for eksempel gennem PBS A/S, aftaler om brug af betalingsinstrumenter, netbankaftaler samt aftaler om oprettelse af en betalingskonto.

Det følger af betalingstjenestedirektivets præambel, betragtning 24, at en betalingskonto og et betalingsinstrument altid kræver en rammeaftale.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 12.

Nr. 16 definerer en forbruger som en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed.

Forbrugerbegrebet skal forstås i overensstemmelse med dansk rets almindelige forbrugergreb, herunder begrebet "private kundeforhold" i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder. Det vil sige, at også foreninger er omfattet af forbrugerbegrebet.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 11.

Nr. 17 definerer en udbyder i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 10. I stedet for begrebet udbyder af tjenesteydelser anvendes begrebet udbyder.

Nr. 18 definerer en agent i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 22.

Nr. 19 definerer direkte debitering i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 28.

Til kapitel 2

Lovforslagets *kapitel 2* omhandler såkaldte betalingsinstitutter. I betalingstjenestedirektivets præambel, betragtning nr. 10 og 11, bemærkes, at det, for at fjerne hindringer for markedsadgang, er nødvendigt at indføre én enkelt tilladelse for alle udbydere af betalingstjenester, der ikke modtager indskud, og som ikke udsteder elektroniske penge. I overensstemmelse hermed introducerer betalingstjenestedirektivet en ny kategori af udbydere af tjenesteydelser, der betegnes betalingsinstitutter.

Betalingstjenestedirektivet fastslår, at en række betingelser skal være opfyldt, før der kan gives tilladelse som betalingsinstitut. Det har været forudsætningen, at betingelserne skal stå i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, som betalingsinstitutter er udsat for i forbindelse med deres virksomhed.

Ifølge betalingstjenestedirektivet tager kravene til betalingsinstitutter hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede end kreditinstitutters, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det er således ikke tilladt for betalingsinstitutter at modtage indlån eller at udstede elektroniske penge, og de må kun anvende de midler, brugerne indbetaler, til udførelse af betalingstjenester.

Til § 7

Den foreslåede § 7 bestemmer, at det kræver tilladelse fra Finanstilsynet at virke som betalingsinstitut. Endvidere opregnes de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse, samt de oplysninger og den dokumentation, der skal følge med ansøgningen.

Forslagets *stk. 1* fastslår, at betalingsinstitutter, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, skal have tilladelse for at kunne udbyde betalingstjenester omfattet af forslagets bilag 1. Tilladelse kan gives til en eller flere af de aktiviteter, som er nævnt i bilag 1. Det skal derfor i tilladelsen specifikt angives, hvad tilladelsen omfatter.

Hvis instituttet senere ønsker at kunne udbyde andre betalingstjenester end angivet i tilladelsen, skal der indsendes en ny ansøgning.

Stk. 1 skal forstås som et forbud mod at udøve de i bilag 1 nævnte betalingstjenester uden tilladelse. Overtrædelse af denne bestemmelse kan straffes i henhold til forslagets § 107, stk. 1.

Hvis tilladelse opnås, er betalingsinstituttet berettiget til at udbyde de af tilladelsen omfattede betalingstjenester i alle lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, i henhold til Fællesskabets traktat om ret til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser og i overensstemmelse med reglerne i forslagets §§ 30 – 32, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 9.

Lovforslaget tager ikke stilling til betingelserne for, at betalingsinstituttet kan udøve en eller flere af de aktiviteter, der er nævnt i forslagets § 11, stk. 1, nr. 1-3, inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område

I *stk. 2* opregnes de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som betalingsinstitut.

I *nr. 1* foreslås det, at det er en betingelse for tilladelse, at virksomheden drives i et aktieselskab, et anpartsselskab eller et andelsselskab med begrænset ansvar. Virksomhederne i de nævnte selskabsformer skal have såvel en bestyrelse som en direktion. Kravet om bestyrelse skal ses ud fra ønsket om, at betalingsinstitutter har en effektiv og betryggende ledelsesform.

I *nr. 2* foreslås det, at selskabet skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark.

I *nr. 3* foreslås det, at det er en betingelse for at få tilladelse, at virksomheden af Finanstilsynet vurderes at være i stand til at gennemføre en forsvarlig drift. Kravet skal ses i sammenhæng med betalingstjenestedirektivets art. 10, stk. 4-5. Finanstilsynet vil tage udgangspunkt i de operationelle og finansielle risici, som betalingsinstituttet påtager sig i forbindelse med sin virksomhed. På baggrund heraf vurderes, om betalingsinstituttet har en klar organisationsstruktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling. Samtidig vurderes, om betalingsinstituttet har effektive procedurer til at identificere og forvalte, overvåge og rapportere om risici, forsvarlige interne kontrolprocedurer og en god administrativ og regnskabsmæssig praksis.

I *nr. 4* henvises til, at der i henhold til forslagets §§ 12 og 13 stilles krav om, at betalingsinstituttet har en forsvarlig startkapital. Startkapitalkravet afhænger af, hvilke betalingstjenester det pågældende institut ønsker at udbyde. Det bemærkes, at tilladelse ikke fra starten kan gøres betinget

af, at instituttet opfylder krav til størrelsen af den løbende kapital. Disse krav skal først være opfyldt, når instituttet påbegynder sin betalingstjenestevirksomhed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under stk. 3, nr. 6.

I *nr. 5* henvises til, at der i henhold til forslaget § 18, stilles visse krav til betalingsinstituttets ledelse om egnethed og hæderlighed, de såkaldte "fit and proper" krav. Medlemmer af instituttets bestyrelse og direktion samt, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for instituttets betalingstjenester, skal have et godt omdømme og være i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udføre betalingstjenester. Det vil typisk være relevant særligt at stille krav til de for instituttets betalingstjenester ledelsesansvarlige personer, hvor instituttet er en såkaldt "hybrid", hvormed menes, at virksomheden udover at udbyde betalingstjenester udfører andre aktiviteter end betalingstjenester, jf. forslaget § 11, nr. 1-3, idet der her er en formodning om, at de pågældende som divisionschefer eller lignende er nøglepersoner i ledelsen af betalingsinstitutvirksomheden.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 5, litra i).

Kravene i *nr. 6* i relation til "kvalificerede andele" gennemfører direktivets artikler 5, litra h) og 10, nr. 6. Begrebet er defineret i art. 4 (11) i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet), som betalings servicedirektivet henviser til, og som er gennemført i lov om finansiel virksomhed. En kvalificeret andel defineres i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som en direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Kravene i *nr. 7* i relation til "snævre forbindelser" gennemfører direktivets artikler 5, litra h) og art. 10, nr. 7. Begrebet er defineret i art. 4 (46) i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet), som betalings servicedirektivet henviser til, og som er gennemført i lov om finansiel virksomhed. "Snævre forbindelser" defineres i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 17, jf. nr. 9 som direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 9 angivne art, kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.) Nr. 9 definerer en koncern, som en modervirksomhed og dens dattervirksomheder.

Direktivet indeholder ikke mulighed for at indføre bestemmelser om, at tilsynsmyndigheden skal forhåndsgodkende erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede andele i betalingsinstituttet eller om tilsynsmyndighedens muligheder for at ophæve stemmeretten på kapitalandele, der modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af instituttet, svarende til hvad der gælder for finansielle virksomheder i henhold kreditinstitutdirektivet og lov om finansiel virksomhed.

I *nr. 8* foreslås det, at der stilles krav om, at virksomhedens forretningsgange, administrative forhold, organisation samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger er forsvarlige, jf. forslaget § 19 og bemærkningerne hertil. Kravet om forsvarlige regnskabsmæssige procedurer og revisionsmæssige foranstaltninger skal ses i sammenhæng med forslaget § 20, der indeholder krav til regnskaber og lovpligtig revision.

Nr. 8 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 5, litra e).

I *nr. 9* foreslås det, at der stilles krav om, at der skal være truffet passende foranstaltninger for at sikre de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester. Disse foranstaltninger er nærmere uddybet i forslaget § 22, hvortil der henvises.

I *stk. 3* opregnes i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 5 kravene til de oplysninger og den dokumentation, der skal følge med ansøgningen om tilladelse. Finanstilsynet kan dog kræve supplerende oplysninger, såfremt tilsynet anser dette for nødvendigt med henblik på vurdering af, om betingelserne er opfyldt, jf. forslaget § 87, stk. 1.

Stk. 3 skal sammenholdes med forslaget § 8, der fastslår, at betalingsinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Nr. 1 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 1, der stiller krav til virksomhedens juridiske struktur.

Nr. 2 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 2, der stiller krav om hovedkontor og hjemsted i Danmark.

Nr. 3-5 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 3, der stiller krav om, at virksomheden efter Finanstilsynets vurdering er i stand til at gennemføre en forsvarlig drift.

Der skal medfølge oplysninger om den tilsigtede brug af agenter og filialer samt en beskrivelse af outsourcing-aftaler og af virksomhedens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem, samt oplysninger om planlagt grænseoverskridende betalingstjenestevirksomhed. Der skal gives oplysninger om agenter og filialer, uanset om disse udøve virksomhed i Danmark eller i et andet land. Begrebet "agent" er defineret i forslaget § 6, nr. 18, mens en "filial" defineres i betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 29. Der stilles ikke krav om, at virksomheden skal give nærmere oplysninger om det forventede fremtidige antal af agenter og filialer.

Nr. 6 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 4, jf. forslaget § 12, der stiller krav til størrelsen af selskabets startkapital.

Kun kravet om dokumentation for startkapital er nævnt. Der stilles ikke krav om, at virksomheden skal dokumentere, at den opfylder kravene til løbende kapital (basiskapital) i henhold til § 13, men så snart betalingsinstituttet har opnået tilladelse og er påbegyndt udbud af betalingstjenester, skal kravet til basiskapital i forslaget § 13 være opfyldt, og Finanstilsynet kan da med henvisning til tilsynsbestemmelsen i forslaget kapitel 9 kræve dokumentation for løbende opfyldelse heraf. Når en virksomhed ansøger om tilladelse, vil det derfor være hensigtsmæssigt, at virksomheden allerede i denne fase indleder drøftelser med Finanstilsynet om, hvilken metode virksomhedens løbende kapitalkrav fremover skal beregnes efter. Der henvises i øvrigt til kommentarerne til forslaget § 13, stk. 2.

Nr. 7 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 5, jf. forslaget § 18, der stiller såkaldte "fit and proper" krav til virksomhedens ledelse.

Nr. 8 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 6, der stiller krav i relation til ejere af kvalificerede andele. Der skal forelægges oplysninger om personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret ejerandel i virksomheden, størrelsen af disse ejerandele, og dokumentation for disses egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en hensigtsmæssig og forsvarlig forvaltning af

betalingsinstituttet, jf. kriterierne i lov om finansiel virksomhed § 61 a, stk. 1. Der henvises i denne forbindelse til Finanstilsynets kommende vejledning til § 61 a.

Nr. 9 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 7, der stiller krav i relation til snævre forbindelser.

Nr. 10 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 8, jf. § 19, der stiller krav i relation til forretningsgange, administrative forhold, organisation, regnskabsmæssige procedurer samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger. Der lægges særlig vægt på virksomhedens foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme samt foranstaltninger til overholdelse af Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler. Betalingsinstitutter vil, jf. forslaget § 113, blive omfattet af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

Nr. 11 skal sammenholdes med stk. 2, nr. 9, jf. forslaget § 22, der stiller krav om passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester, såfremt virksomheden udover udbud af betalingstjenester omfattet af forslaget bilag 1 udfører andre forretningsaktiviteter, jf. forslaget § 11, nr. 3. Hvis et selskab udelukkende udøver aktiviteter som betalingsinstitut eller herudover kun udbyder driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester ydelser eller driver betalingssystemer, jf. § 11, nr. 1 og 2, stilles der ikke krav om sikring af brugermidler, jf. forslaget § 22.

Stk. 4 knytter sig til stk. 3, nr. 5, 10 og 11, idet det fastslås, at de heri nævnte oplysninger skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte brugernes interesser og sikre kontinuitet i forbindelse med udførelsen af betalingstjenester.

I henhold til *stk. 5* kan Finanstilsynet beslutte, at betalingstjenestevirksomheden skal udøves i et særskilt selskab, hvis det skal udøve andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, jf. § 11, nr. 3. Finanstilsynet foretager en konkret risikovurdering ud fra art og omfang af sådanne aktiviteter set i forhold til instituttets kapitalforhold. Et sådant krav kan både stilles som betingelse for at udstede tilladelse ("ex ante") og på ethvert senere tidspunkt ("ex post").

Lovforslagets § 7 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 5 og 10.

Til § 8

Den foreslåede § 8, der gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 14, fastlægger betalingsinstituttets underretningspligt i tilfælde af, at der sker faktiske eller retlige ændringer i forhold til det, der blev lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Selv om bestemmelsen ikke indeholder et væsentlighedskriterium, forudsættes dog en grad af væsentlighed, idet kriteriet er, at Finanstilsynet må antages at have lagt vægt på oplysningerne ved beslutning om tilladelse eller vilkår herfor. For eksempel skal der gives meddelelse ved enhver ændring, uanset størrelse eller indhold, af kvalificerede ejerandele, snævre forbindelser, ændringer i den lederkreds, der stilles kvalitative krav til, manglende opfyldelse af kapitalkrav, ydelse af kredit eller sikring af brugeres midler.

Udvidelse af typen af betalingstjenester kan have betydning for en række af de krav, der stilles til betalingsinstituttet som betingelse for at opretholde tilladelse eller for opgørelse af kapitalkrav. Finanstilsynet skal derfor have meddelelse, hvis der sker ændringer heri.

Hvis betalingsinstituttet vil udøve forretningsaktiviteter omhandlet i § 11, nr. 1-3, skal betalingsinstituttet give meddelelse herom, hvis dette ikke tidligere er sket.

Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt.

Til § 9

Den foreslåede § 9, der gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 11, fastsætter en frist på 3 måneder for Finanstilsynet til at træffe beslutning om tilladelse eller nægtelse af tilladelse. I sidstnævnte tilfælde kræves begrundelse. § 9 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 11.

Til § 10

Efter den foreslåede § 10 er betalingsinstitutter forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af betalingsinstituttets forhold i relation til den meddelte tilladelse, i mindst 5 år. § 10 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 19.

Til § 11

Den foreslåede § 11 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 16, stk. 1. Bestemmelsen beskriver de aktiviteter, som betalingsinstitutter kan udøve ved siden af betalingstjenestevirksomheden. Der er tale om følgende aktiviteter:

- 1) Udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester,
- 2) drift af betalingssystemer, og
- 3) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester.

Udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester efter *nr. 1*, omfatter for eksempel sikring af gennemførelse af betalingstjenester, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data, men derimod ikke administration af værdipapirdepoter. Mange kortselskaber tilbyder en række forskellige former for brugerfordele i forbindelse med selskabets udstedelse af og brugernes anvendelse af betalingskort, for eksempel bonusordninger, forsikring af købte varer i en kortere periode osv. Sådanne tjenester vil som udgangspunkt og afhængig af omfanget og de dermed forbundne risici blive betraget som accessoriske tjenester.

For så vidt angår ydelse af kredit henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 21, stk. 2.

Drift af betalingssystemer, jf. *nr. 2*, er ikke omfattet af lovforslagets bilag 1. Ved et betalingssystem forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF et formelt arrangement mellem tre eller flere deltagere, hvortil ikke regnes et eventuelt afregningsfirma, en eventuel central medkontrahent eller en eventuel indirekte deltager, med fælles regler og

standardiserede ordninger for udførelse af overførselsordrer mellem deltagerne. Se om betalingssystemer og det nævnte direktiv i bemærkningerne til forslaget § 40.

Det fremgår af *nr. 3*, at betalingsinstitutter kan udøve andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester. Udførelse af sådanne aktiviteter kan være afhængig af Finanstilsynets tilladelse og være reguleret i anden lovgivning. Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udførelse af betalingstjenester, skal kreditgivning betragtes som egentlig udlånsvirksomhed, som falder under *nr. 3*. Udlånsvirksomhed m.v., der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, skal have tilladelse i henhold hertil. Udlånsvirksomheder m.v., der ikke er omfattet af lov om finansiel virksomhed, skal have tilladelse i henhold til § 34, stk. 2, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme for at kunne udøve sådan virksomhed.

Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde flere af de i forslaget bilag 1 nævnte typer af betalingstjenester, skal der gives særskilt tilladelse til hver af disse typer i henhold til § 7. Flere forskellige typer af betalingstjenester betragtes ikke som ”andre forretningsaktiviteter” i forhold til hinanden. Der kan derfor ikke kræves aflagt særskilt regnskab for de enkelte typer af betalingstjenestevirksomhed, ligesom der heller ikke kan stilles krav om etablering af særskilt selskab, jf. forslaget § 7, stk. 5. Flere typer af betalingstjenester i samme selskab har derimod betydning for opgørelse af kapitalkrav i henhold til forslaget §§ 12 og 13, men

Finanstilsynets tilsyn omfatter ikke aktiviteter i henhold til *nr. 1-3*, medmindre dette følger af anden lovgivning (for eksempel hvis selskabet udover at udbyde betalingstjenester vil drive udlånsvirksomhed). Finanstilsynet tager ikke stilling til, om ”anden aktivitet end betalingstjenester” kræver særskilt tilladelse fra andre myndigheder.

Hvis betalingsinstituttet udøver aktiviteter som omhandlet i § 11, skal betalingsinstituttet fremlægge særskilte regnskabsoplysninger for henholdsvis betalingstjenester og andre aktiviteter. Disse regnskabsoplysninger skal attesteres af betalingsinstituttets eksterne revision. Finanstilsynet kan dog dispensere fra dette krav, hvis der er tale om aktiviteter omfattet af § 11, *nr. 1*. Der henvises til forslaget § 20, stk. 7 samt bemærkningerne hertil.

Finanstilsynets mulighed for i henhold til forslaget § 7, stk. 5, at beslutte, at betalingstjenestevirksomheden skal udøves i et andet selskab i tilfælde af, at betalingsinstituttet udøver aktiviteter som omhandlet i § 11, kan stilles som betingelse for at udstede tilladelse eller på ethvert senere tidspunkt. Betalingstjenestedirektivet giver ikke mulighed for at nægte betalingsinstituttet at drive andre aktiviteter i et datterselskab. Derimod kan gældende lovgivning til regulering af anden aktivitet som betingelse for godkendelse kræve, at virksomheden ikke driver anden aktivitet, herunder virksomhed som betalingsinstitut, ej heller i et datterselskab. Dette er for eksempel tilfældet for så vidt angår fondsmæglerselskaber.

Til § 12

De foreslåede §§ 12 og 13 indeholder kapitalkravene til betalingsinstitutter, og gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 6-8.

Stk. 1-3 stiller krav om en forsvarlig startkapital. Kapitalkravene til betalingsinstitutter er mindre end de tilsvarende krav til kreditinstitutter, hvilket afspejler forskelle i kundernes risici. For betalingsinstitutter gælder således et forbud mod at modtage indlån, jf. forslaget § 21, stk. 3, og

efter forslaget § 22, stk. 1, er der et krav om sikring af brugernes midler, hvis betalingsinstituttet udøver andre aktiviteter end udbud af betalingstjenester, jf. forslaget § 11, nr. 3.

Kravene til forsvarlig startkapital er forskellige afhængig af, hvilken type eller hvilke typer af betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde.

I henhold til *stk. 4* omfatter startkapitalen, der skal være indbetalt fuldt ud, aktie-, anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver samt overført overskud eller underskud. Disse svarer til de i art. 57, litra a og b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut omhandlede komponenter.

Til § 13

Efter det foreslåede *stk. 1* forudsættes den krævede startkapital fremover at være intakt som betingelse for at opretholde tilladelse. Der stilles imidlertid yderligere krav til størrelsen af den løbende kapital. Betalingsinstitutter skal til enhver tid have en basiskapital, som svarer til det højeste af de beløb, der 1) kræves i henhold til § 12 (startkapital), og 2) fremkommer efter beregning i henhold til en af de tre metoder, der er beskrevet i bilag 2 (basiskapital).

De komponenter, der indgår i opgørelsen af basiskapitalen, er forskellige fra de komponenter, der indgår i opgørelsen af startkapitalen. Basiskapitalen opgøres i overensstemmelse med reglerne i forslaget §§ 14-17.

Da de forskellige typer af betalingstjenester indebærer forskellige risici, giver betalingstjenestedirektivet og lovforslagets § 13, stk. 1 og 2, sammenholdt med bilag 2, mulighed for anvendelse af en af tre forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargin ved fastsættelse af kravet til basiskapitalens størrelse. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets bilag 2.

I henhold til direktivets art. 8 har medlemsstaterne frihed med hensyn til valg af metode opregnet i bilag 2. Medlemsstaterne kan derfor vælge kun at implementere en eller flere af disse metoder eller fastsætte, at betalingsinstitutter, der udbyder bestemte typer af betalingstjenester, skal anvende en bestemt opgørelsesmetode. Tilsynsmyndigheden kan ud fra en risikovurdering af det enkelte betalingsinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere eller indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode.

Det foreslås, at der gives mulighed for at anvende alle tre opgørelsesmetoder i bilag 2, men således, at det, jf. § 13, *stk. 2*, overlades til Finanstilsynet at fastsætte nærmere regler om, hvilke af de i bilag 2 beskrevne beregningsmetoder det enkelte betalingsinstitut skal anvende ved opgørelsen af basiskapitalkravet. Der skal herved tages hensyn til risikovurdering af de(n) type(r) af betalingstjenester, som udbydes, omfanget heraf, i hvilket omfang betalingsinstituttet kommer i besiddelse af brugermidler, og i hvilket omfang betalingsinstituttet udfører andre aktiviteter end betalingstjenester omfattet af loven. Det ligger heri, at Finanstilsynet til enhver tid kan revurdere kapitalkravet til det enkelte institut inden for lovens rammer, såfremt Finanstilsynet vurderer, at forudsætningerne har ændret sig væsentligt. Hvis instituttet udøver andre aktiviteter jf. forslaget § 11, nr. 3, kan Finanstilsynet beslutte, at betalingsinstitutvirksomheden skal udskilles i et særskilt selskab, jf. forslaget § 7, stk. 5.

Betalingstjenestedirektivets art. 7, stk. 2, fastslår, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i egenkapitalen, hvis betalingsinstituttet tilhører samme gruppe som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringselskab, porteføljemanagementselskab eller forsikringsselskab. Tilsvarende gælder, hvis et betalingsinstitut udfører forskellige typer virksomhed og udfører andet end betalingstjenester som anført i bilag 1. I overensstemmelse hermed foreslås det i forslaget § 13, stk. 3, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om opgørelse af kapitalkravet, hvor betalingsinstituttet indgår i en koncern. Der tænkes specielt på den situation, hvor et betalingsinstitut ejer et andet betalingsinstitut.

Der er ikke mulighed for at stille krav om yderligere kapital udover, hvad der fremgår af stk. 2 og 3.

Til § 14

Mens forslaget § 13 omhandler kravene til størrelsen af betalingsinstituttets løbende kapital (basiskapitalen), fastlægger forslaget §§ 14-17, hvordan basiskapitalen skal opgøres.

Det følger af betalingstjenestedirektivets art. 7, stk. 1, at betalingsinstituttets egenkapital opgøres efter art. 57-61, 63, 64 og 66 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Dette skal fortolkes med baggrund i de særlige forhold, der gælder for disse institutter, set i sammenhæng med betalingstjenestedirektivets præambel, betragtning nr. 11, hvoraf det bl.a. fremgår, at betingelserne for at få meddelt og bevare en tilladelse som betalingsinstitut bør omfatte tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikerede vis i takt med markedets behovene.

Det fremgår endvidere af betragtning nr. 11, at på grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargin i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle udbydere af betalingstjenester.

Endelig fremgår det ligeledes af betragtning nr. 11, at kravene til betalingsinstitutterne bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun anvende de midler, brugerne indbetaler, til udførelse af betalingstjenester.

Med baggrund heri er lovforslagets bestemmelser om opgørelse af basiskapital relativt enkle sammenlignet med de bestemmelser, der gælder for finansielle virksomheder i henhold til lov om finansiel virksomhed. Den forenkede beregningsmode skal ses i sammenhæng med Finanstilsynets mulighed for at regulere kravet til basiskapitalens størrelse i relation til de forskellige typer af betalingstjenester, som betalingsinstitutterne udbyder, og i forhold til det enkelte institut i øvrigt, jf. forslaget § 13, stk. 2.

Det skal særligt fremhæves, at der ikke er mulighed for at medregne årets løbende overskud, hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital i basiskapitalen, men at der på den anden side ikke er medtaget regler om fradrag for kapitalandele i finansielle virksomheder.

Stk. 1 fastsætter i oversigtsform, hvordan basiskapitalen er sammensat. Basiskapitalen er i henhold til stk. 1 den reducerede kernekapital, jf. forslaget § 15-16, tillagt den supplerende kapital, jf. forslaget § 17.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at ethvert beløb, der medregnes eller fradrages i basiskapitalen, skal være fratrukket enhver form for skat.

Til § 15

Forslagets § 15 definerer kernekapitalen for betalingsinstitutter.

Det følger af det foreslåede *nr. 1*, at betalingsinstitutter kan medregne indbetalt aktie-, anparts- eller andelskapital. En kapitalforhøjelse kan medregnes fra det tidspunkt, hvor der er sket indbetaling.

Ved overkurs ved emission, jf. det foreslåede *nr. 2*, forstås det beløb, som efter fradrag af omkostninger ved stiftelse eller kapitalforhøjelse er indbetalt som overkurs i forbindelse med tegning af aktier eller anparter.

Reserver i det foreslåede *nr. 3*, omfatter passivposterne lovpligtige reserver, vedtægtsmæssige reserver og øvrige reserver i overensstemmelse med årsregnskabslovens bestemmelser.

Det følger af det foreslåede *nr. 4*, at overført overskud eller underskud indgår i kernekapitalen. Overført overskud eller underskud skal forstås i overensstemmelse med passivposten overført overskud eller underskud i årsregnskabsloven. Årets resultat indgår i kernekapitalen fra det tidspunkt, hvor der foreligger en revideret årsrapport.

Til § 16

Forslagets § 16 angiver de fradrag, der skal foretages i kernekapitalen for betalingsinstitutter.

Frdragene vedrører aktiver (immaterielle aktiver og udskudte skatteaktiver), der i en insolvenssituation må anses for at have en begrænset værdi, samt beløb, der med stor sikkerhed mindsker kapitalgrundlaget (foreslået udbytte og årets løbende underskud).

Efter *nr. 1* indgår foreslået udbytte ikke i kernekapitalen, da der er tale om beløb, som med stor sandsynlighed realiseres. Dette er en korrektion i forhold til almindelige regnskabsprincipper, hvor foreslået udbytte indgår som en del af egenkapitalen indtil det foreslåede udbytte er godkendt af generalforsamlingen. Først når generalforsamlingen har vedtaget udbyttebetalingen, vil beløbet blive opført som en gældspost i regnskabet.

Immaterielle aktiver, jf. det foreslåede *nr. 2*, omfatter goodwill, software, tilslutningsafgifter til betalingssystemer m.v. Baggrunden for denne regel er, at immaterielle aktiver ofte mister deres værdi i insolvenssituationer. Frdraget svarer til det aktiverede beløb reduceret med enhver form for skat, der måtte hvile på det immaterielle aktiv.

Udskudte skatteaktiver, jf. det foreslåede *nr. 3*, skal fratrækkes, idet sådanne aktiver kun har værdi, hvis betalingsinstituttet realiserer en positiv skattepligtig indkomst i fremtiden, hvori det opsparede skattemæssige underskud kan modregnes. Hvis betalingsinstituttet ikke kan skabe overskud, mister skatteaktivet sin værdi. I en insolvenssituation vil aktivet have begrænset værdi.

Fradraget for årets løbende underskud efter det foreslåede *nr. 4* omfatter det underskud, som betalingsinstituttet har haft siden aflæggelsen af seneste årsrapport. Ved opgørelsen af den reducerede kernekapital skal der ske fradrag for det akkumulerede underskud i perioden frem til opgørelsestidspunktet beregnet i overensstemmelse med regnskabsreglerne.

Til § 17

Forslagets § 17 definerer den supplerende kapital, samt hvor stor en andel den supplerende kapital må udgøre af betalingsinstituttets basiskapital.

De i det foreslåede *stk. 1* nævnte opskrivningshenlæggelser indgår i den regnskabsmæssige egenkapital, og betingelserne for at foretage opskrivninger fremgår af årsregnskabsloven.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter en grænse for medregning af supplerende kapital. Grænsen indebærer, at kapitalkravet ikke kan opfyldes alene ved den i *stk. 1* angivne kapitalform. Bestemmelsen sikrer således, at mindst halvdelen af basiskapitalkravet er kernekapital. Bestemmelsen indebærer endvidere, at betalingsinstitutter, der fuldt ud har udnyttet muligheden for at medregne supplerende kapital (op til 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag), får reduceret basiskapitalen med 2 kr., hver gang kernekapitalen reduceres med 1 kr.

Til § 18

Forslagets § 18 skal ses i sammenhæng med forslagets § 7, *stk. 2*, *nr. 5*. Medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, skal opfylde visse såkaldte "fit and proper" krav. Disse krav skal være opfyldt såvel ved tiltrædelse af hvervet eller stillingen som efterfølgende.

Efter *stk. 1* skal et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Der kan ikke opstilles generelle kriterier for, hvilke teoretiske og praktiske krav de pågældende skal opfylde. Der vil normalt blive stillet større krav til direktørers end til bestyrelsesmedlemmers erfaring. Vurderingen vil blive foretaget af Finanstilsynet ud fra et konkret vurdering.

Listen i det foreslåede *stk. 2* over tilfælde, hvor et hverv som medlem af bestyrelse eller en stilling som direktør eller, når det er relevant, en stilling som ledelsesansvarlig for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, ikke kan bestrides, skal opfattes som udtømmende.

Det er ikke enhver overtrædelse af lovgivningen efter *nr. 1*, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. I overvejelserne indgår, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så

retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet henholdsvis stillingen på betryggende vis.

De i *nr. 3* omhandlede tilfælde omfatter for eksempel. åbenbare ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller tilfælde, hvor et medlem af bestyrelsen eller direktionen gentagne gange har handlet uredeligt, eksempelvis ved at undlade at efterleve krav om god administrativ praksis og god regnskabspraksis eller tilfælde, hvor forsømmelser, uansvarlig risikotagning eller passivitet har skadet virksomheden.

§ 18 gennemfører direktivets art. 5 litra i, jf. artikel 10, stk. 2 og 4, og svarer til § 9, stk. 1-3, i lov om værdipapirhandel m.v.

Til § 19

Forslagets § 19 skal ses i sammenhæng med forslagets § 7, stk. 2, nr. 8, der fastslår, at betalingsinstituttets forretningsgange, administrative forhold, organisation, regnskabsmæssige procedurer, revisionsmæssige foranstaltninger, samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger skal være forsvarlige, samt forslagets § 7, stk. 3, nr. 10, der kræver dokumentation for, at kravene i henhold til § 7, stk. 2, nr. 8, er opfyldt. Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 5, litra e, f og g, og artikel 10, stk. 2 og 4.

§ 19 har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og sidstnævnte bestemmelse kan derfor anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til betalingsinstituttets særlige forhold.

Kravet i *nr. 1* er et generelt krav i den forstand, at bestemmelsens øvrige krav skal være opfyldt, for at betalingsinstituttet kan siges at have effektive former for virksomhedsstyring. Det må bl.a. forudsættes, at bestyrelsen for betalingsinstituttet udfærdiger retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges, og hvori der fastsættes fyldestgørende bestemmelser om løbende rapportering til bestyrelsen om væsentlige forhold. .

Nr. 2 og 5 indebærer, at betalingsinstituttet skal sikre sig, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, og at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme. Ligeledes skal instituttet sikre, at der sker en rapportering til et højere ledelsesniveau af de risici, som instituttet påtager sig, samt at der sikres en løbende overvågning af virksomhedens forretningsområder. De omhandlede former for procedurer og mekanismer skal omfatte hele instituttet og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af instituttets aktiviteter.

Nr. 3 stiller krav om en god administrativ og regnskabsmæssig praksis. Dette skal ses i sammenhæng med § 7, stk. 2, nr. 8, der stiller krav om forsvarlige og hensigtsmæssige revisionsmæssige foranstaltninger. Der henvises endvidere til forslagets § 20 samt bemærkningerne hertil.

Nr. 4 indeholder et krav om skriftlighed. Det er ikke tilstrækkeligt, at betalingsinstituttet har en fast indarbejdet praksis. Kravet om skriftlighed kan opfyldes ved at have forretningsgange på papir eller elektronisk. Instituttet skal kunne dokumentere, at forretningsgangene er godkendt af de relevante personer.

Det afhænger af det enkelte institut, hvilke aktivitetsområder der kan karakteriseres som væsentlige. Forretningsgangene skal altid omhandle de områder, som er beskrevet i bestyrelsens instruks til direktionen.

Ved ressourcer i *nr. 6* forstås teknik, mandskab, forretningsgange m.v., der er nødvendige for at gennemføre de betalingstjenester, som virksomheden udbyder. Betalingsinstituttet må således ikke udføre opgaver i et omfang eller af en karakter, der står i misforhold til de ressourcer, der er til rådighed. Med ordlyden "anvende disse hensigtsmæssigt" menes, at betalingsinstituttet skal anvende sine ressourcer til gavn for brugerne af betalingstjenester og således ikke udbyde betalingstjenester, som instituttet ikke har ressourcer til at gennemføre på en for brugerne tilfredsstillende måde. Herudover må det bero på en konkret vurdering af det enkelte institut, når det skal afgøres, hvad der kræves for at opfylde bestemmelsen.

Nr. 7 indeholder krav om funktionsadskillelse og indebærer, at betalingsinstituttet skal organisere sig således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger, særligt med henblik på at beskytte kunderne.

Nr. 8 indeholder et generelt krav om, at betalingsinstituttet skal have etableret interne kontrolprocedurer, der sikrer, at manglende overholdelse af de udarbejdede forretningsgange bliver opdaget, og at der er taget udtrykkelig stilling til, hvem der har ansvaret for at følge op på fejl og mangler. Det skal ses i sammenhæng med forslaget § 7, stk. 2, nr. 8 jf. stk. 3, nr. 10, der fremhæver, at virksomheden skal have indført forsvarlige procedurer og interne kontrolforanstaltninger med henblik på at opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme samt Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler. Endvidere skal fremhæves bestemmelserne om beskyttelse af kundemidler i forslaget §§ 21-22.

Ved vurdering af, om kravene i *nr. 9* er overholdt, anvendes retningslinjer svarende til de opstillede retningslinjer i Finanstilsynets vejledning på IT-området udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed § 71.

Til § 20

Det foreslåede *stk. 1* indeholder krav om, at regnskabsaflæggelsen skal ske efter årsregnskabsloven.

Det foreslåede *stk. 2* fastlægger, at det anvendte regnskabsår skal være kalenderåret. Første regnskabsperiode kan dog være længere eller kortere end 12 måneder, dog højst 18 måneder.

Det foreslåede *stk. 3* bestemmer, at betalingsinstitutter ved hvert halvår skal foretage regnskabsindberetninger til Finanstilsynet. Finanstilsynet udarbejder skemaer og vejledninger hertil.

Bestemmelsen bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte mere detaljerede retningslinjer for indberetning af regnskabsoplysninger til Finanstilsynet. Formålet med regnskabsindberetningerne er, at de skal muliggøre en sammenstilling af regnskabsoplysningerne fra betalingsinstituttet i elektronisk form, som kan danne grundlag dels for Finanstilsynets tilsynsarbejde, dels for

offentliggørelse af statistik om den finansielle sektor, herunder efterlevelse af de forpligtelser, som Danmark har til at levere statistik om den finansielle sektor til internationale organisationer som EU, OECD m.v.

De krævede indberetninger vil i vidt omfang være sammenfaldende med indholdet af årsrapporten. Finanstilsynet vil dog kunne kræve mere detaljerede oplysninger, end hvad der er tilfældet for årsrapporten. Finanstilsynet udarbejder særlige skemaer til brug for regnskabsindberetningerne. Indberetningerne skal foretages i elektronisk form ved brug af skemaer, der vil være tilgængelige på Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslåede *stk. 4* bestemmer, at betalingsinstituttets årsrapport skal revideres af virksomhedens eksterne revisor. Videre fastlægges det, at betalingsinstituttet skal have mindst én statsautoriseret revisor.

Det foreslåede *stk. 5* fastslår, at revisorerne i et betalingsinstitut tillige skal være revisorer i betalingsinstituttets dattervirksomheder. Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse på modervirksomheder og dattervirksomheder, der ikke er hjemmehørende i Danmark.

Det foreslåede *stk. 6* fastslår, at revisor straks skal give Finanstilsynet meddelelse om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Med afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet menes forhold, som kan true virksomhedens fremtidige eksistens. Der kan være tale om såvel solvensmæssige, likviditetsmæssige som andre forhold af afgørende betydning, herunder overtrædelser af lovgivningen.

Det foreslåede *stk. 7* bestemmer, at hvis betalingsinstituttet udøver andre aktiviteter, som omhandlet i forslaget § 11, skal betalingsinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis betalingstjenester og andre aktiviteter. Finanstilsynets dispensationsadgang for så vidt angår driftsmæssigt og nært tilknyttede accessoriske tjenester, jf. forslaget § 11, nr. 1, tænkes anvendt i tilfælde, hvor sådanne tjenester har et begrænset omfang set i forhold til selve betalingstjenestevirksomheden.

Det foreslåede *stk. 8* bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om revisionens gennemførelse.

Forslagets § 20 gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 15.

Til § 21

Forslagets § 21 gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 16, stk. 2-4, og omhandler førelse af betalingskonti, kreditgivning til brugere og forbud mod modtagelse af indlån.

Af det foreslåede *stk. 1* følger, at betalingsinstitutter kun må føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. En betalingskonto er i forslaget § 6, nr. 7, defineret som ”en konto oprettet i en eller flere brugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner”. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Der må ikke være mulighed for, at betalingskonti aftalemæssigt kan anvendes til et andet formål end som led i gennemførelse af en betalingstjeneste. Betalingsinstituttet må kun acceptere

modtagelse af brugermidler med en instruktion om at udføre en betalingstjeneste (transaktion) eller en serie af transaktioner på en given dato (for eksempel direkte debiteringer, stående ordrer, hvor det er nødvendigt at placere midler på en betalingskonto forud for udførelsen af betalingstransaktionen). Midlerne må ikke forblive under betalingsinstituttets kontrol længere end nødvendigt for at udføre transaktionen på grund af operationelle og tekniske forhold. Hvad der nærmere ligger heri, må afgøres i overensstemmelse med de væsentligste karakteristika ved enhver betalingstransaktion. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget § 21, stk. 3, om forbud mod at modtage indlån.

Modsat betalingsinstitutter kan kreditinstitutter føre betalingskonti, der samtidig tillader andre formål udover forberedelse af betalingstjenester, f.eks. opsparing.

For udstedere af elektroniske penge gælder, at disse kan anvende modtagne midler, som svarer til den pengeværdi, der er lagret på et elektronisk medium eller placeret på en betalingskonto, til investering under særlige betingelser, som er beskrevet i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed.

Den maksimale gennemførelsestid for betalingstjenester, jf. forslaget § 75, begrænser den periode, i hvilken betalingsinstituttet kan i være i besiddelse af brugermidler.

Af det foreslåede *stk. 2* følger, at betalingsinstitutter, der har opnået tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i bilag 1, punkt 4, 5 eller 7, kun må yde kredit i forbindelse med disse tjenester, hvis følgende betingelser overholdes:

- 1) Kredit skal være accessorisk til betalingstjenester og må udelukkende ydes i tilknytning til gennemførelse af betalingstransaktioner.
- 2) Kredit, der ydes i forbindelse med en grænseoverskridende betalingstjenester, skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder.
- 3) Betalingsinstituttets basiskapital skal til enhver tid have en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes.

Restriktionerne omfatter således kreditgivning som led i udførelsen af betalingstjenester nævnt i bilag 1, punkt 4, 5 og 7. Kreditgivning i relation til den type af betalingstjenester, der er nævnt i punkt 3, forekommer ikke, mens kreditgivning i relation til betalingstjenesterne i punkt 1, 2 og 6 ikke er tilladt.

At kreditten skal være accessorisk, jf. *nr. 1*, indebærer, at den skal være ydet til brugeren som led i udførelsen af betalingstjenester, f.eks. i forbindelse med udstedelse af kreditkort.

Kravet om, at kreditten skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder, jf. *nr. 2*, gælder kun ved grænseoverskridende betalingstjenester, hvilket svarer til betalingstjenestedirektivets minimumskrav.

Brugeren skal i disse tilfælde være forpligtet til fuldt ud at tilbagebetale det skyldige beløb senest ved udgangen af 12 måneder efter, at gælden er stiftet. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at kreditten er revolverende, hvorved forstås en fleksibel kreditramme, som kunden løbende kan udnytte i forbindelse med betalingstjenester. Brugers skyld ved anvendelse af kreditrammen skal imidlertid kræves indfriet mindst en gang om året.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet kræve, at betalingsinstituttets basiskapital til enhver tid har en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes. Dette indebærer ikke, at der kan stilles yderligere krav om tilvejebringelse af et kapitalgrundlag udover hvad der gælder i henhold til forslaget §§ 12 og 13. Finanstilsynet skal imidlertid ved fastsættelse af kapitalkravet for det enkelte institut i henhold til § 13, stk. 2, tage hensyn til, om og i hvilket omfang instituttet yder kredit.

Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udførelse af betalingstjenester, er der tale om anden aktivitet i henhold til forslaget § 11, nr. 3.

Stk. 3 indeholder et forbud mod, at betalingsinstitutter erhvervsmæssigt tager imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. Herved gennemføres artikel 16, stk. 2, 2. pkt.

Der stilles ikke krav om, at modtagne brugermidler på forhånd skal være øremærket til specifikke betalingstransaktioner. Der er heller ikke i lovforslaget noget forbud mod, at betalingsinstituttet yder rente eller tilbyder bonus af indestående midler, der skal anvendes som led i gennemførelse af betalingstransaktioner. I kravet om, at betalingsinstituttet ikke må modtage tilbagebetalingspligtige midler, ligger, at der ikke må foreligge en forhåndsaftale om, at brugeren kan kræve midlerne tilbagebetalt på anfordring. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at brugeren kan kræve tilbagebetaling af midler, der er overladt til betalingsinstituttet, hvis dette sker som led i annullering af betalingstjenesten.

Til § 22

Forslagets § 22, der gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 9, indeholder regler om sikring af brugernes midler (såkaldt "ring-fencing").

Det foreslåede *stk. 1* stiller krav om, at betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester omfattet af lovens bilag 1, og som samtidig udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 11, nr. 3, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller gennem en anden formidler af betalingstjenester som led i gennemførelse af betalingstransaktioner.

Det er forudsætning for kravet om sikring af midler, at betalingsinstituttet rent faktisk kommer i besiddelse af disse midler, dvs. som led i gennemførelsen af betalingstjenesten opnår ejendomsret til midlerne. Opmærksomheden henledes i den forbindelse på forslaget § 4, nr. 10, hvorefter tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, der skal overføres, ikke er omfattet af lovforslaget.

I en række tilfælde vil midlerne skulle disponeres umiddelbart efter modtagelse. For kredittransaktioner og pengeoverførsler, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat uden for euroområdet, gælder således efter forslaget § 75, stk. 1, at betalerens udbyder af betalingstjenester skal sikre, at beløbet krediteres betalingsmodtagerens konto hos dennes udbyder af betalingstjenester senest førstkommande arbejdsdag efter modtagelsestidspunktet. For papirbaserede kredittransaktioner eller pengeoverførsler kan denne frist forlænges med endnu en arbejdsdag.

Forslaget § 75, stk. 1 om frist for overførsel af betalinger gælder derimod ikke ved korttransaktioner eller direkte debiteringer, som er karakteriseret ved, at betalingstransaktionen initieres af eller via

betalingsmodtageren. For direkte debiteringer gælder efter forslaget § 75, stk. 2., at betalingsmodtagers udbyder skal overføre betalingsordren til betalerens udbyder inden for den frist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes udbyder, så afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

I overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 37 og 42 stilles der ikke krav om, at betalingsinstituttet informerer brugerne om reglerne om sikring af brugermidler eller om betalingsinstituttets foranstaltninger til opfyldelse heraf.

Betalingsinstituttet har mulighed for at anvende henholdsvis sikringskonto eller depot efter stk. 1 eller at stille garanti efter *stk. 2*.

Efter det foreslåede *stk. 3* fastsætter Finanstilsynet nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2 samt om undtagelser fra kravet. Betalingstjenestedirektivets art. 9, stk. 4, giver mulighed for at fastsætte en bagatelgrænse på op til 600 euro pr. transaktion forstået således, at sådanne transaktionsbeløb ikke omfattes af sikringskravet. Udgangspunktet er, at Finanstilsynet fastsætter bagatelgrænsen til 600 euro, medmindre særlige forhold taler for at fastsætte en lavere grænse.

Finanstilsynet fastsætter endvidere nærmere regler om sikring af kundemidler, herunder om oprettelse af sikringskonto eller sikkerhedsdepot, om hvad der skal forstås ved ”sikre, likvide aktiver”, og regler om garantiudstedelse, herunder fastsættelse af størrelsen af garantibeløb samt kvaliteten af garantier.

Til §§ 23-24

Forslagets §§ 23-25 omhandler anvendelse af agenter. Herudover gælder § 32 for danske betalingsinstitutters anvendelse af agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, mens § 35 gælder for udenlandske betalingsinstitutters anvendelse af agenter her i landet, hvor betalingsinstituttet har opnået tilladelse som betalingsinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

En agent er i forslaget § 6, nr. 18, defineret som "en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbuddet af betalingstjenester". Det forudsættes, at agenten er legitimeret til juridisk at forpligte betalingsinstituttet. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den pågældende alene bistår med markedsføring. Hvis vedkommende optræder i eget navn, skal denne have særskilt tilladelse som betalingsinstitut.

Den foreslåede § 23 fastlægger meddelelsespligt til Finanstilsynet, hvis et betalingsinstitut vil udbyde betalingstjenester gennem en agent.

Det følger af den foreslåede § 24, at Finanstilsynet registrerer agenten, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets opfattelse er fyldestgørende. Hvis Finanstilsynet nægter at registrere agenten, er konsekvensen, at betalingsinstituttet ikke er berettiget til at anvende den pågældende som agent ved udbud og udførelse af betalingstjenester.

Forslagets §§ 23-24 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 17, stk. 1-4.

En agent er kun berettiget til at udføre grænseoverskridende betalingstjenester på vegne af betalingsinstituttet, hvis procedurerne i forslaget § 30 iagttages.

Til § 25

Det foreslåede *stk. 1*, der gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 18, fastslår, at betalingsinstitutter, der anvender agenter, fortsat bærer det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. Betalingsinstituttet skal føre løbende kontrol med agentens overholdelse af lovens bestemmelser.

Det foreslåede *stk. 2*, der gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 17, stk. 8, fastslår betalingsinstituttets pligt til at sikre, at agenter, som handler på dettes vegne, informerer brugerne af betalingstjenester om, at udbyderen er agent for det danske betalingsinstitut.

Til §§ 26-29

Forslagets §§ 26 – 29, der gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 17, stk. 7 og artikel 18, omhandler anvendelse af outsourcing,

Meddelelsespligten i § 26 omfatter betalingsinstituttets planer om at foretage outsourcing af driftsmæssige funktioner. Uanset at § 26 ikke anvender et væsentlighedskriterium (modsat forslaget § 28), skal bestemmelsen forstås sådan, at outsourcing af operationelle funktioner, der ikke har betydning for brugere af betalingstjenester, såsom for eksempel kantinedrift og rengøring, ikke er omfattet af meddelelsespligten.

§ 27 fastslår, at betalingsinstitutter, der foretager outsourcing af funktioner til tredjemand, fortsat bærer det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. Dette svarer til, hvad der gælder på andre områder, hvor finansielle virksomheder outsourcer funktioner til tredjemand. Betalingsinstituttet skal føre løbende kontrol med tredjemands overholdelse af lovens bestemmelser.

Såfremt der er tale om outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner, kræves efter § 28 tilladelse fra Finanstilsynet. En driftsmæssig funktion betragtes som væsentlig, hvis fejl eller et svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som betalingsinstitut.

Af § 29 fremgår, at hvis den enhed, som betalingsinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til, har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, underretter Finanstilsynet tilsynsmyndigheden i det pågældende land herom.

Hvis et udenlandsk betalingsinstitut outsourcer driftsmæssige funktioner til en enhed, der har hjemsted her i landet, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet Finanstilsynet herom, jf. § 36.

Til §§ 30-32

Forslagets §§ 30-32 omhandler danske betalingsinstitutters virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle

område. Med virksomhed forstås enten grænseoverskridende udbud af betalingstjenester (§ 30), udbud af betalingstjenester gennem en filial (§ 31), eller udbud af betalingstjenester gennem en agent (§ 32). Outsourcing af driftsmæssige funktioner er omhandlet i § 29.

Forslaget gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 25, artikel 17, stk. 5 og 6, og artikel 10, stk. 9.

Hvis en virksomhed har opnået tilladelse som betalingsinstitut, er instituttet berettiget til at udbyde de af tilladelsen omfattede betalingstjenester i alle lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, i henhold til Fællesskabets traktat om ret til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser og i overensstemmelse med reglerne i forslaget §§ 30 – 32. Lovforslaget tager ikke stilling til betingelserne for og giver ikke i sig selv mulighed for, at betalingsinstituttet kan udøve en eller flere af de aktiviteter, der er nævnt i forslaget § 11, stk. 1, nr. 1-3, inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Forslagets § 30 omhandler grænseoverskridende betalingstjenestevirksomhed. Et betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde grænseoverskridende betalingstjenester i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, skal forinden give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt, og hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse, til tilsynsmyndigheden i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse.

§ 30 indeholder ikke en bestemmelse svarende til henholdsvis § 31, stk. 2 (filialetablering) og § 32, stk. 2, (anvendelse af agent). Finanstilsynet skal derfor ikke indhente erklæring fra værtslandet tilsynsmyndighed om, hvorvidt den grænseoverskridende virksomhed vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme,

Hvis et betalingsinstitut opstiller en eller flere pengeautomater i en anden medlemsstat, og disse pengeautomater udgør betalingsinstituttets eneste udbud af betalingstjenester i den pågældende medlemsstat, vil dette typisk blive betragtet som grænseoverskridende virksomhed.

Følgende tilfælde betragtes derimod ikke som grænseoverskridende virksomhed, og der skal derfor ikke ske notifikation af tilsynsmyndigheden i hjemlandet:

(i) Gennemførelse af direkte debiteringer, stående ordrer og kreditoverførsler, hvor betalingsmodtager befinder sig i en anden medlemsstat.

(ii) Pengeoverførsler til en modtager i en anden medlemsstat.

(iii) Gennemførelse af en betalingstransaktion til en betalingsmodtager i en anden medlemsstat efter modtagelse af instruktion fra betaler via e-mail, sms, netbank eller på anden elektronisk vis, uanset om betaler også befinder sig i en anden medlemsstat på tidspunktet for afgivelse af instruks/samtykke.

(iv) Hvor en kortudsteder tillader en kortholder at bruge kortet i en anden medlemsstat

Betalingsinstituttet er berettiget til at påbegynde grænseoverskridende aktivitet fra det tidspunkt, hvor værtslandets kompetente myndighed har modtaget Finanstilsynets underretning. Betalingsinstituttets anmeldelse om grænseoverskridende aktivitet i den pågældende medlemsstat registreres af Finanstilsynet i det i § 88 nævnte register.

Forslagets § 31 gennemfører direktivets artikel 17, stk. 6, jf. artikel 25 stk. 1, og vedrører betalingsinstituttets ønske om at etablere filial i en anden medlemsstat.

I overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 29, forstås en filial som et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed. Alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial.

Som et eksempel kan nævne, at hvis betalingsinstituttet udbyder betalingstjenester fra en permanent fysisk adresse i en anden medlemsstat, vil dette kræve underretning af værtsstaten om filialetablering efter § 31.

§ 32 omhandler agenter for udenlandske betalingsinstitutter.

§§ 31 og 32 fastslår, at et betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet, kan begynde at udbyde betalingstjenester gennem en filial eller en agent i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, når tilsynsmyndigheden i værtslandet har modtaget meddelelse herom fra Finanstilsynet. Som beskrevet i forslaget skal der herudover medfølge en række oplysninger om henholdsvis filialen eller agenten.

Er der tale om etablering af filial, skal tilsynsmyndigheden i værtslandet have oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, dens organisationsstruktur, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem filialen, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse her i landet.

Er der tale om anvendelse af agent, skal tilsynsmyndigheden i værtslandet have forelagt de oplysninger, som er beskrevet i forslagens § 23, stk. 2. Dette omfatter navn og adresse på agenten, en beskrivelse af, hvordan agenten vil opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, og oplysninger om identiteten på ledelsesansvarlige for agenten og dokumentation for, at disse opfylder kravene i forslagens § 18. Herudover skal tilsynsmyndigheden i værtslandet have oplysninger om, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem agenten, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse her i landet.

Hvis tilsynsmyndigheden i værtslandet meddeler Finanstilsynet, at der er rimelig grund til at formode, at den påtænkte filialetablering her i landet eller den påtænkte anvendelse af agenten her i landet vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller regler, der er udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet afvise at registrere filialen eller agenten. Tilsvarende kan Finanstilsynet annullere registreringen af filialen eller agenten, hvis registrering allerede har fundet sted. I begge tilfælde er

konsekvensen, at betalingsinstituttet ikke kan anvende den pågældende filial eller agent i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Efter henholdsvis § 31, stk. 4, og § 32, stk. 4, skal det danske betalingsinstitut sikre, at brugerne af betalingstjenester orienteres om, at udbyderen er en filial af betalingsinstituttet, eller at udbyderen er agent for betalingsinstituttet.

Tilsynsmyndigheden i værtslandet, hvor filialen eller agenten er etableret, kan ikke modsætte sig, at betalingsinstituttet anvender den pågældende filial eller agent, såfremt Finanstilsynet træffer beslutning om anerkendelse og registrering af filialen eller agenten på trods af mulige advarsler fra tilsynsmyndigheden i værtslandet.

Til § 33-36

Forslagets §§ 33-36 omhandler udenlandske betalingsinstitutters virksomhed her i landet, når disse er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, herunder mulighed for udbud af grænseoverskridende aktiviteter her i landet, filialetablering her i landet, anvendelse af agenter med hjemsted her i landet eller outsourcing til virksomheder her i landet.

§ 33 fastslår, at et udenlandsk betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde grænseoverskridende tjenester her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet, og denne har erklæret, at tjenesterne er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse.

§§ 34 og 35 fastslår, at et betalingsinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde betalingstjenester gennem en filial eller en agent her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet, og denne har erklæret, at tjenesterne er omfattet af betalingsinstituttets tilladelse. Herudover skal der medfølge en række oplysninger om henholdsvis filialen eller agenten.

Er der tale om etablering af filial, skal Finanstilsynet have oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, dens organisationsstruktur, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem filialen, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse i hjemlandet.

Er der tale om anvendelse af agent, skal Finanstilsynet oplysning om agentens navn og adresse, en beskrivelse af, hvordan agenten vil opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, og identiteten på ledelsesansvarlige for agenten, hvilke betalingstjenester instituttet ønsker at udbyde gennem agenten, og om, at disse tjenester er omfattet af instituttets tilladelse i hjemlandet.

Hvis Finanstilsynet meddeler hjemlandets kompetente myndighed, at Finanstilsynet har rimelig grund til at formode, at den påtænkte filialetablering eller anvendelse af filialen eller agenten her i landet vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller de regler, der er udstedt i medfør heraf,

kan hjemlandets kompetente myndighed i henhold til direktivets artikel 17, stk. 6, afvise at registrere filialen eller annullere registreringen af filialen, hvis registrering allerede har fundet sted, med den konsekvens, at betalingsinstituttet ikke kan anvende den pågældende filial eller agent i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Efter henholdsvis § 34, stk. 3 og § 35, stk. 3 skal det udenlandske betalingsinstitut skal sikre, at brugerne af betalingstjenester orienteres om, at udbyderen er en filial af betalingsinstituttet, eller at udbyderen er agent for det udenlandske betalingsinstitut.

Finanstilsynet kan ikke modsætte sig, at det udenlandske betalingsinstitut anvender den pågældende filial eller agent, hvis tilsynsmyndigheden i hjemlandet træffer beslutning om anerkendelse og registrering af filialen eller agenten på trods af mulige advarsler fra Finanstilsynet.

§§ 33-35 gennemfører direktivets artikel 25, stk. 1.

I § 36 bestemmes, at hvis et betalingsinstitut, der har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, outsourcer driftsmæssige funktioner til en enhed, der er etableret her i landet, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet Finanstilsynet herom. Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 25, stk. 2.

Til kapitel 3

Til § 37

Med forslaget til kapitel 3 indføres en ny kategori af virksomheder under tilsyn – virksomheder med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester i Danmark.

Den foreslåede *stk. 1* opregner betingelserne for, at Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester.

Efter *nr. 1* skal virksomheden have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Hvis en udenlandsk udbyder har et datterselskab i Danmark, vil datterselskabet have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Finanstilsynet kan endvidere give begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1, til virksomheder, der har hovedkontor og hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område jf. dog *stk. 5*.

Virksomheden skal efter *nr. 2* endvidere have forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, for eksempel aftaleindgåelse, dokumentation for gennemførte transaktioner og fejlhåndtering. Ved vurderingen af om kravet til forretningsgange er opfyldt, vil der blive taget hensyn til den enkelte virksomheds størrelse. Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for betalingstjenestevirksomhed. Forretningsgangene bør derfor som minimum beskrive, hvorledes virksomheden sikrer, at reglerne i denne lov sikres iagttaget.

Efter *nr. 3*, skal medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, opfylde kravene til egnethed og

hæderlighed i forslaget § 18. Da en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester kan opnås af både fysiske og juridiske personer, følger det af nr. 3, 2. pkt., at hvis virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, finder § 18 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden personligt ansvarlige enkeltpersoner.

Det er endvidere efter *nr. 4*, et krav, at betingelserne efter forslaget § 38 er opfyldt. Det vil sige, at hvis en virksomhed ønsker at udbyde tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. § 38, nr. 1, er det en betingelse, at de betalingsinstrumenter, virksomheden udbyder, kan betegnes som sådanne. Hvis virksomheden ønsker at udbyde alle betalingstjenester omfattet af bilag 1, kan dette kun ske som virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, hvis grænseværdien for omsætning er opfyldt, jf. § 38, nr. 2.

Forslaget til *stk. 2* indeholder de indholdsmæssige krav til en ansøgning om begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester.

Efter *nr. 1*, skal der gives oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden, og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, der dokumenterer, at kravene i henhold til forslaget § 18 er opfyldt.

Nr. 2 stiller krav om, at ansøgningen skal indeholde oplysninger om, hvilke af de aktiviteter, der er nævnt i § 38, som virksomheden har til hensigt at udøve. Det skal således oplyses, om ansøgeren vil udbyde tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse eller betalingstjenester omfattet af bilag 1, hvor omfanget af betalingstransaktioner ikke overskrider grænseværdien i § 38.

Hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af forslaget § 38, nr. 1, dvs. tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, følger det af forslaget til *nr. 3*, at ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af anvendelsesområdet for betalingsinstrumentet samt begrundelse for, at tjenesten er omfattet af § 38, nr. 1. Disse oplysninger skal gøre det muligt for Finanstilsynet at vurdere, om tjenesten opfylder kravene til at være et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. For en beskrivelse af kravene hertil henvises til bemærkningerne til forslaget § 38, nr. 1.

Efter *nr. 4* er det endelig en betingelse, at hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af § 38, nr. 2, skal ansøgningen indeholde en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, hvis et sådant er udarbejdet.

Efter forslaget til *stk. 3* bortfalder en tilladelse til at yde aktiviteter omfattet af § 38, nr. 2, første gang gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, herunder også af agenter, for hvilke virksomheden har det fulde ansvar, overstiger 3 mio. euro pr. måned. Efter forslaget § 39, stk. 2, skal virksomheden endvidere underrette Finanstilsynet i disse tilfælde.

Hvis en tilladelse bortfalder efter *stk. 3*, må virksomheden på ny ansøge om tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Enten som betalingsinstitut, hvis virksomheden vil udbyde betalingstjenester omfattet af bilag 1 eller en ny begrænset tilladelse, hvis virksomheden fremover kun vil udbyde betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse.

Opnår virksomheden ikke en ny tilladelse, må den indstille sine aktiviteter omfattet af lovforslaget.

Efter forslaget til § 37 fastsættes der ikke regler for virksomheder med begrænset tilladelse om sikring af midler modtaget fra brugerne af udbydere af betalingstjenester. Dette svarer til, hvad der gælder i dag, uanset om der er tale om kreditkort, betalingskort eller forudbetalte betalingsinstrumenter.

Den foreslåede *stk. 4* indeholder imidlertid hjemmel til at fastsætte regler om sikring af midler modtaget fra brugerne for så vidt angår virksomheder med begrænset tilladelse. Bestemmelsen forudsættes anvendt, hvis der i forbindelse med administrationen af reglerne om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skulle vise sig et behov for regler svarende til, hvad der gælder for betalingsinstitutter, jf. forslagets § 22.

Efter den foreslåede *stk. 5* kan Finanstilsynet dispensere fra kravet om tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1, til virksomheder, der har en lignende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres i overensstemmelse med § 90, inden virksomheden påbegyndes.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomheder, der har en tilladelse i andre EU-medlemslande eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, til at udbyde betalingstjenester, ikke skal søge om en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, hvis den udenlandske tilladelse har et indhold, der ligner en tilladelse efter kapitel 3. Ved vurderingen af om der foreligger en lignende tilladelse, vil der blive lagt vægt på, hvilke vilkår der skal opfyldes for at opnå tilladelsen og de udenlandske bestemmelsernes beskyttelsesniveau. Derimod er det ikke en betingelse, at der gælder identiske vilkår i den anden medlemsstat.

Til § 38

Ifølge forslaget til § 38, kan en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester i Danmark omfatte følgende aktiviteter:

- 1) betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller
- 2) betalingstjenester omfattet af forslagets bilag 1, hvis gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, herunder også agenter, for hvilke virksomheden har det fulde ansvar, ikke overstiger 3 mio. euro pr. måned.

Det skal i forbindelse med indgivelse af ansøgning om begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester angives hvilke aktiviteter, der ansøges om tilladelse til, jf. forslagets § 37, stk. 2, nr. 2.

Efter forslaget til *nr. 1* kan betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse derfor udbydes her i landet af udbydere, der er meddelt begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 41, nr. 1.

Selvom udbydere af tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse ikke skal søge om tilladelse som en af de typer finansiell virksomhed, der er nævnt i forslaget § 2, stk. 1, skal de imidlertid følge lovens øvrige regler, herunder kapitel 5-8.

Et betalingsinstrument med begrænset anvendelse skal forstås i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets art. 3, litra k, der omfatter tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens forretningssteder eller i henhold til en kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af tjenesteudbydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser. Disse tjenester benævnes i det følgende tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse.

Betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse kan kun anvendes

- til at erhverve varer og tjenesteydelser hos udstederen af betalingsinstrumentet,
- i et begrænset net af tjenesteudbydere, hvorved forstås at betalingsinstrumentet kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger eller
- til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Der er tale om tre alternative krav, hvor betalingsinstrumentet kan opfylde et eller flere af de opregnede kriterier. Der er således ikke krav om, at et betalingsinstrument skal opfylde alle tre betingelser for at blive anset for at være et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. Ved butikker eller forretningssteder menes der i det følgende både fysiske butikker og internetbutikker.

Vurderingen af om der foreligger et betalingsinstrument med begrænset anvendelse skal ske på baggrund af de anvendelsesmuligheder, der er tilknyttet det enkelte betalingsinstrument. Såfremt et betalingskort, der oprindeligt kun kunne benyttes hos en bestemt supermarkedskæde bliver co-branded med et internationalt kreditkort, vil der ikke længere være tale om et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. I de situationer, hvor mobiltelefoner kan anvendes til gennemførelse af betalingstransaktioner, skal der, ved vurderingen af om der foreligger et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, foretages en vurdering med udgangspunkt i de anvendelsesmuligheder, som den enkelte mobiltelefon har. En mobiltelefon, der kun kan anvendes til telefonsamtaler og køb af busbilletter, vil udgøre et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. Hvis den samme mobiltelefon imidlertid også kan anvendes til køb af dagligvarer i et bredt udvalg af dagligvareforretninger, vil der ikke længere foreligge et betalingsinstrument med begrænset anvendelse.

Betalingsinstrumenter, der kun kan anvendes i et bestemt butikscenter, kan være et begrænset netværk. Dette vil for eksempel kunne være tilfældet, hvis alle forretninger i et butikscenter går sammen om i fællesskab at udstede et betalingskort, som kun kan anvendes hos centerets forretninger med alle butikscenterets forretninger som selskabsdeltagere. Sådanne kort vil blive anset for at være et begrænset netværk, fordi det kun kan bruges hos kortudstederne.

Hvis et betalingsinstrument kun kan anvendes til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser, er det ikke afgørende hvor mange forretninger, der tager imod betalingsinstrumentet.

En kortudbyder, der indgår en aftale med en forretning om at udbyde et kort, der kun kan anvendes i den pågældende forretning eller forretningskæde, vil også udbyde et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, fordi instrumentet kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger.

Som yderligere eksempler på tjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse kan nævnes følgende:

- Kort, der kun kan anvendes til betaling i udsteders butikker. Det er i den forbindelse uden betydning, hvor mange butikker udstederen har, ligesom det ikke har betydning for, om der foreligger et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, om disse butikker ligger i en eller flere medlemsstater. Hvis sådanne kort co-brandes med internationale betalingskort, vil der ikke længere være tale om et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. Samarbejde mellem flere butikskæder om at modtage hinandens betalingskort vil kunne medføre, at disse kort ikke længere er et betalingsinstrument med begrænset tilladelse.
- Kantinekort, som kan anvendes til betaling for mad i virksomhedens egen kantine eller spisesteder, som ligger i umiddelbar nærhed af arbejdspladsen.
- Kort, der kan anvendes til betaling for benzin hos en bestemt kæde af benzinstationer uanset om benzinstationerne ejes af benzinselskabet eller for eksempel drives på franchisebasis. Hvis kortet kan anvendes til brug for køb af varer og tjenester i de forretninger, der sædvanligvis befinder sig på benzinstationer, vil der stadig være tale om et betalingsinstrument med begrænset tilladelse uanset, om disse forretninger drives af udstederen af betalingskortet. Benzinkort, der kan anvendes i flere lande, vil være betalingsinstrumenter med begrænset tilladelse, så længe de kun kan anvendes hos den samme kæde af benzinstationer. Et benzinkort, der kan anvendes hos forskellige benzinselskaber i flere lande, vil kunne være et betalingsinstrument med begrænset tilladelse, hvis kortet kun kan anvendes til at erhverve en begrænset række varer og tjenesteydelser. Dette vil kunne være tilfældet, hvis benzinkortet kun kan anvendes til at købe benzin og andre kørselsrelaterede produkter, som for eksempel motorolie, sprinklervæske og til at betale motorvejsafgifter.
- Medlemskort med betalingsfunktion. Som eksempel kan nævnes et medlemskort til et motionscenter, der kan anvendes til betaling for særlige tjenester, der tilbydes af motionscenteret.
- Transportkort, der kan anvendes til køb af billetter til tog, bus og metro.

Hvis betalingsinstrumentet ikke falder inden for de ovenfor opregnede eksempler, vil der ved vurderingen af, om der foreligger et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, blive lagt vægt på, om betalingsinstrumentet kun kan anvendes hos et begrænset antal af forretninger eller kun for en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Hvorvidt der foreligger et begrænset antal forretninger vil blive vurderet på baggrund af antallet af forretninger sammenholdt med omsætningens størrelse. Ved vurderingen af om der foreligger en begrænset række varer eller tjenesteydelser, vil der blive lagt vægt på, om disse varer eller tjenesteydelser har en indbyrdes sammenhæng som for eksempel transportydelser.

Betalingstjenester omfattet af bilag 1, hvor gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder ligger under den i bestemmelsen opregnede værdi, kan efter forslaget til nr. 2, udbydes af virksomheder med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester. Denne bestemmelse er derfor en udtagelse til direktivets krav om, at betalingstjenester, som opregnet i bilag 1, kun kan udbydes af kreditinstitutter, betalingsinstitutter og udbydere af e-penge, Danmarks

Nationalbank og offentlige myndigheder. En udbyder, der kun har betalingstransaktioner, der ligger under grænseværdierne i nr. 2, kan derfor nøjes med at ansøge om en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester.

Ved beregningen af grænseværdien i nr. 2 skal der kun inddrages de transaktioner, som kræver en tilladelse efter denne bestemmelse. Dvs. at såfremt virksomheden også gennemfører transaktioner med et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, skal disse transaktioner ikke medregnes ved opgørelsen efter nr. 2.

Grænseværdien efter nr. 2, skal beregnes som et rullende gennemsnit. Det vil sige, at gennemsnittet af betalingstransaktioner for de seneste 12 måneder ved udgangen af hver måned ikke må overstige 3 mio. euro.

For virksomheder der er i drift ved lovens ikrafttræden, skal grænseværdierne beregnes på baggrund af det senest reviderede regnskab og en budgetprognose for det første regnskabsår, mens vurderingen ved nystartede virksomheder skal foretages på baggrund af en budgetprognose for det første regnskabsår.

I modsætning til en tilladelse som betalingsinstitut, kreditinstitut eller udsteder af e-penge, giver en begrænset tilladelse kun adgang til at udbyde betalingstjenester i Danmark.

Efter § 308, stk. 5, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed er udstedere af elektroniske penge undtaget fra kravet om tilladelse i § 308, stk. 1, i samme lov, hvis virksomhedens samlede finansielle forpligtelser på intet tidspunkt overstiger 6 mio. euro. De uindfriede elektroniske pengebeløb må ikke i gennemsnit overstige 5 mio. euro. Disse udstedere af e-penge kan søge om begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, hvis de overholder grænseværdierne i nr. 2.

Til § 39

En virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester er efter forslaget til *stk. 1* forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Hvis Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af ansøgningen har indhentet yderligere oplysninger og lagt disse til grund ved meddelelse af tilladelse, skal ændringer i disse oplysninger også meddeles Finanstilsynet.

Det følger af bestemmelsen, at kun ændringer i oplysninger, som tilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse, skal meddeles til Finanstilsynet. Meddelelsespligten omfatter derfor ikke enhver ændring i oplysninger, som er indeholdt i det materiale, som Finanstilsynet har modtaget. Som eksempel på ændringer, der ikke skal meddeles Finanstilsynet, kan være ændringer i telefonnummer, e-mail-adresse samt ændringer i forretningsgange, der ikke har betydning for at sikre efterlevelsen af lovgivningen. Sker der derimod ændringer i antallet af betalingsmodtagere, så der ikke længere foreligger et betalingsmiddel med begrænset anvendelse, eller indtræder der et nyt bestyrelsesmedlem, skal Finanstilsynet underrettes.

Efter forslagets § 39, stk. 4, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer efter § 39, stk. 1, der skal meddeles til tilsynet.

Som et særligt tilfælde, hvor en virksomhed med begrænset tilladelse skal give meddelelse til Finanstilsynet, foreslås det i *stk. 2*, at en virksomhed, der har begrænset tilladelse omfattet af forslaget § 38, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, så snart gennemsnittet af betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger 3 mio. euro pr. måned. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 38, nr. 2, hvorefter betalingstjenester omfattet af bilag 1 kun kan udbydes af virksomheder med en begrænset tilladelse, hvis den gennemsnitlige månedlige omsætning ikke overskrider 3 mio. euro for de foregående 12 måneder.

Som nævnt under bemærkningerne til § 37, stk. 3 bortfalder en tilladelse i dette tilfælde.

En virksomhed, der har begrænset tilladelse, skal efter forslaget til *stk. 3*, en gang om året indsende en erklæring om, at virksomheden opfylder betingelserne til at få tilladelse efter § 37. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse.

Selvom virksomhederne er forpligtet til løbende at sikre, at betingelserne for at opretholde en tilladelse er opfyldt, sikrer forslaget til *stk. 3*, at virksomheden overfor Finanstilsynet en gang om året erklærer, at dette er tilfældet.

Med den foreslåede *stk. 4* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte regler om hvilke ændringer, der skal underrettes om i henhold til *stk. 1*. Det er formålet med denne bemyndigelsesbestemmelse at give Finanstilsynet mulighed for at præcisere, hvilke ændringer i de oplysninger, som tilsynet har modtaget, som tilsynet skal orienteres om. Herved sikres det, at ikke enhver lille ændring i materialet skal indberettes til tilsynet.

Til kapitel 4

Forslagets § 40 gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 28 og har til formål at hindre konkurrenceforvridende diskrimination i forbindelse med beslutning om adgang til betalingssystemer for udbydere af betalingstjenester, der har opnået tilladelse som betalingsinstitut.

Et betalingssystem defineres i henhold til lovforslagets § 6, nr. 3, som et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing eller afvikling af betalingstransaktioner.

Til § 40

Det foreslåede *stk. 1* fastslår et princip om ensartede betingelser for adgang til betalingssystemer. Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastruktur-tjenester. Betalingssystemer må ikke pålægge udbydere af betalingstjenester eller andre betalingssystemer urimelige vilkår, der forskelsbehandler de pågældende.

Adgang til betalingssystemer må dog være underlagt nødvendige krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Udbydere af betalingstjenester og virksomheder, der driver et betalingssystem, og som ønsker at deltage i et af *stk. 1* omfattet betalingssystem, må over for de øvrige deltagere i betalingssystemet dokumentere, at de kan leve op til sådanne krav.

Med det foreslåede *stk. 2* indføres en række undtagelser. *Stk. 1* finder således ikke anvendelse på:

- 1) betalingssystemer, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere, der tilhører en gruppe sammensat af enheder med kapitalforbindelser, hvor én af de forbundne enheder udøver effektiv kontrol over de andre forbundne enheder, og
- 3) betalingssystemer, hvor en enkelt udbyder (uanset om der er tale om en enkelt enhed eller en gruppe):
 - a) handler eller kan handle som udbyder for både betaler og betalingsmodtager og er eneansvarlig for forvaltningen af systemet, og
 - b) tillader andre udbydere at deltage i systemet, men uden at sidstnævnte har indflydelse på fastsættelse af gebyrer for deltagelse i betalingssystemet.

Det i *nr. 1* nævnte direktiv 98/26/EF vedrører endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Et system forstås i direktivets artikel 2, litra a, som et formelt arrangement

- mellem tre eller flere deltagere, hvortil ikke medregnes et eventuelt afregningsfirma, en eventuel central medkontrahent, et eventuelt clearinginstitut eller en eventuel indirekte deltager, med fælles regler og standardiserede ordninger for udførelse af overførselsordrer mellem deltagerne,
- som er underlagt lovgivningen i en medlemsstat valgt af deltagerne, idet deltagerne dog kun kan vælge lovgivningen i en medlemsstat, hvor mindst en af dem har sit hovedkontor, og
- som, med forbehold af andre, strengere generelle vilkår, der måtte være fastsat i den nationale lovgivning, er betegnet som et system og anmeldt til Kommissionen af den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, efter at den pågældende medlemsstat har sikret sig, at systemets regler er fyldestgørende.

En medlemsstat kan således, efter at have sikret sig, at et betalingssystem eller værdipapirafviklingssystemets regler er fyldestgørende, betegne dette som et system omfattet af direktiv 98/26/EF. Dette har den konsekvens, at direktivets regler om sikring af midler i tilfælde af en deltagers insolvens finder anvendelse. Disse regler er gennemført her i landet ved lov om værdipapirhandel m.v. kapitel 18 (§§ 57 – 57 e).

Når et betalingssystem her i landet er blevet godkendt som system i forhold til direktiv 98/26/EF, opdaterer Finanstilsynet en liste over betalingssystemer, hvormed der kan indgås aftaler med retsvirkning i henhold til bestemmelserne i lov om værdipapirhandel m.v. § 57, stk. 1, og § 57 b, stk. 1 og 2. Listen offentliggøres ved bekendtgørelse. Som eksempler på systemer kan nævnes "VP-afviklinger", Kronos og Sumclearing.

Gennem en notifikationsordning til EU-kommissionen kan offentligheden i EU gøre sig bekendt med samtlige systemer, der er omfattet af direktivet.

I henhold til *nr. 2* er et betalingssystem undtaget, hvis samtlige deltagere er koncernforbundne.

Efter *nr. 3* er såkaldte "treparts arrangementer" undtaget fra reglerne i *stk. 1*. Treparts arrangementer er såkaldt "lukkede arrangementer", der drives af en enkelt udbyder og ikke er baseret på et

samarbejde mellem flere markedsdeltagere. Derimod er såkaldte "fireparts arrangementer" ikke omfattet.

I et treparts arrangement anvender både betaler (eller kortholder) og betalingsmodtager samme udbyder af betalingstjenester. Fireparts arrangementer er såkaldt "åbne arrangementer" med fire parter (udover systemoperatøren). De fire parter er betaler, betalingsmodtager, samt disse parter respektive (forskellige) udbydere. De to involverede udbydere samarbejder da under en fælles ordning med systemoperatøren. Fireparts arrangementer er således typisk baseret på et samarbejde mellem et betydeligt antal markedsdeltagere. Deltagelse i et fireparts arrangement kan være kritisk for forretningsmæssig succes. Et eksempel kan være et nationalt privatkunde betalingssystem til gennemførelse af kreditoverførsler og direkte debiteringer drevet af pengeinstitutter. Et andet eksempel kan være kortbetalinger, hvor kortholder betaler til kortudstedende institut, og hvor den forretningsdrivende modtager betalingen fra det kortindløsende institut.

Om baggrunden for undtagelsen af treparts arrangementer fremgår det af direktivets præambel, betragtning nr. 17, at bestemmelserne om adgang til betalingssystemer ikke bør finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. De omfatter typisk ordninger med tre aftalepartnere, f.eks. kortordninger med tre aftalepartnere, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og pengeoverførselstjenester, hvor operatøren er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne betalingssystemer kan give etablerede og traditionelle betalingssystemer, vil det i princippet ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse betalingssystemer. Ikke desto mindre bør sådanne systemer altid være omfattet af Fællesskabets og de nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde en effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.

Til kapitel 5

Til § 41

Kapitel 5 fastlægger hvilke oplysningskrav, der skal opfyldes ved udførelsen af en betalingstjeneste. § 41, stk. 1, bestemmer, at §§ 43-46 kun finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, mens § 41, stk. 2, fastlægger, at §§ 47-54 kun finder anvendelse på rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet af en rammeaftale.

Ved en rammeaftale forstås, jf. lovforslagets § 6, nr. 15, en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Det bemærkes, at den samme betalingstransaktion kan være omfattet både af reglerne om enkeltstående betalinger og betalinger omfattet af en rammeaftale. For eksempel vil en kunde, der lejlighedsvist indbetaler et fælles indbetalingskort, som kan anvendes til indbetalinger på et posthus eller pengeinstitut, være en enkeltstående betaling for betaler, mens der kan være indgået aftale med betalingsmodtager for modtagelse af fælles indbetalingskort. I forhold til betalingsmodtager kan der derfor foreligge en betaling omfattet af en rammeaftale..

Tilsvarende kan en betaling, der er omfattet af en rammeaftale med betaleren, være en enkeltstående betaling set fra betalingsmodtagers side. Som eksempel kan nævnes, at en betaler i udlandet overfører et beløb fra sin betalingskonto til en privatpersons bankkonto, og denne beløbsmodtagers konto er ikke omfattet af en rammeaftale, der indeholder bestemmelser om modtagelse af udlandsbetalinger.

Som eksempel på betalinger, der er omfattet af reglerne om oplysninger for enkeltstående betalingstransaktioner, kan nævnes:

- En kunde, der lejlighedsvist betaler et indbetalingskort i et pengeinstitut. Tilsvarende gælder en kunde, der i et pengeinstitut betaler et indbetalingskort ved at få debiteret en betalingskonto, hvor regler for betaling af indbetalingskort ikke fremgår af de forretningsbetingelser, der er knyttet til den anvendte konto.
- Indsættelse af kontanter på 3. mands konto.
- Afsendelse af en udlandsoverførsel, hvor en kunde i et pengeinstitut beder banken om at gennemføre en udlandsoverførsel ved at debitere en betalingskonto, hvor regler for udlandsoverførsler ikke fremgår af de forretningsbetingelser, der er knyttet til den anvendte konto.
- Afgivelse af betalingsordrer samt modtagelse af betalingstransaktioner i forbindelse med pengeoverførselsvirksomhed.

Direktivet giver i art. 33 medlemsstaterne mulighed for at bestemme, at udbyderen har bevisbyrden for, at oplysningskravene i dette kapitel er opfyldt. Det er ikke fundet nødvendigt at fastsætte regler om bevisbyrden i lovforslaget, idet dette spørgsmål overlades til dansk rets almindelige regler om bevisbyrde.

Det fremgår af forslaget til § 41, stk. 3, at hvis en betalingsordre på en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er udbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som brugeren allerede modtager eller vil modtage på grundlag af rammeaftalen.

Som eksempel kan nævnes gennemførelse af en betalingstransaktion ved pengeoverførselsvirksomhed, og hvor betaleren betaler med et betalingskort.

Kapitel 5 berører i overensstemmelse med direktivets art. 30, stk. 3, ikke de oplysninger, der i medfør af kreditaftaleloven skal gives i forbindelse med indgåelse af en kreditaftale. Hvis der i forbindelse med indgåelse af en aftale om en betalingstjeneste er tilknyttet en kreditfacilitet finder denne lov anvendelse for betalingstjenesten og kreditaftaleloven anvendelse for kreditfaciliteten.

Efter forslaget til § 41, stk. 4, finder bestemmelserne i §§ 43, 44, 47 og 48 anvendelse, såfremt der er tale om en forbrugerftale om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, der samtidig er omfattet af denne lov. Med bestemmelsen præciseres det, hvilke forpligtelser til at give forudgående oplysninger, der gælder, når en ydelse både er omfattet af reglerne i forbrugerftaleloven om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere og af denne lov (fjernsalg til forbrugere af betalingstjenester). Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den ændring af

forbrugerftaleloven, som foreslås ved lovforslagets § 112. Efter forslaget vil oplysningskravene ved fjernsalg af betalingstjenester til forbrugere følge af §§ 43, 44, 47 og 48 i dette lovforslag. Oplysningskravene i § 13, stk. 1, i lov om visse forbrugerftaler vil herefter ikke finde anvendelse på en sådan aftale.

I forslaget til § 44, stk. 3, og § 48, stk. 2, findes særlige regler om oplysningspligt ved forbrugerftaler indgået ved fjernsalg. Disse regler viderefører de regler i § 13, stk. 1, i lov om visse forbrugerftaler, som efter direktivets artikel 31 og artikel 90, stk. 1, fortsat finder anvendelse ved fjernsalg til forbrugere af finansielle tjenesteydelser, der også er omfattet af reglerne om betalingstjenester. Af lovtekniske grunde er det fundet mest hensigtsmæssigt at samle alle relevante oplysningskrav i lov om betalingstjenester. Det sikres herved, at der ikke er overlap mellem de oplysninger, der skal gives i forbindelse med aftaler indgået ved fjernsalg af finansielle tjenesteydelser og oplysningsforpligtelserne efter lov om betalingstjenester. Der henvises til bemærkningerne til § 44, stk. 3, og § 48, stk. 2.

Ved vurderingen af, om der er tale om en fjernsalgsaftale om en finansiell tjenesteydelse, lægges forståelsen af disse begreber i lov om visse forbrugerftaler til grund. Det følger således bl.a. af § 4 i lov om visse forbrugerftaler, at en fjernsalgsaftale er en aftale om varer, tjenesteydelser eller løbende levering af varer eller tjenesteydelser, når aftalen indgås ved brug af fjernkommunikation og indgås som led i et system for fjernsalg, som drives af den erhvervsdrivende.

Forslaget til § 41, stk. 4, finder dog kun anvendelse på fjernsalg af betalingstjenester. Bestemmelsen i § 41, stk. 4, omfatter de situationer, hvor der ved fjernsalg indgås en aftale om en enkeltstående betalingstransaktion, f.eks. en aftale om en pengeoverførsel fra Danmark til Spanien, eller en rammeaftale om anvendelse af et betalingskort eller netbank. Derimod finder § 41, stk. 4, ikke anvendelse, når der indgås en aftale om køb af varer eller tjenesteydelser, der ikke er en betalingstjeneste, uanset at der sker betaling for den pågældende tjeneste med f.eks. et betalingskort. Hvor der indgås aftale om f.eks. køb af en vare ved fjernsalg, finder forbrugerftalelovens regler om oplysningspligt ved fjernsalg anvendelse på forholdet mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende, mens lov om betalingstjenester finder anvendelse på forholdet mellem betaler og betalers tjenesteyder, f.eks. betalers pengeinstitut.

For en fastlæggelse af begrebet betalingstransaktion henvises til lovforslagets bilag 1.

Forslaget til § 41 gennemfører direktivets artikel 31, 3. pkt., og artikel 35.

Til § 42

Forslaget til § 42, stk. 1, indeholder et forbud mod, at udbydere opkræver gebyr for at levere de oplysninger, som den pågældende er forpligtet til at levere efter bestemmelserne i lovens kapitel 5.

En udbyder kan derimod godt opkræve gebyrer for ydelser, som ligger ud over lovens krav, når disse leveres efter anmodning fra en bruger. De omfattede ydelser er i lovforslagets § 42, stk. 2, formuleret som supplerende oplysninger, hyppigere oplysninger eller tilbud om overførsel af oplysninger ved anvendelse af andre kommunikationsmidler end aftalt i rammeaftalen.

Som et eksempel på en omfattet ydelse kan nævnes, at det efter forslaget til § 54, stk. 2, kan aftales, at oplysninger til en betalingsmodtager efter gennemførelsen af en betalingstransaktion skal

meddeles eller stilles til rådighed en gang om måneden. Såfremt det aftales, at oplysningerne skal meddeles hyppigere end en gang om måneden, for eksempel hver 14 dag, kan udbyderen kræve et gebyr for denne ydelse, hvis disse hyppigere oplysninger leveres efter anmodning fra brugeren. Hvis en udbyder udfører sine almindelige forretningsbetingelser, så der altid gives meddelelse hver 14. dag om gennemførte betalingstransaktioner, kan der ikke opkræves gebyrer for denne ydelse, fordi den ikke stilles til rådighed efter anmodning fra brugeren.

Gebyrer for supplerende ydelser skal være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens omkostninger. En udbyder skal på tilsynsmyndighedens anmodning være i stand til at redegøre for de faktiske omkostninger, som den har i forbindelse med at levere supplerende ydelser. Begrebet omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger samt en passende avance.

§ 42 gennemfører direktivets art. 32.

Til § 43

Efter forslaget til § 43, stk. 1, skal udbyderen senest samtidig med, at der indgås aftale om at udføre en betalingstjeneste stille oplysninger efter § 44 til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde.

Oplysningerne skal være tilgængelige i forbindelse med, at brugeren indgår aftale om at få udført en enkeltstående betalingstransaktion. Udbyderen kan give oplysningerne mundtligt til betaleren eller gøre denne bekendt med disse oplysninger gennem opslag i forretningslokalet, jf. betragtning nr. 25 i direktivets præambel. En udbyder kan endvidere give disse oplysninger ved at opstille en computer i forretningslokalet, så betaleren kan gøre sig bekendt med oplysningerne.

Oplysningsforpligtelsen efter stk. 1 kan, jf. direktivets art. 36, stk. 3, også opfyldes ved udlevering af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkast til betalingsordre med de oplysninger, der er anført i § 44.

Brugeren kan efter anmodning få leveret disse oplysninger på papir eller andet varigt medium. Udbyderen må ikke opkræve gebyr for at levere disse oplysninger, jf. forslagets § 42, stk. 1. Varigt medium er i lovforslagets § 6, nr. 14 defineret således:

"Ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information."

For en nærmere beskrivelse, se bemærkningerne ovenfor til bestemmelsen.

Efter forslagets § 43, stk. 2, skal oplysningerne efter § 43, stk. 1, formuleres klart og letforståeligt på dansk eller et andet sprog, som parterne aftaler indbyrdes. Lovforslaget stiller derfor ikke et ubetinget krav om affattelse af information efter stk. 1 på dansk, fordi der er mulighed for at aftale anvendelse af et andet sprog.

Det følger af lovforslagets § 43, stk. 3, at hvis aftalen på brugerens anmodning er indgået ved brug af fjernkommunikation, og udbyderen derfor ikke er i stand til at opfylde bestemmelserne i stk. 1, skal oplysningerne gives til brugeren straks efter, at betalingstransaktionen er gennemført.

Som eksempel på indgåelse af aftaler ved brug af fjernkommunikation kan nævnes den situation, hvor en bankkunde sender en e-mail til sin bank og beder denne om at overføre et bestemt beløb til en nærmere angivet modtager. I dette tilfælde kan oplysningspligten opfyldes efterfølgende.

§ 43 gennemfører direktivets art. 36.

Til § 44

Forslaget til § 44 opregner de oplysninger, der efter § 43 skal stilles til rådighed af en udbyder til en bruger, inden der indgås aftale om udførelse af en betalingstjeneste.

Udbydere skal efter § 44, stk. 1, nr. 1, oplyse om den type oplysninger eller den type entydig identifikationskode, som brugeren skal oplyse for at betalingsordren kan gennemføres korrekt.

En entydig identifikationskode er ifølge direktivets art. 4, nr. 21, en ”kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester oplyser til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion”.

Som eksempel på en entydig identifikationskode kan nævnes BIC- og IBAN-nummer eller registrerings- og kontonummer.

Efter forslaget til § 44, stk. 1, nr. 2, skal udbyderen oplyse den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste. Oplysningerne skal sikre, at brugeren får oplyst, hvornår en betalingstransaktion er nået frem til modtageren.

Lovforslagets § 75 fastsætter nærmere regler for gennemførelsestiden for en betalingstransaktion.

Forslagets § 44, stk. 1, nr. 3, stiller krav om, at brugeren skal oplyses om de gebyrer, som denne skal betale til udbyderen, og at en liste over gebyrerne skal stilles til rådighed for brugeren, hvis det er relevant. Den foreslåede bestemmelse skal sikre brugeren forudgående information om de gebyrer, der er forbundet med at gennemføre en enkeltstående betalingstransaktion. Bestemmelsen åbner mulighed for, at oplysningerne kan gives som et enkelt samlet beløb eller ved at give brugeren en liste over de pågældende gebyrer. Denne fleksibilitet hænger sammen med, at oplysningerne efter § 44, jf. bemærkningerne ovenfor til forslaget § 43, kan gives både i form af mundtlige oplysninger og gennem opslag i forretningslokalet, herunder ved opsætning af en computer, hvor brugeren kan få adgang til udbyderens hjemmeside.

Udbyderen skal endelig, jf. forslaget § 44, stk. 1, nr. 4, oplyse den faktiske vekselkurs eller referencevekselkursen, der skal gælde for betalingstransaktionen. Oplysningen skal kun gives, hvor det er relevant og bestemmelsen finder kun anvendelse, hvor betalingstransaktionen skal gennemføres i en anden valuta, end for eksempel betalingskontoen føres i.

Ved en referencevekselkurs forstås efter direktivets art. 4, nr. 18, den vekselskurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentlig tilgængelig kilde. Dette kunne for eksempel være de af Nationalbanken offentliggjorte valutakurser.

Ifølge forslaget til § 44, stk. 2, skal de øvrige i § 48 anførte oplysninger, hvor det er relevant, stilles til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde. Det beror på en konkret vurdering, hvilke af oplysningerne i § 48, der skal oplyses som supplement til oplysningerne i § 44, stk. 1.

Et eksempel på en situation, hvor der skal gives supplerende oplysninger efter § 44, stk. 2, er følgende: Hvis en enkeltstående betalingstransaktion først skal gennemføres på senere tidspunkt, for eksempel 1 uge efter afgivelsen af betalingsordren, kan denne tilbagekaldes indtil dagen før det aftalte tidspunkt for betalingstransaktionen, jf. forslaget til § 73, stk. 4. Denne oplysning skal stilles til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde, jf. § 48, nr. 2, litra c, jf. § 44, stk. 2, fordi den er relevant i forhold til den konkrete betalingstransaktion.

Betalingstjenestedirektivets art. 31, 2. afsnit erstatter visse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF bestemmelser om oplysninger, der skal gives inden der indgås en aftale om fjernsalg i forbrugerforhold, med betalingstjenestedirektivets oplysningsregler. En række af de oplysninger, der følger af artikel 3, stk. 1, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, skal dog fortsat gives, når der er tale om fjernsalg af betalingstjenester til forbrugere. Disse oplysninger fremgår i dag af § 13, stk. 1, i forbrugeraftaleloven.

For at sikre at alle oplysninger, der skal gives i forbindelse med aftaler om betalingstjenester, herunder i forbindelse med fjernsalg til forbrugere, er samlet i lov om betalingstjenester, er de bestemmelser fra forbrugeraftaleloven, der også finder anvendelse på betalingstjenester, der indgås med en forbruger ved fjernsalg, gengivet i forslaget til stk. 3. Disse bestemmelser skal imidlertid fortolkes i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i henholdsvis § 11, stk. 1, og § 13, stk. 1, i forbrugeraftaleloven. Der er derfor med forslaget til stk. 3 ikke tilsigtet nogen indholdsmæssig ændring af de oplysningskrav, der overføres fra forbrugeraftaleloven.

Hvorvidt der er tale om en fjernsalgsaftale, afgøres efter reglerne herom i forbrugeraftaleloven. Det følger af § 4 i loven, at fjernsalg er en aftale om varer, tjenesteydelser eller løbende levering af varer eller tjenesteydelser, når aftalen indgås ved brug af fjernkommunikation, uden at forbrugeren og den erhvervsdrivende mødes fysisk, og indgås som led i et system for fjernsalg, som drives af den erhvervsdrivende.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 41, stk. 4, og § 112, der indeholder en konsekvensændring af lov om visse forbrugeraftaler.

Forslaget til § 44 gennemfører direktivets art. 37, og til dels artikel 31, 3. pkt.

Til § 45

Umiddelbart efter at betalereudbyderen har modtaget betalingsordren, foreslås det, at udbyderen skal give betaleren en række oplysninger, som er opregnet i § 45.

Oplysningerne skal meddeles betaleren eller gives på den i § 43, stk. 1, anførte måde. Betaleren har derfor kun krav på at få oplysningerne på papir eller andet varigt medium efter anmodning. For en beskrivelse af begrebet varigt medium henvises til bemærkningerne til forslaget § 6, nr. 14.

Betalingen skal, jf. forslaget § 45, nr. 1, indeholde en reference, så betaleren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren. Dette krav kan opfyldes ved at oplyse betalingstransaktionens transaktionsnummer. Hvis betaleren kun har oplyst et kontonummer, hvortil der skal overføres et beløb, vil betalereudbyderen ikke kunne oplyse navnet på betalingsmodtageren i forbindelse med afgivelse af oplysninger efter denne bestemmelse, jf. reglerne om videregivelse i lov om finansiel virksomhed kapitel 9.

Efter forslaget til § 45, nr. 2 skal betalingstransaktionens beløb oplyses i den valuta, som betaleren anvendte i betalingsordren. Hvis en betaler anmoder om at få overført et beløb i euro fra en dansk bank, er det således beløbet i euro, der skal oplyses efter § 45, nr. 2, uanset at kontoen føres i danske kroner. Beløbet skal i denne situation imidlertid også oplyses i danske kroner, jf. forslaget til § 45, nr. 4, der stiller krav om, at betalingstransaktionens beløb efter valutaomregning skal oplyses.

Betaleren skal efter forslaget § 45, nr. 3, oplyses om størrelsen på eventuelle gebyrer, som betaleren skal betale i forbindelse med betalingstransaktionen, og hvor det er relevant skal der også stilles en liste over disse gebyrer til rådighed for betaleren.

Hvis den vekselkurs, som er anvendt i forbindelse med en betalingstransaktion, hvor der er foretaget en valutaomregning, afviger fra den vekselkurs, der er stillet til rådighed forud for betalingstransaktionen, jf. §§ 43 og 44, skal vekselkursen enten oplyses eller der skal ske en henvisning hertil, jf. forslaget § 45, nr. 4. Henvisningen skal være så præcis, at betaleren selv har mulighed for at finde vekselkursen og efterprøve valutaomregningen.

Hvis oplysningerne efter lovforslagets §§ 43 og 44 for eksempel stilles til rådighed for betalere i forretningslokalet i form af skiltning, vil der foreligge en afvigelse i forhold til vekselkursen efter forslaget § 44, stik. 1, nr. 4, hvor den anvendte kurs har ændret sig, siden valutakursen blev angivet i forbindelse med den anvendte skiltning.

Efter bestemmelsen i § 45, nr. 4 skal betalingstransaktionens beløb efter en eventuel valutaomregning oplyses. Bestemmelsen har nær sammenhæng med forslaget til § 45, nr. 2, hvorfor der henvises til bemærkningerne til § 45, nr. 2 ovenfor.

Endelig skal betaleren, jf. lovforslagets § 45, nr. 5, have oplysning om datoen for modtagelsen af betalingsordren. Da oplysningerne efter § 45 har karakter af en kvittering for modtagelse af betalingsordren, skal datoen for modtagelse af betalingsordren, jf. § 45, nr. 5, være datoen for den faktiske modtagelse af betalingsordren. Dette gælder, uanset om modtagelsestidspunktet efter forslaget § 71 til brug for beregning af gennemførelsestiden, afviger herfra.

Forslaget til § 45 gennemfører direktivets art. 38.

Til § 46

Efter forslaget til § 46 skal betalingsmodtagerens udbyder umiddelbart efter, at betalingstransaktionen er gennemført, meddele betalingsmodtageren en række oplysninger, som er opregnet i bestemmelsen.

Oplysningerne skal meddeles betalingsmodtageren eller gives på den i § 43, stk. 1, anførte måde. Betalingsmodtageren har derfor kun krav på at få oplysningerne på papir eller andet varigt medium efter anmodning. For en beskrivelse af begrebet varigt medium henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 14.

Oplysningsforpligtelsen for betalingsmodtagerens udbyder træder efter forslaget § 46 i kraft umiddelbart efter, at betalingstransaktionen er gennemført. En betalingstransaktion må i henhold til denne bestemmelse anses for gennemført, når beløbet er krediteret betalingsmodtagerens konto eller er stillet til rådighed for betalingsmodtager, hvis denne ikke har en betalingskonto hos udbyderen.

Efter forslaget § 46, nr. 1, skal betalingsmodtageren meddeles en reference, så betalingsmodtageren kan identificere betalingstransaktionen, og hvor det er relevant betaleren. Endvidere skal betalingsmodtageren meddeles eventuelt yderligere oplysninger, der fulgte med betalingstransaktionen. Hvis der følger et transaktionsnummer med betalingstransaktionen, vil dette opfylde kravet om identifikation af betalingstransaktionen.

Betalingsmodtageren skal efter forslaget til § 46, nr. 2, have oplyst betalingstransaktionens beløb i den valuta, som er til betalingsmodtagerens rådighed. Hvis en betalingsmodtager modtager et beløb i euro, som sættes ind på en betalingskonto, der føres i danske kroner, er det transaktionens beløb omregnet til danske kroner, der skal oplyses efter § 46, nr. 2.

Hvis betalingsmodtageren skal betale gebyrer i forbindelse med modtagelsen af betalingstransaktionen følger det af forslaget § 46, nr. 3, at betalingsmodtagerens udbyder skal oplyse om størrelsen af disse gebyrer, og, hvor det er relevant, stille en liste over disse gebyrer til rådighed.

Hvis der sker en valutaomregning i forbindelse med, at betalingsmodtageren modtager en betalingstransaktion, skal vedkommende have oplyst vekselkursen og betalingstransaktionens beløb, som det var inden valutaomregningen, jf. forslaget § 46, nr. 4.

Forslagets § 46, nr. 5, om oplysning af valørdato for kreditering er kun relevant i de tilfælde, hvor betalingsmodtageren har en konto hos udbyderen af betalingstjenester.

Forslaget til § 46 gennemfører direktivets art. 39.

Til § 47

Det foreslås i § 47, stk. 1, at udbyderen af betalingstjenester skal meddele brugeren de oplysninger og betingelser, der er anført i forslaget § 48 på papir eller andet varigt medium, senest samtidig med, at rammeaftalen bliver indgået.

Ved indgåelse af rammeaftaler er der derfor en skærpet oplysningsforpligtelse i forhold til enkeltstående betalingstransaktioner, som er reguleret i forslaget §§ 43-46. Ved enkeltstående betalingstransaktioner er det tilstrækkeligt, at oplysningerne stilles til rådighed for brugeren. Efter forslaget til § 57 skal oplysninger i forbindelse med en rammeaftale derimod gives på papir eller andet varigt medium inden aftaleindgåelsen. For en beskrivelse af kravene til varigt medium henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 14.

Oplysningerne kan gives i form af en brochure, som udleveres inden aftaleindgåelsen, men kan også gives ved udlevering af udkastet til rammeaftale, jf. direktivets art. 41, stk. 3.

Forslagets § 47, stk. 2 og 3, svarer til forslaget § 43 stk. 2 og 3, og der henvises derfor til bemærkningerne til disse bestemmelser ovenfor.

Forslaget til § 47, stk. 4, lemper oplysningsforpligtelsen ved rammeaftaler, der vedrører brug af mikrobetalingsinstrumenter. Efter forslaget skal udbyderen i disse tilfælde kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning og en angivelse af, hvor de oplysninger, der er anført i § 48, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde.

Inden indgåelse af en rammeaftale om mikrobetalingsinstrumenter, er det således kun de oplysninger, der er nævnt i § 47, stk. 4, der skal gives på papir eller andet varigt medium. De øvrige oplysninger, der fremgår af forslaget § 48, skal blot stilles til rådighed på en let tilgængelig måde. For en uddybning af begrebet "let tilgængelig måde" henvises til bemærkningerne ovenfor til forslaget § 43.

Forslaget til § 47 gennemfører direktivets art. 41 samt art. 34, stk. 1, litra a.

Til § 48

Forslaget til § 48 opregner de oplysninger, der efter forslaget § 47 skal meddeles brugeren senest samtidig med, at der indgås en rammeaftale.

Efter forslaget § 48, nr. 1, skal udbyderen give en række oplysninger om sig selv. Det drejer sig om navn og adresse, herunder e-postadresse. Hvis betalingstjenesten udbydes gennem en filial eller agent skal navn og adresse for disse oplyses. Endvidere skal der gives oplysning om relevant tilsynsmyndighed, det offentlige register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret samt registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i registeret.

Forslaget til § 48, nr. 2, vedrører oplysninger om brug af betalingstjenester. Disse oplysninger omfatter betalingstjenestens væsentligste karakteristika, for eksempel om der er tale om et betalingskort eller direkte debitering. Der skal endvidere oplyses om den type af oplysninger eller den type entydig identifikationskode, som brugeren skal oplyse for, at en betalingstjeneste kan gennemføres korrekt. Derudover skal oplyses om form og procedure for meddelelse af samtykke til at udføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et samtykke. Efter forslaget § 48, nr. 2, litra d og e, skal der gives en beskrivelse af det tidspunkt, hvor en betalingsordre betragtes som modtaget samt den maksimale gennemførelsestid. For forståelsen af disse begreber henvises der til bemærkningerne til forslaget § 71 og § 75 om henholdsvis tidspunktet for modtagelsen af en

betalingsordre og gennemførelsestid. Efter forslaget til § 71, stk. 1, 2. pkt. kan en udbyder bestemme, at betalingsordrer, der modtages tæt på slutningen af en arbejdsdag, skal anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Såfremt betalernes udbyder benytter sig af denne adgang til at fastsætte et såkaldt cut-off-tidspunkt, skal dette oplyses overfor brugeren, jf. § 48, nr. 2, litra d.

Hvis der kan aftales beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumenter, skal dette oplyses, jf. forslaget til § 48, nr. 2, litra f.

Forslagets § 48, nr. 3, fastsætter, at der i informationsmaterialet skal oplyses om gebyrer, renter og vekselkurser.

For så vidt angår renter og vekselkurser skal enten den faktiske rentesats eller vekselkurs oplyses, hvis der er tale om en fast rente eller kurs. Hvis renten eller vekselkursen i stedet beregnes på baggrund af en referencerentesats eller referencekurs, skal enten beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlaget for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs oplyses. Ved rente forstås en eventuel rente, som opkræves i forbindelse med betalingstransaktionen. Derimod er en rente, der følger af det underliggende kontoforhold ikke omfattet af bestemmelsen.

Hvis det er aftalt, at ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen kan anvendes øjeblikkeligt uden anvendelse af reglerne om varsling i forslaget til § 50, skal dette oplyses med oplysning om, hvorledes disse ændringer meddeles.

Forslagets § 48, nr. 4, opregner en række forhold, som vedrører kommunikation og kommunikationsmidler i forbindelse med en rammeaftale om betalingstjenester.

Der skal efter § 48, nr. 4, litra a, oplyses om kommunikationsmidler og tekniske krav til brugerens udstyr, der anvendes til overførsel af oplysninger eller meddelelser efter dette lovforslag. Det kan for eksempel efter § 53, stk. 2, aftales, at oplysninger til betaleren om betalingstransaktioner skal meddeles eller stilles til rådighed en gang om måneden på en måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysningerne uændret. Såfremt der gøres brug af denne mulighed, skal det oplyses efter litra a, hvilke kommunikationsmidler, der finder anvendelse ved en sådan meddelelse. Det kan for eksempel være, at der sendes et kontoudtog til brugerens e-boks.

Det skal fremgå af oplysningerne, jf. § 48, nr. 4 litra b og c, på hvilken måde og med hvilken hyppighed, der meddeles oplysninger efter forslaget til denne lov, samt på hvilket sprog rammeaftalen indgås og på hvilket sprog kommunikationen skal foregå på.

Efter forslaget § 49, har en bruger ret til at modtage rammeaftalen samt oplysninger som nævnt i forslaget § 48 på papir eller andet varigt medium til enhver tid. Denne rettighed skal beskrives, som en af oplysningerne efter § 48, nr. 4, litra d.

Forslaget til § 48, nr. 5, opregner en række beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger.

Der skal efter § 48, nr. 5, litra a, laves en beskrivelse af de sikkerhedsforanstaltninger, som en bruger skal iagttage ved brug af betalingsinstrumenter, for eksempel beskyttelse af pinkoden. Det skal endvidere beskrives, hvordan der skal ske underretning af udbyderen, hvis

betalingsinstrumentet er tabt, at andre uberettiget har tilegnet sig betalingsinstrumentet eller andre har brugt betalingsinstrumentet uberettiget.

Hvis udbyderen har betinget sig ret til at spærre for betalingsinstrumentet, skal disse betingelser oplyses, jf. § 48, nr. 5, *litra b*. Lovforslagets § 58 regulerer i hvilke situationer, en udbyder kan forbeholde sig ret til at spærre et betalingsinstrument.

Tilsvarende skal der efter § 48, nr. 5, *litra c og d*, oplyses om procedurer for meddelelse om uautoriserede eller fejlbehæftede transaktioner, dvs. reglerne om adgang til indsigelser mod betalingstransaktioner inden for den i lovforslagets § 63 anførte frist på 13 måneder, reglerne om ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner, jf. forslaget §§ 61 og 62, samt betalingsudbyders ansvar for gennemførelse af betalingstransaktioner, jf. forslaget til § 68.

Forslagets §§ 65 og 66 indeholder en række betingelser for tilbagebetaling af betalingstransaktioner iværksat af eller via en betalingsmodtager. Der skal oplyses om disse betingelser, jf. § 48, nr. 5, *litra e*.

Efter lovforslagets § 50 skal ændringer af rammeaftalen varsles. Det kan aftales, at rammeaftalens betingelser kan ændres, medmindre brugeren, inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato har meddelt, at ændringerne ikke kan godkendes. Denne ændringsadgang skal i givet fald oplyses, jf. § 48, nr. 6, *litra a*.

Efter forslaget § 48, nr. 6, *litra b og c*, skal der oplyses om aftalens varighed og betalingstjenestebrugerens ret til at opsige rammeaftalen. En bruger har både adgang til at opsige rammeaftalen i forbindelse med en ændring af rammeaftalen, jf. lovforslagets § 50, stk. 3 samt en generel ret til at opsige aftalen med højst en måneds varsel, jf. forslaget § 51, stk. 1. Disse forhold skal der informeres om efter § 48, nr. 6, *litra b og c*.

Endelig skal der, jf. forslaget til § 48, nr. 7, oplyses om eventuelle lovvalgsklausuler, der finder anvendelse på rammeaftalen. Endvidere skal der oplyses om udenretslige klagemuligheder og adgang til at klage til den relevante tilsynsmyndighed.

Forslaget til § 48, stk. 2, svarer til forslaget § 44, stk. 3. Som anført under bemærkningerne til § 44, stk. 3, er de yderligere oplysningsforpligtigelser, der skal opfyldes, når der er tale om en fjernsalg af betalingstjenester til forbrugere overført fra forbrugeraftaleloven, således at alle oplysninger, der skal gives i forbindelse med aftaler om betalingstjenester, herunder i forbindelse med fjernsalg til forbrugere, er samlet i lov om betalingstjenester.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 44, stk. 3.

Forslaget til § 48 gennemfører direktivets artikel 42 og til dels artikel 30, 3. pkt..

Til § 49

Efter forslaget til § 49 har en bruger til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er nævnt i forslaget § 48 på papir eller andet varigt medium.

Selvom bestemmelsen efter sin ordlyd ikke indeholder en begrænsning af, hvor mange gange en bruger kan anmode om at modtage rammeaftalen m.v. efter forslaget til § 49, vil det være berettiget for en udbyder ikke at udlevere det nævnte materiale, såfremt brugerens anmodning er udtryk for chikane.

§ 49 finder kun anvendelse i løbet af kontraktforholdet. Kontraktforholdet må i relation til denne bestemmelse anses for afsluttet, når aftalen er endeligt opfyldt fra begge parters side. Det vil i forbindelse med en aftale om anvendelse af et kreditkort sige, når aftalen er opsagt og samtlige transaktioner i forbindelse med brugen af kortet er betalt af brugeren af betalingstjenesten.

Forslaget til § 49 gennemfører direktivets art. 43.

Til § 50

Det foreslås i § 50, stk. 1, at ændringer i rammeaftalen samt i de oplysninger, der fremgår af forslagets § 48, og som er til ugunst for brugeren, skal varsles senest to måneder før ændringerne træder i kraft.

Den foreslåede bestemmelse afviger sprogligt fra direktivets art. 44, stk. 1, 1. pkt. hvorefter alle ændringer skal varsles to måneder før de træder i kraft. Art. 44 kræver derfor efter sin ordlyd også varsling af ændringer, der er til gunst for brugerne, for eksempel gebyrnedsettelse. Det må imidlertid antages, at formålet med at kræve varsling af ændringer efter art. 44 har været at sikre brugerne mod, at ændringer til ugunst for dem kan anvendes omgående, fordi brugeren herved ikke vil få mulighed for at opsige aftalen og finde en anden og mere konkurrencedygtig leverandør af betalingstjenester. Derimod er der ikke behov for varsling af ændringer, når disse er til gunst for en bruger. Derfor er forslaget til gennemførelsesbestemmelsen i § 50, stk. 1 udformet således, at kun ændringer til ugunst for brugeren skal varsles, før de træder i kraft.

Varsling af ændringer til ugunst for en bruger skal meddeles denne på papir eller andet varigt medium, jf. henvisningen til § 47, stk. 1 og 2, i forslaget til § 50, stk. 2, 1. pkt. Det vil sige, at der skal ske individuel varsling. Det vil derfor ikke være muligt at varsle ændringer i dagspressen. Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til begrebet varigt medium, at kravene til varigt medium er opfyldt, hvis udbyderen sender en e-mail eller en sms med et link til en hjemmeside, der giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information.

Ændringer af en rammeaftale om mikrobetalingsmidler skal varsles i overensstemmelse med forslagets § 50, stk. 1, dvs. med to måneders varsel. Det foreslås dog i § 50, stk. 2, 2. pkt., at udbyderen ikke skal foretage individuel varsling af ændringer i en rammeaftale om mikrobetalingsinstrumenter på papir eller varigt medium, hvis det fremgår af rammeaftalen, at ændringer kan varsles på anden vis. Hvis en udbyder af mikrobetalingsinstrumenter fastsætter urimelige vilkår om den måde, hvor på ændringer af en rammeaftale om brug af mikrobetalingsinstrumenter skal varsles, vil et sådant vilkår dog forsat kunne tilsidesættes efter aftalelovens almindelige regler om urimelige aftalevilkår.

Hvis det er aftalt, at en bruger skal anses for at have godkendt en ændring af en rammeaftale, hvis brugeren ikke inden den dato, hvor ændringerne træder i kraft, har meddelt udbyderen af betalingstjenester, at ændringerne ikke kan godkendes, skal varslingen indeholde oplysning om

denne aftale, jf. forslaget til § 50, stk. 3. Varslingen skal tillige indeholde oplysning om, at brugeren har ret til at opsige rammeaftalen straks og vederlagsfrit, inden ændringernes ikrafttrædelsesdato.

Meddeler en bruger, at vedkommende ikke kan godkende en ændring af rammeaftalen, kan udbyderen ikke anvende den nye rammeaftale i forhold til denne bruger. Udbyderen vil imidlertid i denne situation være berettiget til at betragte selve rammeaftalen med den pågældende bruger som ophørt samtidig med, at den nye aftale træder i kraft.

Efter forslaget til § 50, stk. 4, kan ændringer i rentesatsen eller vekselkursen uanset kravet om varslingsfrist, jf. det foreslåede stk. 1, træde i kraft straks, hvis dette er aftalt i rammeaftalen og ændringerne bygger på den referencerentesats eller den rentekurs, der er aftalt, jf. forslaget § 48, nr. 3, litra b og c, eller hvis ændringerne er til fordel for brugeren. Brugeren skal underrettes hurtigst muligt om renteændringen på samme måde som fastsat i forslaget § 47, stk. 1 og 2, medmindre det er aftalt, at oplysningerne gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Det kan for eksempel aftales, at oplysninger om renteændringer gives i forbindelse med månedlige kontoudtog.

Ifølge forslaget til § 50, stk. 5, skal ændringer i rentesatser eller vekselkurser foretages og beregnes efter en neutral metode uden forskelsbehandling af brugerne. En udbyder kan kun beslutte at hæve vekselkursen for brug af betalingskort for visse grupper af kortholdere, hvis dette er forretningsmæssigt begrundet.

Direktivet indeholder ikke regler om de civile konsekvenser af at overtræde reglerne om varslingsfrist i en rammeaftale. Det foreslås imidlertid i § 50, stk. 6, at en overtrædelse af reglerne om varslingsfrist skal have civilretlig virkning. Manglende varslingsfrist vil derfor efter forslaget medføre, at ændringerne ikke har virkning for brugeren. Herved sikres det, at bestemmelsen får den tilsigtede virkning.

Princippet om *lex specialis* medfører, at bestemmelserne i forslaget § 50 skal anvendes frem for markedsføringslovens § 15 og bestemmelserne i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder om adgang til at ændre renter, gebyrer, bidrag eller andet vederlag for så vidt angår ændringer i vilkårene for betalingstjenesten. For ændringer i det underliggende kontoforhold, for eksempel ændring af renten på indeståendet på en konto, gælder forsat reglerne i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder.

Forslaget til § 50, stk. 1-5, gennemfører direktivets art. 44.

Stk. 6 er medtaget for at præcisere, at bestemmelsen har civilretlig virkning.

Til § 51

Det foreslås i § 51, stk. 1, at brugeren kan opsige en rammeaftale uden varsel, medmindre der er aftalt en opsigelsesfrist. Opsigelsesfristen må ikke overstige en måned. Aftaler om længere opsigelsesfrist har ikke virkning for brugeren.

Efter forslaget til § 51, stk. 2, kan det aftales, at udbyderen kan opsigse rammeaftalen med mindst 2 måneders varsel. Efter dansk rets almindelige regler kan en tidsbegrænset aftale opsiges med et rimeligt varsel uanset, at dette ikke fremgår af aftalen. Forslaget til § 51, stk. 2, ændrer ikke herved, men et rimeligt varsel vil dog under alle omstændigheder være mindst 2 måneder.

En opsigelse fra en udbyder skal varsles under iagttagelse af kravene i § 47, stk. 1 og 2. Dvs. opsigelsen skal være på papir eller andet varigt medium, og opsigelsen skal være formuleret klart og letforståeligt på dansk eller et andet sprog, som fremgår af aftalen.

I forbindelse med opsigelse af en rammeaftale, kan der ifølge forslaget til § 51, stk. 3, ikke opkræves et gebyr for opsigelsen, hvis rammeaftalen er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 12 måneder eller på ubestemt tid, og rammeaftalen opsiges efter udløbet af de første 12 måneder.

Reglerne om opsigelse og begrænsningerne i adgangen til i den forbindelse at opkræve gebyr har til formål at fremme kundemobiliteten.

Hvis der opkræves et gebyr i forbindelse med opsigelse, skal dette ifølge forslaget til § 51, stk. 4, være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne ved opsigelsen. Begrebet omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger og en rimelig avance.

Det foreslås i § 51, stk. 5, at i det omfang, der opkræves løbende vederlag for en betalingstjeneste, kan udbyderen kun opkræve vederlag for perioden frem til rammeaftalens ophør. Forudbetalte gebyrer skal tilbagebetales forholdsmæssigt. Bestemmelsen omfatter kun løbende vederlag, mens etableringsomkostninger ved indgåelse af en rammeaftale ikke kan kræves tilbagebetalt i forbindelse med opsigelse.

Er der i forbindelse med indgåelse af en aftale om et betalingsinstrument tilknyttet andre ydelser for eksempel forsikringsprodukter, skal der kun ske reduktion af den del af det forudbetalte gebyr, der vedrører betalingsinstrumentet, hvis de andre ydelser forsat kan anvendes efter opsigelse af aftalen om betalingsinstrumentet.

Hvis rammeaftalen vedrører forudbetalte betalingsmidler, kan betaleren få udbetalt en eventuel restværdi, hvis krav herom fremsættes inden 1 år efter rammeaftalens udløb, jf. forslagets § 51, stk. 6. Bestemmelsen fremgår ikke udtrykkeligt af direktivet, men det er en naturlig følge af en ophævelse af en rammeaftale om forudbetalte betalingsmidler, at en eventuel restværdi udbetales. Det foreslås dog, at fastsætte krav om at udbetaling af restværdien skal fremsættes inden 1 år efter rammeaftalens ophør. Dette svarer til den gældende regel i betalingsmiddelovens § 47, stk. 2. Det er dog en betingelse, at omkostningerne ved at udbetale restværdien ikke overstiger restværdien.

Forslaget til § 51 gennemfører direktivets art. 45, stk. 1-4. Adgangen for medlemsstaterne til efter art. 45, stk. 6, at fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for brugere af betalingstjenester er ikke udnyttet. Forslaget viderefører § 9 i lov om visse betalingsmidler.

Til § 52

Det foreslås i § 52, stk. 1, at når en betaler har iværksat en betalingstransaktion omfattet af en rammeaftale, skal udbyderen af betalingstjenesten på betalers anmodning oplyse om den maksimale

gennemførelsestid og de gebyrer, som betaler skal betale, og hvor det er relevant, skal udbyderen også udlevere en liste over gebyrerne.

Bestemmelsen kræver, at udbyderen stiller en tjeneste til rådighed, som gør det muligt på betalers anmodning at få de oplysninger, som er omfattet af forslaget til § 52, stk. 1. Det vil imidlertid være op til udbyderen at tilrettelægge en tjeneste, som sikrer efterlevelse af oplysningspligten efter § 52, stk. 1. Det kan således ikke kræves, at udbyderen etablerer en telefonisk hotline, som er åben 24 timer i døgnet med henblik på besvarelse af anmodninger efter § 52.

Det foreslås i § 52, stk. 2, at bestemmelsen i § 52, stk. 1, ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsmidler.

Forslaget til § 52 gennemfører direktivets art. 46 og art. 34, stk. 1, litra a.

Til § 53

Med forslaget til § 53, stk. 1, skal betalerens udbyder meddele betaleren en række oplysninger, som er opregnet i bestemmelsen, når en betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelsen af betalingsordren. Oplysningerne skal gives på den i forslagets § 47, stk. 1 og 2, fastsatte måde, dvs. på papir eller andet varigt medium.

Efter forslagets § 53, stk. 1, nr. 1, skal oplysningerne indeholde en reference, så betaleren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren. Endvidere skal de indeholde eventuelle yderligere oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen. Hvis der følger et transaktionsnummer med betalingstransaktionen, vil dette opfylde kravet om identifikation af betalingstransaktionen.

Forslagets § 53, stk. 1, nr. 2, stiller krav om angivelse af betalingstransaktionens beløb angivet i den valuta, som betalerens konto debiteres eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren.

Efter forslagets § 53, stk. 1, nr. 3, skal der oplyses om de samlede gebyrer for betalingstransaktionen eller den rente betaleren skal betale. Hvor det er relevant, skal betaleren også have en liste over eventuelle gebyrer. Ved rente forstås en eventuel rente, som opkræves i forbindelse med betalingstransaktionen. Derimod er en rente, der følger af det underliggende kontoforhold ikke omfattet af bestemmelsen.

Hvis der sker en valutaomregning i forbindelse med betalingstransaktionen, skal der efter forslaget til § 53, stk. 1, nr. 4, oplyses om den anvendte vekselkurs ved betalingstransaktionen og beløbet for betalingstransaktionen efter valutaomregningen.

Endelig skal der oplyses om valørdatoen for debitering eller dato for modtagelsen af betalingsordren, jf. forslagets § 53, stk. 1, nr. 5. Valørdatoen skal være i overensstemmelse med forslagets § 7679. Hvis betaleren ikke har en betalingskonto hos betalerens udbyder oplyses datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Det kan aftales, at oplysningerne efter stk. 1, i stedet skal meddeles eller stilles til rådighed en gang om måneden eller oftere på en måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive

oplysningerne uændret, jf. forslaget § 53, stk. 2. Oplysninger om betalerens transaktioner kan for eksempel være tilgængelig på netbank eller kan fremsendes til betaleren i form af et månedligt kontoudtog. Hvis der ikke har været bevægelser på kontoen i løbet af en måned, er udbyderen ikke forpligtet til at orientere betaleren herom uanset, at der er truffet aftale om, at oplysninger efter § 53, stk. 1, skal stilles til rådighed en gang om måneden.

Med forslaget til § 53, stk. 3, gives der særlige regler for oplysninger til betaler ved gennemførelse af en betalingstransaktion med brug af mikrobetalings-tjenester. I disse tilfælde kan det aftales, at udbyder kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrerne. Hvis der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art til samme betalingsmodtager, skal der kun oplyses om det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse transaktioner. Hvis mikrobetalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis det ikke er teknisk muligt for udbyderen at meddele disse oplysninger kan udbyderen helt undlade at give disse oplysninger. Det er i dog en betingelse at udbyderen under alle omstændigheder giver betaleren mulighed for at kontrollere mikrobetalingsinstrumentets saldo.

Forslagets § 53 gennemfører direktivets art. 47 og art. 34, stk. 1, litra c.

Til § 54

Det foreslås i § 54, stk. 1, at betalingsmodtagerens udbyder skal meddele betalingsmodtageren en række oplysninger efter, at en betalingstransaktion er gennemført. Oplysningerne skal meddeles på den i forslaget til § 47, stk. 1 og 2, fastsatte måde, dvs. på papir eller varigt medium.

Efter § 54, stk. 1, nr. 1, skal betalingsmodtagerens udbyder oplyse en reference, så betalingsmodtageren kan identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betaleren. Endvidere skal oplysningerne omfatte eventuelle yderligere oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen. Oplysninger om betaleren må kun oplyses til betalingsmodtageren, såfremt reglerne om videregivelse i lov om finansiel virksomhed ikke forhindrer videregivelse af oplysning om betalerens identitet.

Der skal endvidere, jf. forslaget § 54, stk. 1, nr. 2, gives oplysning om betalingstransaktionens beløb angivet i den valuta, som betalingsmodtagerens konto blev krediteret. Såfremt betalingstransaktionen er gennemført i en anden valuta end den valuta, som betalingsmodtagerens konto føres i, skal der oplyses om betalingstransaktionens beløb inden valutaomregningen samt den vekselkurs, som er anvendt i forbindelse med valutaomregningen, jf. forslaget til § 54, stk. 1, nr. 4.

Efter forslaget § 54, stk. 1, nr. 3, skal der oplyses om eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen eller den rente, betalingsmodtageren skal betale. Hvor det er relevant skal betalingsmodtageren også have en liste over eventuelle gebyrer stillet til rådighed. Ved rente forstås en eventuel rente, som opkræves i forbindelse med betalingstransaktionen. Derimod er en rente, der følger af det underliggende kontoforhold ikke omfattet af forslaget § 54, stk. 1, nr. 3.

Betalingsmodtager skal endvidere have oplyst valørdatoen for krediteringen, jf. forslaget § 54, stk. 1, nr. 5. Valørdatoen skal være i overensstemmelse med forslaget § 76.

Efter forslaget til § 54, stk. 2, kan det aftales, at oplysninger efter stk. 1, skal meddeles eller stilles til rådighed mindst en gang om måneden og på en måde, som gør det muligt for

betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysningerne uændret. Der henvises til bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i forslaget § 53, stk. 2.

Med forslaget § 54, stk. 3, gives særlige regler for oplysninger til betalingsmodtagere i forbindelse med brug af mikrobetalingsmidler. I disse tilfælde foreslås det, at udbyderen kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrerne.

Hvis mikrobetalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis det ikke er teknisk muligt for udbyderen at meddele disse oplysninger kan betalingsmodtagerens udbyder helt undlade at give oplysninger efter § 54, stk. 1, jf. forslaget § 54, stk. 3, 2. pkt.

Forslaget til § 54 gennemfører direktivets art. 48 og art. 34, stk. 1, litra c. Efter direktivets art. 48, stk. 3, kan medlemsstaterne kræve, at oplysninger til betalingsmodtager efter gennemførelse af betalingstransaktioner skal leveres vederlagsfrit på papir hver måned. Denne adgang er ikke udnyttet.

Til kapitel 6

Til § 55

Det foreslås i § 55, at en udbyder ikke kan opkræve brugeren gebyr for at opfylde sin oplysningspligt eller for at foretage korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til bestemmelserne i kapitel 6 i lovforslaget. Dette udgangspunkt fraviges dog i forhold til de i § 67, stk. 2, § 72, stk. 3, samt § 73, stk. 5, foreslåede bestemmelser.

Forslagets § 67, stk. 2, vedrører forpligtelsen for betalers udbyder til at træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler i forbindelse med en betalingstransaktion, hvor betalingsordren er gennemført i overensstemmelse med en entydig identifikationskode, men hvor brugeren har oplyst en forkert entydig identifikationskode. Begrebet entydig identifikationskode er nærmere omtalt neden for i bemærkningerne til § 67. Udbyderen af betalingstjenester kan her kræve et gebyr for sit arbejde med at forsøge at tilbageføre det beløb, der er omfattet af en betalingstransaktion, hvis det er aftalt med brugeren.

Forslaget til § 72, stk. 1 og 2, vedrører afvisning af en betalingsordre. En udbyder kan i dette tilfælde opkræve gebyr for at underrette brugeren om afvisningen, hvis det er aftalt i rammeaftalen, jf. § 72, stk. 3.

Forslagets § 73, stk. 5, vedrører aftalt tilbagekaldelse. Det fremgår af bestemmelsen, at stk. 1 – 4 kan fraviges ved aftale mellem brugeren af betalingstjenesten og brugerens udbyder. Såfremt tilbagekaldelsen er aftalebaseret, kan udbyderen opkræve et gebyr for tilbagekaldelsen, hvis det er aftalt i rammeaftalen.

Det fremgår af forslaget til § 55, 2. pkt., at i de tilfælde, hvor der kan opkræves gebyr, skal dette være passende og stå i rimeligt forhold til udbyderens omkostninger. En udbyder skal på tilsynsmyndighedens anmodning være i stand til at redegøre for de faktiske omkostninger, som udbyderen har i forbindelse med at levere supplerende ydelser. Begrebet omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger samt en passende avance.

Som eksempel på de tilfælde, hvor bestemmelsen i forslagets § 55 forhindrer en udbyder i at opkræve et gebyr af en bruger for at opfylde sin oplysningspligt eller for at foretage korrigerende og forebyggende foranstaltninger, kan nævnes forpligtelsen efter forslagets § 60, stk. 1, nr. 2, til at sikre, at det til enhver tid er muligt for betaleren at få spærret sit betalingsinstrument. Tilsvarende kan en udbyder ikke kræve gebyr for at modtage indsigelser for uautoriserede betalingstransaktioner, jf. forslagets § 62, eller for at tilbagebetale et for stort opkrævet beløb efter forslagets § 65.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 52, stk. 1.

Til § 56

Forslaget til § 56 viderefører bestemmelsen i lov om visse betalingsmidler § 10, stk. 1 om pligt til at modtage kontant betaling, hvis betalingsmodtager modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov. Det er med bestemmelsen ikke tilsigtet at foretage realitetsændringer i forhold til den gældende bestemmelse i lov om visse betalingsmidler § 10, stk. 1.

Bestemmelsen sikrer, at forbrugerne vil kunne betale kontant i forretninger, restauranter, m.v. Uden en sådan regel vil det være muligt for de erhvervsdrivende at betinge salg af, at betaling sker med et betalingskort eller andre former for betalingsinstrumenter. Der er fortsat mange forbrugere, der helst vil betale med kontante midler, og bestemmelsen skal derfor sikre forbrugerne valgfrihed mellem forskellige betalingsinstrumenter.

Kontantreglen finder dog ikke anvendelse ved fjernsalg eller ved betalingstransaktioner i ubemandede selvbetjeningsmiljøer. Disse salgsmetoder er lagt an på at kunne fungere uden personlig kontakt mellem forbrugeren og betalingsmodtageren og forudsætter derfor at kunne finde sted uden kontant betaling.

Ifølge lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 2, må forhandlere af genstande samt auktionsholdere ikke modtage kontantbetalinger på 100.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på en gang eller som flere betalinger, der ser ud til at være indbyrdes forbundet. Som følge heraf gælder forpligtelsen efter den foreslåede § 56 til at modtage kontant betaling ikke i disse tilfælde, jf. henvisningen til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 2

Til § 57

Det foreslås i § 57, stk. 1, at en betalingstransaktion kun er autoriseret, hvis betaleren har meddelt samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes udbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen. Som eksempler på betalers meddelelse af samtykke kan nævnes, at betaler anvender sin pinkode i en forretning, underskriver en betalingsordre i en filial eller anvender sin kode i en netbank.

Ved ”autorisere” forstås godkende. Når lovteksten anvender begrebet autorisere skyldes dette, at begrebet autorisering anvendes i praksis ved gennemførelse af betalingstransaktioner.

Hvis det aftales i rammeaftalen, at betaleren er forpligtet til at autorisere en betalingstransaktion efter at den er gennemført, vil et sådant vilkår blive anset for at være et urimeligt aftalevilkår.

Det er en følge af bestemmelsen, at hvis en betaler ikke har meddelt samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, er betalingstransaktionen uautoriseret, jf. også direktivets art. 54, stk. 2, 2. pkt.

Efter forslaget til *stk. 2* skal et samtykke meddeles i den form og efter den procedure, der er aftalt mellem betaleren og hans udbyder.

Bestemmelsen fastsætter derimod ikke krav om, at et samtykke skal meddeles i en bestemt form eller efter en bestemt procedure. Dette spørgsmål er derfor overladt til parternes aftale.

Ifølge forslaget *stk. 3*, kan et samtykke ikke tilbagekaldes efter det tidspunkt, der er følger af forslaget § 73. § 73 fastsætter tidspunktet for, hvornår en betalingstransaktion kan tilbagekaldes. Det betyder for eksempel, at et samtykke til at gennemføre en konto til konto overførsel ikke kan tilbagekaldes efter, at betalingsordren er modtaget af betalers udbyder.

Forslaget til § 57 gennemfører direktivets art. 54.

Til § 58

Det foreslås i § 58, *stk. 1*, at hvis der findes et vilkår i rammeaftalen om adgang til at spærre et betalingsinstrument, skal dette vilkår være begrundet i objektivt berettigede årsager i tilknytning til betalingsinstrumentets sikkerhed eller mistanke om uberettiget brug. Hvis der er tale om et betalingsinstrument med en kreditfacilitet, kan det aftales, at betalingsinstrumentet kan spærres, hvis der er en væsentlig forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.

Derimod vil det ikke være berettiget at aftale adgang til spærring af betalingsinstrumenter med andre begrundelser end opregnet i forslaget til § 58.

Spærring af et betalingsinstrument kan foretages af udbyderen eller en serviceleverandør, som udbyder har indgået aftale med.

Ved uberettiget brug forstås både misbrug foretaget af tredjemand, som for eksempel har stjålet et betalingsinstrument, eller kortholders eget misbrug, for eksempel i form af overtræk. Der vil også foreligge uberettiget brug, hvis det kontoforhold, som betalingsinstrumentet er knyttet til, er opsagt. Mistanke om uberettiget brug kan også forekomme, hvis der inden for et meget kort tidsrum sker omfattende køb på et betalingskort, som ligger uden for kortindehaverens normale forbrugsmønster.

Hvis en kortindehaver ønsker sit kort fornyet, før kortet udløber, og kortet ikke indleveres, vil det være berettiget at spærre det gamle kort på grund af hensynet til betalingsinstrumentets sikkerhed.

Så længe der foreligger objektivt berettigede årsager i tilknytning til de forhold, der er nævnt i bestemmelsen, vil det være muligt at aftale en spæringsadgang for et betalingsinstrument.

En objektiv berettiget årsag i tilknytning til betalingsinstrumentets sikkerhed vil også foreligge, hvis der kendskab til eller mistanke om, at kortdata er blevet kompromitteret.

Kreditfacilitet skal forstås i overensstemmelse med bemærkningerne til bilag 1, pkt. 4. På den ene side kan kreditelementet være knyttet til betalingsinstrumentet og omfatte den situation, hvor debitering af betalingskontoen først sker med en vis forsinkelse efter brug af betalingskortet. Kreditelementet kan på den anden side også omfatte en kreditfacilitet på selve betalingskontoen, for eksempel i form af en kassekredit.

Efter bestemmelsen kan der aftales en adgang til at spærre betalingsinstrumentet, hvis der er en væsentlig forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse. Det forudsættes, at der er i dette tilfælde er en konkret begrundet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.

Efter direktivets art. 55, stk. 1, kan der endvidere aftales beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres med et betalingsinstrument. Det er ikke fundet nødvendigt at fastsætte en bestemmelse i lovforslaget om dette forhold, da sådanne forhold altid vil kunne aftales, medmindre lovgivningen udtrykkeligt har forbudt sådanne vilkår. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Hvis der gennemføres eller forsøges gennemført betalingstransaktioner, der overskrider en aftalt beløbsgrænse, vil dette kunne være et forhold, der vil kunne berettige til spærring som følge af mistanke om uberettiget brug.

Efter forslaget til § 58, stk. 2, skal udbyderen underrette betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil inden spærringen, eller hvis dette ikke er muligt umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt berettigede sikkerhedshensyn.

Som eksempel på objektivt berettigede sikkerhedshensyn kan nævnes hensyn til bekæmpelse af terrorfinansiering og hvidvask af udbytte fra kriminelle handlinger.

Når årsagerne til spærringen ikke længere er til stede, skal udbyderen ophæve spærringen eller udlevere et nyt betalingsinstrument, jf. forslaget til § 58, stk. 3. Bestemmelsen forudsætter, at kundeforholdet løber videre. Der er derfor ikke pligt til at ophæve spærringen eller udlevere et nyt betalingsinstrument, hvis de forhold, der førte til spærringen, har medført, at kontoforholdet er ophørt. Det er således ikke tilstrækkeligt at betaleren indbetaler det beløb, som vedkommendes konto er overtrukket med, hvis kontoforholdet er ophørt.

Bestemmelsen gennemfører art. 55.

Til § 59

Efter forslaget til § 59, stk. 1, skal en betaler, der får udleveret et betalingsinstrument, iagttage en række forhold.

Efter forslaget til § 59, stk. 1, nr. 1, skal betaleren ved modtagelse af betalingsinstrumentet skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning. Det vil for eksempel sige, at betaleren skal beskytte den pinkode, der typisk følger med et betalingsinstrument med henblik på at modvirke misbrug af betalingsinstrumentet. Bestemmelsen suppleres af forslagets § 48, nr. 5, litra a, hvorefter rammeaftalen skal beskrive de sikkerhedsforanstaltninger en bruger af betalingsmidler skal iagttage ved brug af betalingsinstrumenter.

Forslaget til § 59, stk. 1, nr. 2, bestemmer, at betaleren er forpligtet til at anvende betalingsinstrumentet i overensstemmelse med betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet. Bestemmelsen supplerer forslaget til § 48, nr. 2, der bestemmer at rammeaftalen skal indeholde oplysninger og betingelser for brug af betalingstjenester.

Hvis en betaler bliver opmærksom på tab, uberettiget tilegnelse eller anden uberettiget brug af betalingsinstrumentet, skal denne efter forslaget til § 59, stk. 1, nr. 3, snarest muligt underrette udbyderen. Efter forslaget til § 48, nr. 5, litra a, skal rammeaftalen indeholde en beskrivelse af hvordan, herunder til hvem der skal ske underretning i tilfælde af uberettiget brug mv. Såfremt betaleren ikke foretager denne underretning, følger det af forslaget til § 62, at denne i visse situationer risikerer at hæfte for op til 8.000 kr. i tilfælde af uberettiget brug af betalingsinstrumentet.

I § 59, stk. 2, foreslås det, at det kan aftales, at forpligtelsen til at rette henvendelse til udbyderen i forbindelse med tab mv. i stk. 1, nr. 3 ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det. Disse betalingsinstrumenter vil typisk være forudbetalte betalingsinstrumenter, der ikke er knyttet til en bestemt betaler.

Forslaget til § 59 gennemfører direktivet art. 56 og art. 53, stk. 1, litra a.

Til § 60

Med forslaget til § 60 fastsættes en række forpligtelser for en udbyder, der udsteder et betalingsinstrument. Bestemmelsen viderefører gældende regler på område.

En udbyder skal efter forslaget til § 60, stk. 1, nr. 1, træffe egnede foranstaltninger for at sikre, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning ikke er tilgængelige for andre end den betaler, der er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet. Bestemmelsen pålægger således udbyderen at træffe egnede sikkerhedsforanstaltninger både i forbindelse med generering af disse personlige sikkerhedsforanstaltninger, fremsendelsen heraf til en betaler af betalingsinstrumenter samt i forbindelse med kontrol af betalingstransaktioner.

Efter forslagets § 60, stk. 1, nr. 2, skal en betaler til enhver tid kunne underrette sin udbyder. Udbyderen skal derfor sikre, at betaleren har adgang til en spærringstjeneste 24 timer i døgnet. Ifølge forslaget til stk. 1, nr. 3, skal udbyderen samtidig sikre, at betaleren i en periode på 18 måneder fra en underretning kan rekvirere dokumentation at have foretaget en sådan underretning med angivelse af tidspunktet for underretningen. Der kan således ikke stilles krav om, at udbyderen skal stille dokumentationen til rådighed på en bestemt måde, så længe den blot er tilgængelig i den anførte periode. Dokumentation i form af en papirkvittering vil opfylde bestemmelsens dokumentationskrav. Såfremt dokumentationen er tilgængelig i for eksempel netbank, skal udbyderen sikre, at denne oplysning kan findes i netbank i mindst 18 måneder.

En betaler skal endvidere efter forslaget til § 60, stk. 1, nr. 2 kunne anmode om at få ophævet en spærring, jf. § 58, stk. 3. I modsætning til spærringsadgangen er der ikke krav om, at betaleren kan gøre dette 24 timer i døgnet.

Efter underretning skal udbyder efter forslaget til § 60, stk. 1, nr. 4, hindre enhver brug af betalingsinstrumentet. Bestemmelsen skal forstås i overensstemmelse med forslaget til § 62, stk. 7, hvorefter udbyderen hæfter for uberettiget brug af betalingsinstrumentet efter en spærring.

Det fastslås i forslaget til § 60, stk. 2, at betalingsinstrumenter ikke må fremsendes uopfordret, bortset fra udskiftning af betalingsinstrumenter, der allerede er udleveret til en betaler.

Forsendelsesrisikoen ved fremsendelse af et betalingsinstrument eller den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning påhviler efter forslaget til § 60, stk. 3, udbyderen. Bestemmelsen skal ses i forlængelse af forslaget til § 60, stk. 1, nr. 1, hvorefter det påhviler udbyderen at sikre, at for eksempel den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning ikke er tilgængelig for andre end betaleren af betalingsinstrumentet. Da udbyderen vælger fremsendelsesformen, bør udbyderen også bære risikoen, hvis forsendelsen ikke kommer frem til betaleren. Hvis et betalingskort bortkommer i forbindelse med fremsendelsen til betaleren, er det derfor tillige udbyderen, der må bære koste af et nyt kort til betaleren.

Hvis et betalingskort og måske pinkode bortkommer i forbindelse med fremsendelse til betaleren og det efterfølgende bliver anvendt til betalingstransaktioner, medfører reglen om, at udbyderen bærer forsendelsesrisikoen i forslagets § 60, stk. 3, at udbyderen uanset selvriskoreglen i forslagets § 62, stk. 2, skal bære det fulde tab.

Efter forslaget til § 60, stk. 4, kan det aftales, at stk. 1, nr. 3 og 4, dvs. reglerne om dokumentation for spærring samt hindring af brug af betalingsinstrumentet efter underretning, ikke finder anvendelse på mikrobetalingsmidler, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 57, og stk. 4 gennemfører direktivets art. 53, stk. 1, litra a.

Til § 61

Det foreslås i § 61, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, jf. § 57, medmindre andet følger af § 62. Ved en uautoriseret transaktion, skal betalers udbyder straks tilbagebetale betaleren beløbet.

Bestemmelsen finder anvendelse for alle betalingstransaktioner omfattet af lovforslagets bilag 1, og fastslår, at betalers udbyder skal hæfte i forhold til betaler for tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner. Bestemmelsen har derfor et bredere anvendelsesområde end forslaget til § 62, jf. nedenfor, der kun finder anvendelse i forhold til uberettiget brug af betalingsinstrumenter.

Det fremgår af bestemmelsen, at betalers udbyder straks skal tilbagebetale betaleren beløbet ved en uautoriseret transaktion. En udbyder bør derfor som udgangspunkt hurtigst muligt efter en anmeldelse om en uautoriseret transaktion tilbageføre det omtvistede beløb. Hvis udbyderen har mistanke om, at der ikke er tale om en uautoriseret transaktion og derfor afviser en hurtig tilbageførsel, vil betaler efter rentelovens regler om rente kunne have krav på renter, hvis det senere viser sig, at der forelå en uautoriseret transaktion.

Hvorvidt der er tale om en uautoriseret betalingstransaktion skal fastlægges efter § 57.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 60.

Ifølge forslaget til *stk. 2*, kan det aftales, at *stk. 1* ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt eller hvis betalers udbyder på grund af mikrobetalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 53, *stk. 1*, litra b.

Til § 62

Med forslaget til § 62 fastlægges den ansvarsfordeling, som skal gælde, hvis et betalingsinstrument bruges af en person, som ikke er berettiget til at bruge det. Bestemmelsen viderefører de hidtil gældende regler i lov om visse betalingsmidler § 11.

Bestemmelsen gennemfører samtidig betalingstjenestedirektivets art. 61, der fastlægger en række undtagelser fra reglen i direktivets art. 60 om, at betalers udbyder skal bære tabet for uautoriserede betalingstransaktioner.

Direktivets art. 61 kan, jf. art. 61, *stk. 3*, fraviges i de tilfælde, hvor betaleren ikke har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktivets art. 56. Her kan medlemsstaterne begrænse det i art. 61, *stk. 1* og 2 omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten og de omstændigheder, under hvilke det blev tabt eller uberettiget brugt.

Som følge af bestemmelsen i direktivets art. 61, *stk. 3*, er det muligt at opretholde hæftelsesreglerne i § 11 i den hidtil gældende lov om visse betalingsmidler.

Forslaget til § 62, *stk. 1*, indeholder den grundlæggende regel om, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af et betalingsinstrument, medmindre andet følger af *stk. 2-6*. Betaleren hæfter kun efter *stk. 2-6*, hvis transaktionen er korrekt registreret og bogført.

For at sikre en korrekt gennemførelse af direktivets art. 60 fremgår det af forslaget til *stk. 1*, at betalers udbyder straks skal tilbagebetale betaleren beløbet for den uberettigede anvendelse af betalingsinstrumentet. Dette er ikke tilfældet efter den nuværende § 11, *stk. 1*, i lov om visse betalingsmidler.

Det fremgår endvidere af den foreslåede bestemmelse, som er i overensstemmelse med direktivets art. 61, at betaleren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der opstår som følge af, at betaler har handlet svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser efter forslagets § 59. Selvom dette ikke fremgår udtrykkeligt af den nuværende § 11 i lov om visse betalingsmidler, må det dog antages, at betaler ud fra almindelige erstatningsretlige regler vil blive pålagt erstatningsansvar, hvis han har handlet svigagtigt overfor sin udbyder. Heller ikke tilføjelsen om forsætlig overtrædelse af forslagets § 59 forventes at medføre et øget ansvar i forhold til, hvad der følger af den gældende § 11 i lov om visse betalingsmidler.

Selvriskoreglen på 1.200 kr. i forslaget til *stk. 2* er med en sproglig tilretning identisk med lov om visse betalingsmidler § 11, *stk. 2*. I stedet for den til betalingsmidlet hørende personlige, hemmelige kode er anvendt begrebet den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning. Dette begreb svarer til direktivets "personaliserede sikkerhedsfeatures" og kan for eksempel være en pinkode. Ved at anvende dette begreb i forbindelse med selvriskoreglen vil denne regel også finde anvendelse, når et betalingsinstrument er anvendt sammen med andre sikkerhedsforanstaltninger, der har samme funktion som en personlig kode.

Ved en personlig sikkerhedsforanstaltning forstås en sikkerhedsforanstaltning, der har til formål at sikre en særlig sikker brug af et betalingsinstrument. Det kan være en pinkode, men der er også andre personlige sikkerhedsforanstaltninger som for eksempel fingeraftryk og aflæsning af iris. Der er derimod ikke tale om et til betalingsinstrumentet hørende personlig sikkerhedsforanstaltning, hvis denne foranstaltning er tilgængelig på selve betalingsmidlet. En underskrift betragtes heller ikke som en personlig sikkerhedsforanstaltning.

Det forudsættes som hidtil, at selvriskoen ikke vil blive gjort gældende af en udbyder over for en betaler i situationer, hvor det vil være klart stødende at lade betaleren hæfte, for eksempel når betalingsmidlet og koden er fratvunget betaleren ved anvendelse af vold eller trussel om vold.

Selvriskoreglen finder kun anvendelse, når den personlige sikkerhedsforanstaltning anvendes umiddelbart i forbindelse med gennemførelse af den enkelte betalingstransaktion med betalingsinstrumentet. Det vil for eksempel sige umiddelbart i forbindelse med betaling med et betalingsinstrument i et supermarked. Ved betalinger via mobiltelefon finder selvriskoreglen kun anvendelse, hvis sikkerhedsforanstaltningen anvendes umiddelbart i forbindelse med den enkelte betaling ved levering af varer og tjenesteydelser uden for mobiltelefonen.

Bestemmelsen i *stk. 3* omhandler de tilfælde, hvor der i forbindelse med den uberettigede anvendelse er benyttet en til betalingsinstrumentet hørende personlig sikkerhedsforanstaltning, for eksempel pinkode. Det er en forudsætning for, at *stk. 3* finder anvendelse, at betalingsinstrumentet har en sådan sikkerhedsforanstaltning, og at denne har været anvendt i forbindelse med misbruget. Reglen finder således for det første anvendelse på betalingsinstrumenter, der fungerer uden kort, men med en kode. Reglen gælder også i de tilfælde, hvor et fysisk betalingsinstrument kan anvendes både med kode og med underskrift, som det er tilfældet med et Dankort. Men reglen i *stk. 3* anvendes da kun på det misbrug, der er sket ved anvendelsen af koden. Er der tillige sket et misbrug af betalingsinstrumentet ved benyttelse af en falsk underskrift, skal dette misbrug vurderes ud fra reglen i *stk. 4*.

Er der til et betalingsinstrument knyttet en personlig sikkerhedsforanstaltning, er det af afgørende betydning for at hindre andres uberettigede brug af betalingsinstrumentet, at denne behandles som fortrolig og ikke røbes for andre. Den personlige sikkerhedsforanstaltning er således nøglen til benyttelsen af betalingsinstrumentet. Brugeren må derfor ikke overlade eller oplyse denne sikkerhedsforanstaltning til andre. Det er derfor ikke afgørende for hæftelsen efter *stk. 3*, om brugeren har overladt selve det fysiske betalingsinstrument (for eksempel et betalingskort) til en anden person, idet det er sikkerhedsforanstaltningen for eksempel i form af en kode, der er den egentlige sikkerhed i systemet.

De tilfælde efter *stk. 3*, nr. 1-3, hvor brugeren hæfter, omhandler alene brugerens manglende påpasselighed ved omgangen med den personlige sikkerhedsforanstaltning. Bestemmelsen

understøtter herved, at der er tale om en personlig sikkerhedsforanstaltning, som ikke må overdrages til eller bruges af andre. Bestemmelsen indeholder derfor ikke udtrykkelige regler om, hvorledes en anden person skal agere, hvis denne person har fået overdraget sikkerhedsforanstaltningen af brugeren, og hvis denne i en sådan situation kompromitteres.

Formuleringen af stk. 3, nr. 1, er ændret i forhold til den hidtidige formulering i lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 3, nr. 1, så den i overensstemmelse med Pengeinstitutankenævnets praksis også finder anvendelse på bortkomst af selve betalingsinstrumentet.

Forslaget til *stk. 4* sigter på de tilfælde af misbrug, hvor betalingsinstrumentet har været aflæst fysisk eller elektronisk, og der i tilknytning hertil er anvendt en falsk underskrift.

Kan et betalingsinstrument anvendes ved, at betaleren underskriver for eksempel en nota samtidig med, at der sker en elektronisk eller fysisk aflæsning af betalingsinstrumentet, må betaleren opbevare selve betalingsinstrumentet, typisk et kort, sikkert for at begrænse risikoen for misbrug.

I modsætning til stk. 3 præciseres det således i stk. 4, at den, som betaleren måtte overlade betalingsinstrumentet til, har samme pligt til at reagere efter stk. 4, som betaleren har, og at det er betaleren, der hæfter, hvis denne anden person ikke gør som foreskrevet i stk. 4.

Det er udgangspunktet for at anvende reglen i stk. 4, at den uberettigede har underskrevet falsk. Efter stk. 4 hæfter betaleren kun, hvis betalers udbyder godtgør, at betaleren, eller nogen som betaleren har overladt betalingsinstrumentet til, har undladt at underrette udsteder snarest muligt efter at have fået kendskab til, at betalingsinstrumentet er bortkommet, eller at betaleren, eller nogen som betaleren har overladt betalingsinstrumentet til, ved anden groft uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede anvendelse.

Bestemmelsen viderefører den nuværende betalingsmiddellovs § 11, stk. 4, sammen med den efter denne bestemmelse gældende praksis.

Forslaget til *stk. 5* fastslår, at betalerens hæftelse i de tilfælde, hvor der er sket misbrug efter såvel stk. 3 som stk. 4, ikke kan overstige 8.000 kr.

Efter det foreslåede *stk. 6* vil betaleren under visse omstændigheder kunne komme til at hæfte uden beløbsbegrænsning. Bestemmelsen forudsætter anvendelse af den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning.

Betaleren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, når den, der uberettiget har anvendt betalingsinstrumentet, har brugt den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning og betalers udbyder kan godtgøre, at betaleren har oplyst den personlige sikkerhedsforanstaltning til den, der har foretaget misbruget. Det skal samtidig være sket under omstændigheder, hvor betaleren indså eller burde have indset, at der var risiko for misbrug.

Efter forslaget til § 60, stk. 1, nr. 2 og 3, skal betaleren have mulighed for at få spærret sit betalingsinstrument, ligesom betaleren skal have mulighed for at kunne dokumentere at have spærret for brugen af betalingsinstrumentet.

Forslaget til *stk. 7* bestemmer derfor i lighed med den gældende bestemmelse i lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 7, at uanset stk. 2-6 hæfter betalers udbyder for uberettiget anvendelse i følgende situationer:

- uberettiget anvendelse, der finder sted, efter at betalers udbyder har fået underretning om, at betalingsinstrumentet er bortkommet,
- uberettiget anvendelse, der finder sted, efter at en uberettiget person har fået kendskab til den personlige sikkerhedsforanstaltning, eller
- uberettiget anvendelse, der finder sted, efter at betaleren af andre grunde ønsker betalingsinstrumentet spærret.

Da betalers ret til at få spærret for betalingsinstrumentet med forslaget til denne lov er reguleret i § 60, stk. 1, nr. 2 og 3, indeholder forslaget til *stk. 7* ikke regler herom. Forslaget til *stk. 7* afviger derfor på dette punkt fra lov om visse betalingsmidler § 11, stk.7.

Efter forslaget til *stk. 8* hæfter betalers udbyder uanset ansvarsreglerne i stk. 2-6 for uberettiget anvendelse, hvis betalers udbyder ikke har truffet egnede foranstaltninger, jf. § 60, stk. 1, nr. 2, dvs. har etableret en adgang til at spærre for brugen af betalingsinstrumentet. Bestemmelsen er ny i forhold til lov om visse betalingsmidler og gennemfører direktivets art. 61, stk. 5.

Efter forslaget til *stk. 9* kan brugeren holde sig umiddelbart til sin udbyder og er ikke henvist til at søge et mistet beløb inddrevet hos misbrugeren eller betalingsmodtageren, hvis betalingsmodtageren vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet. I disse tilfælde vil betalers og betalingsmodtagers udbydere af betalingstjenester samt betalingsmodtageren kunne aftale en indbyrdes ansvarsfordeling mellem sig.

Bestemmelsen viderefører lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 8, 1. pkt. Derimod videreføres § 11, stk. 8, 2. pkt. ikke. Bestemmelsen fastslog, at udstederen var ansvarlig for tab, der lides i forbindelse med at et betalingskort anvendes svigagtig i forbindelse med en aftale om fjernsalg. Denne bestemmelse blev indsat som følge af art. 8 direktiv 97/7/EF om fjernsalg. Da denne bestemmelse ophæves, jf. direktivet om betalingstjenester i det indre marked art. 89, videreføres lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 8, 2. pkt. ikke.

Forslaget til *stk. 10* indeholder forskellige muligheder for at fravige reglerne ovenfor.

Det kan således aftales, at stk. 1-6 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt eller hvis betalers udbyder på grund af mikrobetalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret.

Det kan endvidere aftales, at stk. 7 og 8 ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det.

Denne bestemmelse gennemfører direktivets art. 53, stk. 1, litra a og b.

Det foreslås i *stk. 11*, at stk. 1-6 finder anvendelse på e-penge, medmindre det ikke er muligt for betalers udbyder af e-penge at spærre betalingskontoen eller betalingsinstrumentet.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 53, stk. 3.

Hvis e-penge udgør en ihændeleverforordning, for eksempel i form af et elektronisk gavekort, vil det ofte ikke være muligt at spærre for den underliggende betalingskonto eller betalingsinstrumentet. Disse former for e-penge vil derfor ofte ikke være omfattet af § 62.

I lighed med lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 9, kan økonomi- og erhvervsministeren efter forslaget til § 62, stk. 12, i det omfang det betinges af prisudviklingen, ændre beløbsangivelserne i stk. 2-5.

Til § 63

Efter forslaget til § 63 skal indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner være udbyderen i hænde snarest muligt og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion. For indsigelser fra betalingsmodtager anvendes i stedet krediteringstidspunktet. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke har meddelt oplysninger eller har stillet oplysninger til rådighed efter kapitel 5, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor udbyderen har meddelt oplysninger eller stillet oplysninger til rådighed.

Bestemmelsen finder kun anvendelse på uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, eksempelvis forslagets §§ 61, 62 og 68. Forslagets § 63 finder derfor ikke anvendelse på transaktioner omfattet af § 65, da betaler i disse tilfælde har autoriseret en betalingstransaktion, der ikke angav transaktionens præcise beløb.

Indsigelser skal efter forslaget til § 63 meddeles til udbyderen snarest muligt efter, at betaleren er blevet opmærksom på, at der foreligger en uautoriseret eller fejlbehæftet transaktion. Selvom der efter bestemmelsen gælder en frist på højst 13 måneder til at gøre indsigelser gældende, kan brugeren af betalingstjenester fortabe denne ret på et tidligere tidspunkt ud fra dansk rets almindelige passivitetsbetragtninger, således som dette er fastslået i både rets- og ankenævnspraksis.

Udgangspunktet for beregningen af 13 månedsfristen er tidspunktet for debitering af betalingstransaktionen. For indsigelser fra betalingsmodtager anvendes i stedet krediteringstidspunktet. Dette udgangspunkt fraviges, hvis udbyderen ikke har meddelt oplysninger i overensstemmelse med kapitel 5. Hvis det således er aftalt i henhold til en rammeaftale, at oplysninger til betaleren eller betalingsmodtager om betalingstransaktionen først skal meddeles eller stilles til rådighed en gang om måneden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, medfører dette ikke, at beregningen af 13 måneders fristen først løber fra tidspunktet for meddelelse af oplysninger efter § 53, stk. 2.

Hvis udbyderen derimod ikke har indgået en aftale med betaler, jf. § 53, stk. 2, men alligevel venter op til en måned med at meddele eller stille oplysninger om debiteringen til rådighed for betaleren, regnes fristen på 13 måneder fra det tidspunkt, hvor oplysningerne stilles til rådighed, jf. forslaget til § 63.

Efter udløbet af fristen på 13 måneder kan indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner ikke gøres gældende.

Forslaget til § 63 gennemfører direktivets artikel 58.

Til § 64

Det foreslås i § 64, stk. 1, 1. pkt., at udbyderen har bevisbyrden for, at en betalingstransaktion er korrekt registreret og bogført og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl. Denne bevisbyrde regel finder anvendelse for alle betalingstransaktioner omfattet af lovforslaget og ikke kun betalingstransaktioner foretaget med et betalingsinstrument. Ved brug af et betalingsinstrument har udbyderen endvidere bevisbyrden for, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er blevet anvendt i forbindelse med betalingstransaktionen.

Efter forslaget til § 64, stk. 1, 3. pkt. er registrering af brug af et betalingsinstrument ikke i sig selv bevis for, at betaleren har autoriseret transaktionen, at betaleren har handlet svigagtigt eller at betaleren har undladt at opfylde sine forpligtelser, jf. forslagets § 59. Denne bestemmelse finder ifølge sin ordlyd kun anvendelse på betalingsinstrumenter og fastslår, at selve brugen af et betalingsinstrument ikke kan betragtes som bevis for de forhold, der er beskrevet i bestemmelsen. Brug af et betalingsinstrument kan derimod godt indgå som et led i bevisbedømmelsen i en sag, hvor det skal vurderes, om betaleren har handlet svigagtigt.

Bestemmelsen indfører herudover ikke regler for bevisbedømmelsen. Hvis en bruger af betalingstjenester bestrider at have brugt et betalingskort, uanset at udbyderen kan bevise, at kortet og den til kortet hørende personlige sikkerhedsforanstaltninger har været anvendt i forbindelse med betalingstransaktionen, vil det derfor være op til et ankenævn eller domstolene i overensstemmelse med principperne om fri bevisbedømmelse at tage stilling til, om brugen af kortet kan anses for foretaget af brugeren på baggrund af sagens omstændigheder.

Det foreslås i stk. 2, at det kan aftales, at stk. 1 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsmidler, der anvendes anonymt eller hvor udbyderen på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret. Som eksempel på mikrobetalingsmidler, der er omfattet af undtagelsen, kan nævnes elektroniske gavekort, som ikke er udstedt på navn.

Forslaget til § 64 gennemfører direktivets art. 59. Forslaget til § 64, stk. 2 gennemfører art. 53, stk. 1, litra b.

Til § 65

Det foreslås i stk. 1, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder af det fulde beløb for en gennemført betalingstransaktion, som er iværksat af eller via betalingsmodtager, hvis betaler ikke har godkendt det præcise beløb for betalingstransaktionen, og betalingstransaktionen oversteg det beløb, som betaleren med rimelighed kunne forvente bl.a. under hensyn til betalers tidligere udgiftsmønster og betingelserne i rammeaftalen.

Bestemmelsen finder anvendelse på betalingstransaktioner, som er iværksat af eller via en betalingsmodtager. Bestemmelsen omfatter således direkte debitering samt transaktioner på baggrund af betalingskort. Direkte debitering finder sted i Danmark bl.a. gennem Betalingservice ydet af PBS. Som eksempel på en transaktion på baggrund af et betalingskort omfattet af bestemmelsen kan nævnes den situation, hvor et hotel eller en biludlejer af kortholder får bemyndigelse til at trække på betalingskortet for ikke afregnede beløb for brug af hotellets minibar eller for ikke at have fyldt benzintanken på en udlejningsbil.

Det er en betingelse for at betaleren i disse situationer er berettiget til tilbagebetaling fra sin udbyder, at betalingstransaktionen oversteg det beløb, som betaleren med rimelighed kunne forvente bl.a. under hensyn til den pågældendes tidligere udgiftsmønster og betingelserne i rammeaftalen.

Hvis en leverandør af en avis har adgang til via direkte debitering at opkræve betaling for avisabonnementet hos en betaler, vil betaleren kunne få tilbageført betalingen efter denne bestemmelse, hvis der er tale om en betaling, som overstiger det beløb, som betaleren med rimelighed kan forvente, bl.a. fordi den afviger fra det hidtidige udgiftsmønster.

Det bemærkes, at for Betalingservice, der ydes af PBS, vil det på aftalebaseret grundlag være muligt at få tilbageført penge frem til den 7. i betalingsmåneden. Dette medfører, at betalinger, der er gennemført inden denne dato, uanset forslagets § 65, kan kræves tilbageført. Denne adgang kan opretholdes efter forslaget til § 65, stk. 4, jf. nærmere herom nedenfor.

Ved betalinger med et betalingskort er det ikke altid muligt at fastslå betalers tidligere udgiftsmønster. I dette tilfælde må der derfor foretages en vurdering af, om betalingstransaktionen oversteg det beløb, som betaleren med rimelighed kunne forvente i forhold til det retsforhold, som kravet på det overførte beløb udspringer af. Såfremt et hotel gennemfører en betalingstransaktion til dækning af forbrug i en minibar, der afviger fra hvad det i praksis er muligt at konsumere fra en minibar, vil betingelserne for en tilbageførsel efter forslagets § 65 være til stede. Tilsvarende vil kunne være tilfældet, hvor en biludlejer gennemfører en betalingstransaktion til dækning af en omlakering af en udlejningsbil p.g.a. omfattende lakskader, men hvor betaler har afleveret bilen til udlejer uden, at dette gav anledning til anmærkninger.

I tvivlstilfælde bør tvivlen komme betaleren til gode, fordi betalingsmodtager bør bære risikoen for ikke at modtage betalinger på baggrund af en betalingstransaktion, hvor betaler ikke har godkendt transaktionens præcise beløb.

Efter forslaget til § 65, stk. 1, har betaler krav på tilbagebetaling af det fulde beløb, når betingelserne i stk. 1 er opfyldt. Hvis betaler ikke bestrider det fulde beløb, som er omfattet af betalingstransaktionen, er forslaget til § 65, stk. 1, ikke til hinder for, at betalingsmodtagers udbyder efterfølgende trækker det beløb fra, som der er enighed om, at betaler skylder betalingsmodtager.

Betaleren skal stille faktuelle oplysninger til rådighed for betalers udbyders vurdering af, om betaler har krav på tilbagebetaling efter § 65, stk. 1, jf. direktivets art. 62, stk. 1, 2. pkt.

Det følger af forslaget til § 65, stk. 2, at ændringer i en valutakurs, der beregnes på baggrund af en referencekurs, ikke kan påberåbes, når det skal vurderes om en betalingstransaktion oversteg det beløb, som betaleren med rimelighed kunne forvente, jf. § 65, stk. 1, nr. 2. Anvendelse af valutakurser fastsat efter en referencekurs skal fremgå af de informationer, der skal gives før en enkeltstående betalingstransaktion, jf. § 4, stk. 1, nr. 4, og i en rammeaftale, jf. § 48, stk. 3, litra b.

Det foreslås i § 65, stk. 3, at betaler og betalers udbyder i rammeaftalen kan aftale, at betaler ikke har ret til tilbagebetaling efter stk. 1, hvis et samtykke til at gennemføre betalingstransaktioner omfattet af stk. 1, er givet direkte til betalers udbyder og hvor det er relevant, oplysninger om den

fremtidig betalingstransaktion blev givet eller stillet til rådighed for betaleren af udbyderen eller betalingsmodtager mindst fire uger inden forfaldsdagen.

Forslaget til § 65, stk. 3, gør det dermed muligt for betaleren at give afkald på retten til tilbagebetaling efter § 65, stk. 1 på visse betingelser. Betaleren skal for det første give samtykke direkte til sin udbyder, ligesom adgangen til at fravige § 65, stk. 1 skal være aftalt i rammeaftalen. Hvor det er relevant skal betaleren endvidere adviseres mindst 4 uger inden forfaldsdagen af enten udbyderen eller betalingsmodtageren. Herved får betaleren mulighed for at tilbagekalde betalingsordren senest arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering, jf. forslaget § 73, stk. 3 og 4. Kravet om advisering gælder kun, hvor det er relevant. Såfremt der er tale om en tilbagevendende betaling, vil det typisk ikke være relevant med en forudgående advisering 4 uger før forfaldsdagen. I disse tilfælde vil en kortere adviseringsfrist på for eksempel 1 uge kunne være tilstrækkelig. Dette gælder også den første betaling i en række af tilbagevendende betalinger.

Efter forslaget til *stk. 4* kan retten til tilbagebetaling efter stk. 1 fraviges for direkte debiteringer ved aftale i rammeaftalen mellem betaler og betalers udbyder, så betaler har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder, selvom kravene efter § 65, stk. 1, ikke er opfyldt.

Forslaget til § 65 gennemfører art. 62.

Til § 66

Det foreslås i § 66, *stk. 1*, at en anmodning om tilbagebetaling, jf. § 65 skal være udbyderen i hænde senest 8 uger efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion. En betaler har derfor ikke krav på tilbagebetaling, hvis udbyderen modtager anmodningen efter denne frist. Direktivets art. 63, som gennemføres med forslaget til § 66 indeholder ikke en angivelse af, hvornår en anmodning er rettidig. Det foreslås imidlertid at anvende det tidspunkt, hvor udbyderen får anmodningen i hænde, som afgørende for om denne er rettidig. Direktivet anvender således dette tidspunkt som starttidspunkt for beregningen af betalingstjenesteudbyderens frist til at besvare betalerens anmodning om tilbagebetaling.

Efter modtagelse af en tilbagebetalingsanmodning har udbyderen 10 arbejdsdage til enten at tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling med oplysning om klagemuligheder, *jf. § 66, stk. 2*.

Oplysning om klagemuligheder omfatter både adgangen til at henvende sig til en klageansvarlig, hvis udbyderen er omfattet af bekendtgørelse nr. 1264 af 8. december 2006 om en klageansvarlig samt muligheder for at indbringe afgørelsen for et udenretsligt klagenævn.

Forslaget til § 66 gennemfører art. 63.

Til § 67

Det foreslås i § 67, *stk. 1*, at en betalingsordre, der gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som er angivet i betalingsordren, skal betragtes som korrekt gennemført.

En entydig identifikationskode skal i overensstemmelse med direktivets art. 4, nr. 21, forstås som en ”kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester oplyser til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion”.

Som eksempel kan nævnes oplysninger om kontonummer og registreringsnummer i forbindelse med en konto til konto overførsel.

I de tilfælde, hvor betaleren giver en forkert entydig identifikationskode, men samtidig har givet andre oplysninger, for eksempel det korrekte navn på modtageren, er udbyderen alligevel ansvarsfri. Dette gælder, selvom udbyder således gennemfører betalingstransaktionen i henhold til den forkerte entydige identifikationskode, jf. herved direktivets art. 74, stk. 3. Udbyderen af betalingstjenester er således ikke forpligtet til kontrollere, om den af betaleren angivne entydige identifikationskode er korrekt.

Selvom betalerens udbyder i disse situationer ikke har ansvar for et eventuelt tab, som betaleren har lidt ved for eksempel at opgive et forkert kontonummer, følger det af forslaget til § 67, stk. 2, at betalerens udbyder skal træffe rimelige foranstaltninger for at tilbageføre midler, som var involveret i en betalingstransaktion, hvor brugeren har oplyst en forkert entydig identifikationskode. Det kan aftales i rammeaftalen, at udbyderen af betalingstjenester kan kræve betaling herfor.

Forslaget til § 67 gennemfører direktivets art. 74

Til § 68

Forslaget til § 68 gennemfører direktivets regler i art. 75 og 77 om objektivt erstatningsansvar over for henholdsvis betaler og betalingsmodtager som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktioner. Den foreslåede bestemmelse erstatter lov om visse betalingsmidler § 12.

Stk. 1 fastsætter regler om erstatningsansvar for betalinger, der er iværksat af betaleren, herunder konto til konto overførsler.

I disse situationer er betalerens udbyder ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen overfor betaler, medmindre betalerens udbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet i overensstemmelse med forslagets § 75. Efter betalingsmodtagerens udbyder har modtaget beløbet, er udbyderen ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen overfor betalingsmodtager.

Ved betalingstransaktioner iværksat af betaler, er dennes udbyder af betalingstransaktioner således ansvarlig for enhver manglende og mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen frem til det tidspunkt, hvor betalingsmodtagerens udbyder i overensstemmelse med reglerne om gennemførelsestid i § 75 har modtaget betalingstransaktion. Herefter overgår ansvaret til betalingsmodtagerens udbyder, som fra dette tidspunkt er ansvarlig for de direkte tab, som betalingsmodtager måtte lide.

Manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen omfatter enhver form for fejl, der medfører, at betalingstransaktionen ikke gennemføres. Det kan være enhver form for fejlregistreringer eller fejlkontering, som ikke skyldes brugerens forhold, jf. for eksempel forslaget § 67 om entydig identifikationskode. Da der er tale om et objektivi ansvar, bortfalder erstatningsansvaret ikke, selvom betalingstransaktionen ikke kan gennemføres på grund af tredjemands forhold, for eksempel strømafbrydelser hos betalers udbyder. Betalers udbyder er endvidere ansvarlig for de tab, som betaler måtte lide, hvis en betaling ikke kommer rettidig frem, jf. § 75.

Beregning af erstatningens størrelse skal ske i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler, idet kun direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen er omfattet af den foreslåede bestemmelse. Som eksempel på tab omfattet af bestemmelsen kan nævnes tabte renteindtægter.

Endelig foreslås det i bestemmelsen, at uanset hvem der har ansvaret, skal betalers udbyder forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet.

Med forslaget til *stk. 2* fastsættes regler for betalingstransaktioner, der iværksættes af eller via betalingsmodtageren. Bestemmelsen omfatter således direkte debitering og betalinger med betalingskort. Som eksempel på direkte debitering kan nævnes betalinger via Betalingservice.

Det følger af forslaget, at betalingsmodtagers udbyder overfor betalingsmodtageren er ansvarlig for direkte tab som følge af manglende eller mangelfuld fremsendelse af betalingsordren til betalers udbyder, jf. § 75. Herudover finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse. Det vil sige, at når betalingsmodtager har fremsendt betalingsordren til betalers udbyder, overgår ansvaret for gennemførelsen af betalingstransaktionen til betalers udbyder i overensstemmelse med de regler, der er gennemgået ovenfor i bemærkningerne til *stk. 1*. Betalingsmodtagerens udbyder får igen ansvaret, når denne udbyder har modtaget betalingstransaktionen.

For beregningen af et evt. erstatningskrav henvises til bemærkningerne til *stk. 1*.

Ved betalingstransaktioner, der er iværksat af eller via betalingsmodtageren, skal betalingsmodtagers udbyder forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet uanset, hvem der har ansvaret efter *stk. 2*.

Efter forslaget til *stk. 3* kan en udbyder, der har erstattet et tab, jf. *stk. 1* eller *2*, som følge af forhold hos en anden udbyder eller tredjemand, søge regres hos den, der er ansvarlig for tabet.

Tredjemand kan i denne forbindelse være de led, der er involveret i betalingstransaktionen mellem betalers og betalingsmodtagers udbydere af betalingstjenester. En tredjemand kan imidlertid også være betalingsmodtager, hvis denne er årsag til, at en udbyder lider tab efter *stk. 1* eller *2*.

Til § 69

Direktivet om betalingstjenester regulerer ikke forholdet mellem betaler og betalingsmodtager i tilfælde af manglende eller mangelfuldt gennemførte betalingstransaktioner. Det foreslås derfor at videreføre lov om visse betalingsmidler regel om forholdet mellem betaler og betalingsmodtager i disse situationer.

Det betyder, at hvis en betaling er udeblevet eller forsinket under omstændigheder som nævnt i forslaget til § 68, stk. 1 og 2, kan misligholdelsesbeføjelser ikke af den grund gøres gældende overfor betaleren, bortset fra krav på rente. Er der sket debitering på betalers konto, er betaling sket med frigørende virkning for brugeren.

Det vil sige, at selvom betalers udbyder efter forslaget til § 68, stk.1, ikke er ansvarlig for direkte tab, der skyldes betalingsmodtageres udbyders forhold, vil betaler i disse tilfælde ikke lide et tab, fordi betaling vil være sket med frigørende virkning for brugeren, når der er sket træk på betalers konto.

Til § 70

Med forslaget til § 70 gennemføres direktivets regel i art. 78 om force majeure. Ansvar efter kapitel 6 finder ikke anvendelse i tilfælde af (1) usædvanlige og (2) uforudsigelige omstændigheder, (3) som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på og (4) ikke har mulighed for at afværge, selvom han udviser den størst mulige påpasselighed.

Det er således en forudsætning for at kunne påberåbe sig reglen om ansvarsfrihed i § 70, at alle 4 betingelser er opfyldt. Bestemmelsen forudsætter en meget høj grad af agtpågivenhed hos udbyderen, før reglen finder anvendelse.

Selvom bestemmelsen efter sin ordlyd finder anvendelse på alle bestemmelser i kapitel 6, vil bestemmelsen dog i praksis kun have betydning for erstatningsansvar efter reglerne i § 68. Når det alligevel er relevant at henvise til hele kapitel 6, skyldes det, at disse regler indgår i vurderingen af, om en betalingstransaktion er mangelfuldt gennemført.

Til § 71

Det foreslås i *stk. 1*, at en betalingsordre anses for modtaget på den arbejdsdag, hvor betalernes udbyder modtager betalingsordren. En arbejdsdag er defineret i lovforslagets § 6, nr. 12, som en dag, hvor betalernes eller betalingsmodtagerens relevante udbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion.

Modtagelsestidspunktet har betydning for fastsættelse af tidspunktet for, hvornår en betaling kan tilbagekaldes, jf. forslaget § 73, for hvornår en betaling skal være gennemført, jf. forslaget § 76, samt for fastsættelse af valørdatoen, jf. forslaget § 77.

Derimod er det tidspunkt, hvor en betalingsmodtager sender betalingsudbyderen en betalingsordre om opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer uden betydning.

Hvis betalingsordren modtages en "ikke-arbejdsdag", anses betalingsordren for modtaget den første arbejdsdag derefter.

Det foreslås endvidere, at en udbyder kan bestemme, at betalingsordrer, som modtages tæt på slutningen af en arbejdsdag, skal anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag – et såkaldt cut-off-tidspunkt. Adgangen til at fastsætte et cut-off-tidspunkt skyldes, at det ofte ikke vil være muligt at gennemføre en betaling inden for tidsfrister, der er fastsat i forslaget § 75, hvis en

betalingsordre modtages kort før en arbejdsdags afslutning. Grænsen for, hvor tidligt på dagen et cut-off-tidspunkt kan fastsættes, skal fastlægges i lyset af dette formål.

Efter forslaget til § 48, nr. 2, litra d, skal betaleren informeres om tidspunkt for, hvornår en betalingsordre betragtes som modtaget, herunder om et eventuelt cut-off-tidspunkt. Efter forslagets § 52, stk. 1 skal udbyderen på anmodning fra en betaler, der har iværksat en betalingstransaktion omfattet af en rammeaftale, oplyse om bl.a. den maksimale gennemførelsestid.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en bruger aftaler med sin udbyder, at betalingsordren først skal gennemføres på et senere tidspunkt, anses betalingsordren for modtaget på den aftalte dato, hvis det er en arbejdsdag og ellers på den først følgende arbejdsdag.

Bestemmelsen regulerer fremtidige betalinger, hvor modtagelsestidspunktet således er forskelligt fra ordredatoen, også selvom ordredatoen er en arbejdsdag.

Forslaget til § 71 gennemfører direktivets art. 64

Til § 72

Det foreslås i *stk. 1*, at såfremt en betalingsordre afvises af en udbyder, skal brugeren underrettes herom, og om begrundelsen for afvisningen og om proceduren for at rette eventuelt faktuelle fejl, som har ført til afvisningen, medmindre andet følger af bestemmelser om tavshedspligt. Dette vil typisk kunne være i forbindelse med lovgivningen om hvidvask og terrorfinansiering, hvorefter en underretning til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet om, at en transaktion har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme er omfattet af bestemmelser om tavshedspligt.

Det fremgår af direktivets art. 65, stk. 2, at hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens udbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren iværksættes af en betaler, med mindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning. Tilsvarende gælder, hvis betalingsordren iværksættes via en betalingsmodtager. Da dette allerede følger af almindelige aftaleretlige regler, er det ikke fundet nødvendigt at indsætte en særlig bestemmelse herom i lovforslaget.

En betalingsordre, som er blevet afvist, anses ikke for modtaget i forhold til reglerne om ansvar i forbindelse med tab som følge af manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen i forslagets § 69 og om gennemførelsestid i forslagets § 75.

Efter forslaget til *stk. 2*, er det en betingelse, at underretningen om afvisning af en betalingsordre, jf. stk. 1, sker inden for de frister, der er fastsat i medfør af § 75, stk. 1 – 4.

Udbyderen skal foretage underretningen snarest muligt eller stille den til rådighed på en aftalt måde og under alle omstændigheder inden for de frister, der fremgår af § 75.

Efter forslaget til *stk. 3*, kan rammeaftalen indeholde en bestemmelse om, at udbyderen kan kræve betaling for underretningen, hvis afvisningen er objektivt begrundet. Gebyret skal i givet fald være passende og stå i et rimeligt forhold til udbyderens omkostninger, jf. forslagets § 66.

Det foreslås i *stk. 4*, at *stk. 1 – 3* ikke finder anvendelse, hvis der er tale om mikrobetalingsinstrumenter, som defineret i § 6, nr. 11, hvis den manglende gennemførelse tydeligt fremgår af den konkrete sammenhæng.

Forslaget til § 72 gennemfører art. 65, stk. 1 og art. 53, stk. 1, litra c.

Til § 73

Det foreslås i *stk. 1*, at en betalingsordre ikke kan tilbagekaldes efter, at den er modtaget af betalerens udbyder, jf. § 71, stk. 1, med mindre andet følger af *stk. 2 – 5*.

Et konkret eksempel er, at en betaler har godkendt en betalingsordre i sin bank ved sin underskrift eller i sin netbank for eksempel ved anvendelse af kode.

Det foreslås i *stk. 2*, at en betalingsordre iværksat af eller via betalingsmodtageren, ikke kan tilbagekaldes efter, at betaleren har afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til gennemførelse af betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.

Et konkret eksempel på, at betaler har meddelt sit samtykke er, at betaler har godkendt en betalingsordre i en detailforretning ved brug af pinkode.

Efter forslaget til *stk. 3*, kan en betalingsordre i forbindelse med direkte debitering tilbagekaldes senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne, uden at dette berører retten til tilbagebetaling. Hvis tilbagekaldelse modtages så sent, at betalingsordren ikke kan aflyses, tilbageføres betalingen. Betalingservice er et eksempel på direkte debitering.

Efter forslaget *stk. 4*, kan betalingsordrer, der er omfattet af § 71, stk. 2, dvs. betalingsordrer, der først skal gennemføres nogen tid efter, at ordren er afgivet, tilbagekaldes senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

Det foreslås i *stk. 5*, at *stk. 1 – 4* kan fraviges ved aftale mellem brugeren og udbyderen. Det foreslås desuden, at de i *stk. 2 og 3* omhandlende tilfælde også kræver betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Som eksempel kan nævnes automatisk betaling via Betalingservice via PBS. Hvis betaleren ønsker, at tilbagebetale enkelte betalinger, fremgår det af aftalen med PBS, at det skal ske senest den 7. i betalingsmåneden eller den første arbejdsdag herefter. Hvis betalingen allerede er gennemført, tilbageføres beløbet til debitors konto. Selvom det er udgangspunktet for at kunne tilbagekalde direkte debiteringer, jf. forslaget § 73, stk. 3, at tilbagekaldelse skal kunne ske senest ved afslutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debiteringen, er Betalingservice et eksempel på en fravigelse af denne regel. Betalingsmodtagerne må gennem tilslutning til dette system anses for at have givet deres samtykke til at fravige § 73, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 6*, at det i forbindelse med mikrobetalingsinstrumenter uanset *stk. 1 – 5* kan aftales, at betaleren ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.

Forslaget til § 73 gennemfører direktivets art. 66 og art. 53, stk. 1, litra d.

Til § 74

Den foreslåede *stk. 1* bygger på en videreførelse af principperne i pkt. 5 i Forbrugerombudsmandens Retningslinjer vedrørende fjernsalg m.v. i betalingssystemer med betalingskort fra december 1996. Anvendelsesområdet for bestemmelsen er udformet således, at den tager højde for den udvikling, som der siden 1996 er sket i elektroniske betalingssystemer.

Efter retningslinjernes pkt. 1 har formålet med retningslinjerne først og fremmest været at sikre kortindehavere mod misbrug som følge af muligheden for at gennemføre betalingstransaktioner uden en aflæsning af betalingskortet. Herudover indeholder retningslinjerne bestemmelser, der har til formål at regulere de situationer, hvor gennemførelsen af betalingstransaktionen i praksis stiller kortindehaverne ringere end de forbrugere, der eksempelvis betaler pr. efterkrav eller ved brug af indbetalingskort, der følger med den leverede ydelse.

Pengeinstitutankenævnet har i sin praksis ved fortolkningen og anvendelsen af retningslinjerne i forbindelse med bedømmelsen af en række konkrete sager i vidt omfang netop lagt vægt på formålet med retningslinjerne. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at kortholder heller ikke skal stilles bedre end en forbruger, som har betalt kontant. Det må antages, at Pengeinstitutankenævnets praksis i vidt omfang kan opretholdes med den nye bestemmelse.

Den forbrugerbeskyttelse, som følger af pkt. 5 i Forbrugerombudsmandens retningslinjer, kan med baggrund i betalingstjenstedirektivets præambel, betragtning 39 opretholdes i dansk ret.

Hensigten med bestemmelsen er at sikre, at en betaler i forbindelse med fjernsalg, hvor betalingen typisk er sket inden varen eller tjenesteydelsen er modtaget, kan gøre en række nærmere opregnede indsigelser gældende over for sin udbyder, når indsigelserne forinden forgæves har været rettet mod betalingsmodtageren/sælgeren. Reglen medvirker tillige til at understøtte e-handlen på Internettet, da forbrugere med større tryghed kan handle og foretage betalinger, når der kan fremsættes indsigelser om for eksempel manglende levering, over for forbrugers egen udbyder – for eksempel egen bank hvis der er brugt et Visa/Dankort ved betalingstransaktionen.

Reglen har således et forbrugerbeskyttende sigte og har til formål at regulere de situationer, hvor en forbruger ved at foretage en betalingstransaktion i forbindelse med fjernsalg vil blive stillet ringere end en kontantbetalende forbruger.

Bestemmelsen regulerer betalingstransaktioner i forbindelse med køb af varer eller tjenester ved fjernsalg. Ved betalingstransaktioner i forbindelse med fjernsalg forstås de tilfælde, hvor der foretages en betaling med et betalingsinstrument i henhold til en aftale mellem henholdsvis betaler, betalers og betalingsmodtagers udbyder og betalingsmodtager, og købsaftalen samtidig er indgået ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, uden at parterne mødes fysisk, for eksempel i forbindelse med et postordre-køb, en telefonisk bestilling, en bestilling via Internettet eller et andet medie. Det er således en forudsætning for at anvende bestemmelsen, at betalingen er sket med et betalingsinstrument, som er udstedt til brugeren i henhold til en aftale med udbyderen, og at der i henhold til denne aftale kan foretages betalinger hos betalingsmodtageren, som på sin side har indgået aftale om modtagelse af det pågældende betalingsinstrument. Det er i denne forbindelse underordnet, om betalingsmodtagers aftale er indgået direkte med betalerens udbyder, eller om aftalen om modtagelsen af betalingsinstrumentet er indgået med en indløser eller en tredjepart, når

blot aftalen indebærer, at betaleren kan bruge sit betalingsmiddel hos den pågældende betalingsmodtager. Vælger køber i stedet efterfølgende at betale via sin netbank, for eksempel på baggrund af et af sælger oplyst kontonummer, vil denne situation ikke være omfattet af bestemmelsen.

Hvorvidt betaler i forbindelse med gennemførelsen af betalingstransaktionen anvender en kode eller lignende, har ikke betydning for, om reglen finder anvendelse.

Hvis en bruger hos betalingsmodtager kan anvende e-penge, som udstedes af en e-pengeudsteder, til køb af varer eller tjenesteydelser, er betalingstransaktionen omfattet af bestemmelsen, og betaleren kan gøre sine indsigelser om for eksempel manglende levering gældende over for e-penge-udstederne som for eksempel e-Wire eller PayPal.

Bestemmelsen indebærer tillige, at har brugeren købt e-penge hos en e-pengeudsteder med sit betalingskort, kan brugeren få sine penge tilbage, hvis e-pengeudstederen ikke har krediteret brugerens e-pengekonto. I denne situation skal betaler henvende sig til kortudsteder, som er forpligtet til at undlade at gennemføre eller tilbageføre transaktionen, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. forslagets stk. 2.

En betaling via netbank vil være omfattet i det omfang, der forud for betalingen er indgået aftale mellem betalers udbyder og betalingsmodtageren om, at brugeren hos betalingsmodtageren kan bruge sin netbank til betaling for køb af varer eller tjenester, som indgås ved brug af et fjernkommunikationsmiddel.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse ved betalingstransaktioner, hvor betalingen sker som en konto-til-konto-overførsel, hvor der gøres brug af indbetalingskort eller Betalingservice, fordi sådanne betalinger typisk ikke sker ved brug af et betalingsinstrument, ligesom der ikke forud for betalingen er indgået en aftale mellem betaler, udbyder og betalingsmodtager. Benytter en bruger sin netbank til at foretage en betaling af for eksempel et modtaget indbetalingskort, vil denne betalingstransaktion heller ikke være omfattet af bestemmelsen.

Når en betalingsmodtager i forbindelse med et fjernsalg modtager forudbetaling, er der en risiko for, at betalingsmodtager efterfølgende ikke kan levere på grund af insolvens eller konkurs. Udgangspunktet vil i en sådan situation være, at betaler ikke skal stilles dårligere end den køber, som har betalt kontant. Har en betalingsmodtager i strid med aftalen trukket beløbet inden, der er sket levering, for eksempel fordi varen er i restordre, vil betaleren have krav på tilbageførsel i tilfælde af konkurs eller anden insolvenssituation reguleret af konkursloven. I denne situation vil betaleren ellers være dårligere stillet, end hvis der var betalt pr. efterkrav i forbindelse med leveringen. Er der derimod tale om, at der er indgået en udtrykkelig aftale om forudbetaling af en vare eller tjenesteydelse, enten fordi der er tale om et tilvirkningskøb eller af anden årsag, har betaler ikke krav på tilbageførsel af betalingen i tilfælde af konkurs eller lignende, inden der sker levering. I disse tilfælde vil betaleren ikke være dårligere stillet end i den situation, hvor betaleren i den fysiske handel har indgået en aftale om kontant forudbetaling. Er der tale om en situation, hvor betaleren har købt for eksempel en festivalbillet, som er sendt til køberen, men hvor festivalen efterfølgende ikke bliver afholdt på grund af arrangørens konkurs, vil der heller ikke i medfør af loven kunne gøres indsigelser over for betalers udbyder. Kravet må i givet fald rejses mod konkursboet.

Nr. 1 omhandler de tilfælde, hvor betalingsmodtager debiterer et højere beløb hos betaler, end der er aftalt mellem parterne. Som eksempel kan nævnes, at en betaler debiteres for 800 kr., mens der kun er aftalt 500 kr. I forhold til denne indsigelse, vil betalingstjenesteudbyder alene være forpligtet til at tilbageføre forskellen mellem det aftalte beløb og det debiterede beløb. Det bemærkes i øvrigt, at i de tilfælde, hvor betaler slet ikke har godkendt en betaling, følger det direkte af forslaget § 61, stk. 1, at betalers udbyder hæfter i forhold til betaler.

I henhold til *nr. 2* skal en betalingstransaktion tilbageføres, hvis den bestilte vare eller ydelse ikke leveres. Bestemmelsen finder således ikke anvendelse, hvis den leverede vare er behæftet med mangler. I forhold til sondringen mellem ikke-levering og mangler finder den køberetlige sondring mellem disse to begreber anvendelse. Dette kan indebære, at levering af en forkert vare kan anses for ikke-levering.

Det er ikke hensigten med reglerne, at de også skal finde anvendelse, hvis den manglende levering skyldes, at varen er blevet stoppet i tolden, fordi den ikke lovligt kan indføres i landet. Risikoen herfor påhviler ikke betalers udbyder, men betaleren selv.

Den foreslåede *nr. 3* omfatter de tilfælde, hvor en betaler gør gældende, at betaleren eller den angivne modtager har udnyttet en aftalt eller lovbestemt fortrydelsesret ved at undlade at modtage eller afhente den bestilte vare eller tjenesteydelse, jf. forbrugeraftalelovens § 19, stk. 3. En betaler vil ikke kunne påberåbe sig denne bestemmelse, hvis pakken er afleveret i postkassen eller gennem brevsprækken, eller hvis en elektronisk ydelse er stillet til rådighed. Når varen eller ydelsen er leveret, må betaler selv sørge for at tilbagelevere varen inden fortrydelsesfristens udløb, og en betaler må i disse situationer selv rette krav mod betalingsmodtager om tilbageførsel og har således ikke krav på, at udbyderen tilbagefører beløbet.

Gør betaleren indsigelser efter stk. 1, skal der straks ske kreditering af betalers konto. Betaleren må kunne redegøre for baggrunden for indsigelsen, og for eksempel underskrive en tro og loveerklæring.

I *stk. 2* foreslås der indført krav om, at betaler, inden der stilles krav om tilbageførsel efter stk. 1, har kontaktet eller forsøgt at kontakte betalingsmodtager med krav om tilbagebetaling af udestående eller levering af manglende vare eller tjenesteydelse. Betaler skal overfor sin udbyder være i stand til nærmere at redegøre for, hvornår betaler har forsøgt at kontakte betalingsmodtager, og hvad betalingsmodtagers reaktion på henvendelsen var. Efter omstændighederne har udbyderen mulighed for at stille krav om dokumentation. Baggrunden for den foreslåede *stk. 2* er at begrænse antallet af indsigelser, som nemt kan løses ved en telefonopringning eller en e-mail.

Det følger af den foreslåede *stk. 3*, at det er udbyderen, som skal kunne føre bevis for, at en indsigelse er uberettiget, før der kan ske debitering eller gendebitering hos betaler. I forbindelse med undersøgelse af indsigelsen, har betaler pligt til at medvirke til at oplyse sagen.

Efter forslaget *stk. 4* skal betaler fremsætte sine indsigelser efter stk. 1 snarest muligt efter, at betaleren er blevet bekendt med eller burde være blevet bekendt med, at debitering er sket uretmæssigt. Det bemærkes dog, at betaleren forinden skal have henvendt sig til betalingsmodtageren, jf. stk. 2. Bestemmelsen hindrer ikke, at udbyderen opfordrer betaleren til at reklamere hurtigst muligt i tilfælde af indsigelser efter bestemmelsen, men indsigelsesretten må ikke begrænses af endelige reklamationsfrister. Der er ikke noget til hinder for, at udbyderen

påberåber sig dansk rets almindelige principper om fortabelse af indsigelser som følge af passivitet eller reglerne om forældelse. Reglen medfører på dette punkt ingen ændringer i forhold til gældende ret.

§ 74 kan ikke fraviges i forbrugerforhold, jf. forslaget § 5, stk. 2, men kan fraviges i erhvervsmæssige kundeforhold.

Til § 75

§ 75, stk. 1, fastsætter gennemførelsestiden for betalingstransaktioner iværksat af betaleren til en betalingskonto. En betalers udbyder skal sikre, at beløbet for betalingstransaktionen skal indsættes på betalingsmodtagerens udbyders konto senest ved afslutningen af den førstkommande arbejdsdag efter modtagelsestidspunktet, jf. bestemmelsen i § 71 om modtagelsestidspunktet for en betalingsordre.

Transaktioner iværksat af betaleren kan være f.eks. konto-til-konto-overførsler og pengeoverførsler via en pengeoverfører (f.eks. via Western Union).

Bestemmelsen kan fraviges i et vist omfang, jf. lovforslagets § 5, stk. 3.

For så vidt angår konto til konto-overførsler er bestemmelsen, jf. § 5, stk. 3, ufravigelig i følgende situationer:

1. Indenlandske betalinger i danske kroner til eller fra henholdsvis en konto, der føres i danske kroner eller en konto, der føres i euro.
2. Indenlandske betalinger i euro til eller fra henholdsvis en konto, der føres i danske kroner eller en konto, der føres i euro.
3. Grænseoverskridende betalinger fra et andet EU- eller EØS-land til Danmark, hvor betalingen sker i euro og overføres til en konto i Danmark, der føres i danske kroner eller euro.
4. Grænseoverskridende betalinger fra Danmark til et andet EU- eller EØS-land, hvor betalingen sker i euro fra en konto, der føres i danske kroner eller euro

Bestemmelsen er derimod bl.a. fravigelig i følgende situationer:

1. Betaling fra en medlemsstat, der ikke er medlem af euroen til en medlemsstat, der heller ikke er medlem af euroen, når overførslen sker i en medlemsstatsvaluta, som ikke er euro, for eksempel en overførsel fra Danmark til UK i engelske pund.
2. Udenlandske betalinger fra et EU-medlemsland til Danmark, hvor betalingen sker i danske kroner.

Ved implementeringen i Danmark er muligheden i direktivet for at foreskrive kortere gennemførelsestid for nationale betalingstransaktioner ikke udnyttet.

For papirbaserede betalingstransaktioner kan fristen forlænges med endnu en arbejdsdag. Dette giver mulighed for fortsat at levere betalingstjenester til de forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Ved papirbaserede betalingstransaktioner forstås transaktioner, som bliver gennemført på baggrund af et papirdokument, eksempelvis giroindbetalingskort eller

blanketter, som kunden udfylder i banken med henblik på overførsler til udlandet. Det samme vil være tilfældet, hvis en bankkunde pr. brev eller e-mail anmoder sit pengeinstitut om at foretage en pengeoverførsel, hvorimod den situation, hvor en bankkunde anmoder om at få foretaget en pengeoverførsel ved kassen i sit pengeinstitut, hvor oplysningerne tages direkte ind i systemet af personalet i pengeinstituttet, ikke er omfattet. Det afgørende er således, om de relevante data tages direkte ind i bankernes system af kunden eller i kundens nærvær.

I *stk. 2* foreslås det fastsat at en betalingsmodtagers udbyder skal overføre en betalingsordre, som er iværksat af eller via betalingsmodtageren, til betalerens udbyder, inden for den frist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og udbyderen, så afregningen for de direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Bestemmelsen skal læses i sammenhæng med direktivets betragtning 43, hvorefter gennemførelsesfristen for direkte debiteringer og kortbetalinger, uanset bestemmelsen i *stk. 1*, kan aftales mellem betalingsmodtager og dennes udbyder.

I forslaget til *stk. 3* fastsættes det, at i de tilfælde, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester, skal midlerne stilles til rådighed for ham, af den udbyder, der modtager midlerne, inden for den frist, der er fastsat ovenfor i *stk. 1*. Et eksempel er pengeoverførsler foretaget hos Western Union.

Forslaget til *stk. 4* fastslår, at det i forbindelse med mikrobetalingsinstrumenter kan aftales, at der anvendes andre betalingsperioder end dem, som er fastsat efter *stk. 1 – 3*.

Forslagets § 75 gennemfører direktivets art. 69, art. 70 og art. 53, *stk. 1*, litra e.

Til § 76

Forslaget til *stk. 1* fastsætter som noget nyt regler for valør. Det vil sige, hvornår der skal tilskrives renter af henholdsvis et indestående på en konto (kreditvalør), eller et træk på en konto (debitvalør). Efter *stk. 1* må valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagers betalingskonto ikke ligge senere end den arbejdsdag, hvor betalingsmodtagerens udbyder modtager betalingstransaktionen. Det vil sige den dag, hvor betalingstransaktionens beløb krediteres udbyders konto.

Der har hidtil været en fælles valørpraksis blandt pengeinstitutterne for lønoverførsler og andre overførsler med en fastlagt dispositionsdato. For lønoverførsler, leverandørbetalinger og offentlige ydelser, som f.eks. pension, dagpenge og kontanthjælp gælder, at de får valør på dispositionsdatoen. Der er i disse situationer sammenfald mellem dispositionsdato, krediteringsdato og valørdato. Det samme gør sig gældende for leverandørbetalinger. Lovforslaget gør det muligt at fortsætte denne praksis, hvorved der sikres ligebehandling mellem store og små pengeinstitutter.

For øvrige betalinger mellem to betalingskonti i to forskellige pengeinstitutter har det hidtil været op til det enkelte pengeinstitut, hvornår der gives valør. Efter dette lovforslag skal der gives kreditvalør senest den arbejdsdag, betalingstransaktionens beløb krediteres betalingsmodtagerens udbyders konto.

Forslaget forbedrer beløbsmodtagers stilling, idet den mest udbredte praksis for grænseoverskridende betalinger i dag er at give kreditvalør dagen efter, at pengeinstituttet har modtaget betalingen. Dertil kommer, at dette tidligere tidspunkt for kreditvalør fremover også vil

gælde alle indenlandske betalinger, hvor der i dag i visse tilfælde først gives kreditvalør dagen efter pengeinstituttet har modtaget pengetransaktionen.

Såfremt betalingsmodtagerens udbyder modtager betalingstransaktionen efter endt arbejdsdag eller en ikke-arbejdsdag skal der gives kreditvalør fra den første arbejdsdag herefter.

En arbejdsdag er defineret i forslaget § 6, nr. 12, hvorefter en arbejdsdag er en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante udbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for at gennemføre en betalingstransaktion.

Såfremt der opstår behov for korrektion, kan dette ske ved, at tilbageførslen får samme valørdato som den oprindelige fejlbehæftede betalingstransaktion. Dette kan for eksempel være en situation, hvor en kunde ikke vil vedkende sig en korttransaktion, hvorfor kunden krediteres korttransaktionens beløb med valør samme dato som den oprindelige korttransaktion. Hvis det efterfølgende viser sig, at kunden alligevel kan vedkende sig transaktionen, debiteres kundens betalingskonto på ny med debetvalør tilbage til den oprindelige transaktions valørdato.

Forslaget til *stk. 2* fastslår, at betalingsmodtagerens udbyder i forbindelse med situationen i *stk. 1*, skal sikre, at betalingsmodtageren har adgang til beløbet for betalingstransaktionen umiddelbart efter, at beløbet er krediteret på udbyderens konto. Ved adgang til beløbet forstås, at betalingsmodtager kan disponere over beløbet – der kan for eksempel ikke disponeres over beløbet, hvis dispositionen søges gennemført, når det ikke er arbejdsdag. Der er hermed ikke taget stilling til pengeinstituttets ret til modregning m.v. Dette følger af de almindelige regler. Bestemmelsen forpligter således ikke betalingsmodtagers udbyder til at stille beløbet til rådighed for betalingsmodtager på samme tidspunkt som udbyderen modtager beløbet, men giver betalingsmodtagers udbyder en kort frist til at føre beløbet ind på betalingsmodtagers konto. Ved umiddelbart efter forstås uden unødigt ophold.

I forslaget til *stk. 3* fastsættes, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke må ligge tidligere end den valørdato, hvor beløbet for betalingstransaktionen debiteres betalingskontoen. Debiteringstidspunktet er afsendelsestidspunktet. Dette betyder, at der med denne lov fremover bliver sammenfald mellem den dato, hvor et beløb hæves på kontoen og den dato, hvor renteberegningen ophører.

Det fastsættes i forslaget til *stk. 4*, at når der indbetales kontantbeløb på en forbrugers betalingskonto hos en udbyder i den pågældende betalingskontos valuta (f.eks. euro på en eurokonto eller danske kroner på en DKK-konto), skal beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter tidspunktet for modtagelse af midlerne. Hvis der sættes penge ind på en erhvervsdrivendes konto skal beløbet stilles til rådighed med valørdato senest den arbejdsdag, der følger efter modtagelse af midlerne.

§ 76, *stk. 4*, kan fraviges i alle kundeforhold bortset fra de i lovforslagets § 5, *stk. 3*, oplyste tilfælde. Dette medfører, at bestemmelsen er ufravigelig i følgende situationer:

- 1) Indsætning af euro på en eurokonto.
- 2) Indsætning af danske kroner på en DKK-konto.

Bestemmelserne om valør i forslag til lov om betalingstjenester medfører en forbedring af valørpraksis set fra brugerne i forhold til situationen i dag, da udgangspunktet er, at der først gives valør dagen efter beløbet er indsat på kontoen.

Til kapitel 7

Til § 77

I bestemmelsens *stk. 1* foreslås fastlagt, at betalerens udbyder, betalingsmodtagers udbyder og deres eventuelle formidlere alle skal overføre betalingstransaktionens fulde beløb og afholde sig fra at trække gebyrer fra det overførte beløb. Bestemmelsen skal sikre, at det fulde beløb kommer frem til modtageren.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at betalingsmodtager og dennes udbyder dog uanset *stk. 1* kan aftale, at udbyderen af betalingstjenester fratrækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, 2. pkt., at ved meddelelse efter § 46 om betalingsmodtagerens udbyders pligt til at give oplysninger til betalingsmodtageren ved enkeltstående transaktioner og § 54 om betalingsmodtagerens udbyders pligt til at give oplysninger til betalingsmodtageren ved transaktioner omfattet af rammeaftaler, skal betalingsmodtager have oplysning om såvel betalingstransaktionens fulde beløb som størrelsen af gebyrerne, dvs. betalingstransaktionens fulde beløb oplyses med særskilt angivelse af gebyrets størrelse.

I forslaget til *stk. 3* fastsættes, at hvis der trækkes andre gebyrer end de, som er nævnt i forslagets § 77, *stk. 2*, fra det overførte beløb, skal betalers udbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager den pågældende transaktions fulde beløb. Ved betalingstransaktioner, der iværksættes af eller via betalingsmodtageren påhviler forpligtelsen i 1. pkt. betalingsmodtagerens udbyder.

Til § 78

Forslaget til § 78 dækker alle betalingstyper - herunder kredittransaktioner, kortbetalinger og direkte debiteringer. Dog gælder *stk. 2* kun betalingsinstrumenter.

Det foreslås som udgangspunkt i *stk. 1*, at når en betalingstransaktion ikke involverer valutaomregning skal gebyrerne opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive udbydere. I disse tilfælde må betaler ikke betale for betalingsmodtagers udbyder, ligesom betalingsmodtager ikke må betale for betalers udbyder. Derimod er der intet krav om, at gebyrerne skal fordeles ligeligt mellem betaler og betalingsmodtager, jf. præamblen til betalingstjenestedirektivet, betragtning nr. 41. Bestemmelsen medfører endvidere, at samme udbyder af en betalingstjeneste kan have et aftaleforhold med både betaler og betalingsmodtager, og dermed opkræve gebyr hos dem begge for deres del af ydelsen. Dette gælder for eksempel "Overførselsservice" og "Informationsservice" udbudt af PBS, hvor PBS både har et aftaleforhold med arbejdsgiverne (betaler) og for eksempel ATP og Skat (betalingsmodtagerne).

Der er således intet til hinder for, at en udbyder undlader at opkræve gebyr hos betalingsmodtager ved kreditering af konto, selv om betaler har betalt gebyr til sin udbyder. Som et konkret eksempel kan nævnes kreditering af en indenlandsk netbankoverførsel.

Tilsvarende er der ikke noget til hinder for, at en udbyder undlader et opkræve gebyrer hos betaler ved debitering af konto, selv om betalingsmodtager har betalt gebyr til sin betalings tjenesteudbyder. Som et konkret eksempel kan nævnes Betalingsservice, hvor PBS godt kan opkræve beløbsmodtager et gebyr, selv om betaler ikke opkræves et gebyr af sin bank. Et andet eksempel er, at kortindløser opkræver et gebyr af den forretning, der modtager et betalingskort, mens betaler, der benytter kortet, ikke opkræves gebyr af den bank, der har udstedt kortet.

Bestemmelsen har desuden ingen direkte virkning på prissætningen af gebyrerne mellem udbydere eller andre formidlere. Bestemmelserne er endvidere ikke til hinder for, at betalingssystemernes gebyrer antager form af en abonnementsbetaling som i Dankort-systemet.

For grænseoverskridende kredittransaktioner mellem pengeinstitutter anvendes der i dag følgende betegnelser for fordeling af omkostninger mellem betaler og betalingsmodtager:

- "OUR" - alle omkostninger afholdes af betaler. Ved gennemførelse af betalingstransaktionen bliver betaler opkrævet både det normale gebyr samt et tillægsgebyr for den forventede opkrævning, som beløbsmodtagers udbyder vil opkræve af betalers udbyder.
- "BEN" - alle omkostninger afholdes af beløbsmodtager. Hvis betaler vælger "BEN" fratrækker betalers udbyder ved afsendelsen udbyderens omkostninger i det beløb, der overføres. Det vil i henhold til forslaget til § 78 ikke længere være muligt at vælge "BEN" for betalingstransaktioner omfattet af lovforslaget.
- "SHARE" - omkostninger fordeles mellem betaler og beløbsmodtager. Det betyder, at betaler afholder omkostningerne til sin udbyder, og beløbsmodtager afholder omkostningerne til sin udbyder i udlandet.

Bestemmelsen i § 78, stk. 1, betyder, at grænseoverskridende kredittransaktioner fremover skal gennemføres efter share-princippet. Dette gælder dog kun, hvis der ikke foretages valutaomveksling hos betalers betalings tjenesteudbyder, for eksempel hvis der sendes en betalingstransaktion i DKK fra en konto, der føres i DKK. Hvor der foretages valutaomveksling hos betalers betalings tjenesteudbyder, kan både share-princippet og our-princippet benyttes, idet § 78, stk. 1, ikke gælder i denne situation. Et eksempel på en sådan situation er, at der sendes en betalingstransaktion i euro fra en konto, der føres i DKK.

Forslaget til § 78, stk. 1 gennemfører direktivets art. 52, stk. 2.

For at fremme gennemsigtigheden og konkurrencen bør udbydere ikke forhindre betalingsmodtager i at opkræve et gebyr fra betaler for brug af et specifikt betalingsinstrument. Dette medfører et generelt forbud mod, at udbydere benytter den såkaldte No-discrimination-rule (NDR), hvor de forbyder betalingsmodtager at opkræve gebyr af eller yde rabatter til betaleren, når denne benytter et betalingsinstrument. Dette forbud er indsat i forslaget til § 78, stk. 2.

Medlemsstaterne kan dog beslutte at forbyde eller begrænse en sådan praksis, når dette efter deres opfattelse er berettiget i betragtning af urimelig prisfastsættelse eller prisfastsættelse, der kan have en negativ indvirkning på brugen af visse betalingsinstrumenter. Der skal i den sammenhæng tages hensyn til behovet for at fremme konkurrencen og brugen af effektive betalingsinstrumenter, jf.

direktivets præambel, betragtning nr. 42. Denne adgang er udnyttet i lovforslagets § 80, stk. 6, hvoraf det fremgår, at betalingsmodtager uanset § 78, stk. 2, ikke må opkræve gebyr hos betaler for en betalingstransaktion i den fysiske handel, når betaler anvender et betalingsinstrument, som defineret i § 6, nr. 9. Se nærmere nedenfor under bemærkningerne til § 80, stk. 6.

§ 78, stk. 2, gennemfører direktivets art. 52, stk. 3.

Til § 79

Lovforslagets § 79 er en videreførelse af lov om visse betalingsmidler § 15, der regulerer fastsættelsen af gebyrer mv. i forbindelse med kortbetalinger.

Bestemmelsen i § 79 er udformet generelt, således at den omfatter prisfastsættelsen hos enhver virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i forbindelse med kortbetalinger. Der er herved taget højde for, at betalingskortsystemer kan organiseres på mange måder. I nogle systemer udføres flere funktioner i samme selskab. I andre systemer er funktionerne mere eller mindre adskilte. Således kan for eksempel kortudstedelse, betalingsindløsning, betalingsclearing og infrastrukturydelser i forbindelse med betalingsformidling foregå i forskellige virksomheder. Bestemmelsen omfatter alle virksomheders prisfastsættelse i forbindelse med kortbetalinger, herunder udbydere af betalingstjenesters fastsættelse af gebyrer m.v. til kortindehavere, vederlag og gebyrer fastsat over for betalingsmodtagere, vederlag og gebyrer fastsat over for udbydere af betalingstjenester af virksomheder for infrastrukturydelser, og clearing og gebyrer fastsat af betalingsmodtagere over for kortindehavere.

Bestemmelsen gælder for alle aktører, der måtte opkræve urimelige vederlag. Bestemmelsen anses for nødvendig, i hvert fald indtil der er skabt fuld og reel konkurrence på betalingskortmarkedet, jf. nedenfor.

Konkurrencestyrelsen kan gribe ind over for alle aktører, der ved fastsættelsen af vederlag mv. anvender urimelige priser og avancer. I forhold til den generelle konkurrencelov er der hermed skabt en videre adgang til at foretage indgreb, idet indgreb ikke er betinget af misbrug af en dominerende stilling, jf. lovforslagets § 99 og § 100.

Det betyder for det første, at indgrebsmuligheden eksisterer i forhold til alle aktører, uanset deres aktuelle styrke på markedet. Endvidere indebærer det, at et indgreb ikke forudsætter et lige så højt pris- eller avancenniveau, som et indgreb efter den generelle konkurrencelov. Endelig betyder det, at et indgreb ikke forudsætter, at et for højt pris- eller avancenniveau skal have været konstateret i en længere periode, men kan foretages umiddelbart, når det konstateres, at en aktør anvender urimelige priser og avancer.

Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end det ville være tilfældet under virksom konkurrence. Afgørelsen heraf må ske gennem en hypotetisk præget bedømmelse af forholdene, som de ville være i et konkurrencepræget marked. Der kan derfor ikke kræves et egentligt bevis for, hvad prisen eller avancen ville være, men der kræves en væsentlig sandsynliggørelse.

Bestemmelsen gør det muligt for Konkurrencestyrelsen at foretage indgreb over for aktører, der fastsætter priser, som ligger over prisen i andre lande med en effektiv betalingsformidling, eller

priser, der ikke står i et rimeligt forhold til omkostningerne, eller priser, der medfører en overnormal indtjening, det vil sige en forrentning af investeringerne i det pågældende forretningsområde, der overstiger forrentningen for virksomheder i virksom konkurrence.

Om Konkurrencestyrelsen indgrebsmuligheder se endvidere under bemærkningerne til § 99, stk. 1.

Til § 80

Lovforslagets § 80 er en videreførelse af lov om visse betalingsmidler § 14, der indeholder regler, der regulerer gebyrfastsættelserne for visse betalingsinstrumenter, der er omfattet af lovforslagets § 6, nr. 9 samt bilag 1, nr. 3, 4 og 5.

Forslaget til *stk. 1* giver eksplicit udbyder en generel ret til at pålægge betalingsmodtager at betale til driften af et betalingssystem inden for rammerne af lovforslagets § 79. Bestemmelsen fastslår således udgangspunktet i gældende ret. Fra dette udgangspunkt gælder dog nogle undtagelser, jf. bemærkningerne nedenfor til forslagene til *stk. 2* og *stk. 4*.

Forslaget til *stk. 2* vedrører transaktioner i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsinstrument forsynet med chip. Udbyder kan alene pålægge betalingsmodtager at betale til driften af infrastrukturen gennem et årligt abonnement. Abonnementet skal indbetales til den udbyder, der står for driften af infrastrukturen, for eksempel de pengeinstitutter, der står for driften af dankortinfrastrukturen. Abonnementet er knyttet til de indløsningsaftaler, der indgås om at modtage betalingsinstrumenter, der er forsynet med chip. Betalingsmodtager er defineret i lovforslagets § 6, nr. 5, som en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion. Dette vil i forhold til betalingsinstrumenter sige den enkelte virksomhed, der tager mod et betalingsinstrument, som defineret i § 6, nr. 9. Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 78, stk. 2, samt betragtning nr. 41 i præambelen til betalingstjenestedirektivet.

Økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges i forslaget til *stk. 3* til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere regler om, hvorledes det årlige abonnement generelt skal beregnes.

De nærmere vilkår for abonnementsordningen i øvrigt bliver fastsat mellem udbyder og betalingsmodtager ved en privatretlig aftale.

Reglerne for selve beregningen af det årlige abonnement er fastsat i bekendtgørelse nr. 695 af 29. juni 2005 om beregning af det årlige abonnement i henhold til § 14, stk. 3, i lov om visse betalingsmidler. Reglerne i bekendtgørelsen følger de regler for beregninger, der er skitseret i bemærkningerne til forslag L 54 af 13. april 2005 til lov om ændring af lov om visse betalingsmidler, se de specielle bemærkninger til § 1, stk. 3. Der forventes således udstedt en ny bekendtgørelse om abonnementsordningen i forlængelse af denne lovs ikrafttræden.

Det forudsættes, at økonomi- og erhvervsministeren fortsat benytter muligheden for at undtage danske og udenlandske internationale betalingsinstrumenter fra denne bestemmelse, jf. bemærkningerne til *stk. 10* nedenfor, således at gebyrerne for disse betalingsmidler fastsættes i overensstemmelse med bemærkningerne til forslag L221 af 30. april 2003 til lov om ændring af

forslag til ændring af lov om visse betalingsmidler. Denne bemyndigelse er hidtil udmøntet i bekendtgørelse nr. 1712 af 20. december 2006 om anvendelse af lov om visse betalingsmidler § 14 på internationale betalingsinstrumenter. Se den nærmere omtale af bekendtgørelsen nedenfor.

Forslaget til *stk. 4* er en videreførelse af forbuddet i lov om visse betalingsmidler mod at opkræve betaling for betalingsinstrumenter uden chip.

Det foreslåede *stk. 5* er en videreførelse af lov om visse betalingsmidler § 14, stk. 5. Bestemmelsen har til formål at forhindre udbydere af betalingstjenester i at diskriminere betalingsmodtagerne gennem kortindehaver afhængigt for eksempel af forretningernes størrelse. Udbydere af betalingstjenester skal ikke via gebyrfastsættelse have mulighed for at påvirke kortindehavers valg af forretning.

Forslaget til *stk. 6* er en videreførelse af forbuddet i lov om visse betalingsmidler mod, at betalingsmodtager opkræver gebyr af betaler for en betalingstransaktion i den fysiske handel, der gennemføres med et betalingsinstrument.

Ifølge bemærkningerne til § 6, nr. 5, er en udbyder ikke at betragte som betalingsmodtager, for eksempel hvor der sker kontanthævning med Dankort i et fremmed pengeinstitut.

Denne bestemmelse opretholdes af hensyn til konkurrencen på det danske betalingskortmarked, jf. bemærkningerne ovenfor til lovforslagets § 78, stk. 2, 2. afsnit.

Økonomi- og erhvervsministeren har mulighed for efter lovforslagets § 80, stk. 10 at undtage internationale betalingsinstrumenter fra forbuddet mod at betalingsmodtager opkræver gebyr af betaler. Ved den administrative fastlæggelse heraf vil der bl.a. tages hensyn til, at reglerne er i overensstemmelse med Danmarks EU-retlige forpligtelser, og at sammenlignelige betalingsinstrumenter behandles lige.

I det omfang betalingsmodtager betaler abonnement eller anden form for gebyr til udbyder, vil konsekvensen af forbuddet mod overvæltning i den fysiske handel være, at gebyromkostningerne indgår i betalingsmodtagernes (butikkernes) omkostninger på linje med øvrige omkostninger.

Forbuddet mod overvæltning gælder ikke for handler i den ikke-fysiske handel. Hermed fortsættes principperne fra lov nr. 217 om betalingskort af 13. april 1999, hvor der blev givet adgang for pengeinstitutterne til at opkræve gebyr af ikke-fysiske butikker, samtidig med at disse butikker kunne overvælte gebyret på betalerne.

Den foreslåede bestemmelse i § 80, *stk. 7*, fastsætter, at såfremt betalingsmodtager opkræver gebyr hos betaleren for anvendelse af et betalingsinstrument, må gebyrets størrelse ikke overstige betalingsmodtagers gebyr for betalingstransaktionen til indløser. Indløsning er nærmere omtalt i bemærkningerne til bilag 1, nr. 5. Bestemmelsen viderefører lov om visse betalingsmidler § 14, stk. 6, for så vidt angår betalingsmodtagers adgang til at opkræve gebyr af betaleren i den ikke-fysiske handel.

Bestemmelsen i lov om visse betalingsmidler § 14, stk. 6, 3. pkt., om, at såfremt betalingsmodtager opkræver gebyr af betaler, skal betalingsmodtager forud for en transaktions gennemførelse på tydelig måde oplyse betaler om, at der opkræves gebyr og om størrelsen af gebyret, videreføres i lovforslagets § 83.

Det foreslås endvidere, at lov om visse betalingsmidler § 14, stk. 7, videreføres i § 80, stk. 8. I tilfælde, hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsinstrument med chip, kan udbydere af betalingstjenester og betalingsmodtager indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsinstrument, der ikke er omfattet af abonnementsordningen.

Det er en betingelse for at opkræve særskilt betaling, at aftalen mellem udbydere af betalingstjenester og betalingsmodtager indgås på frivillig basis. Udbydere af betalingstjenester kan ikke afvise at udbyde eksisterende ydelser med henvisning til, at der er tale om en særlig ordning, som betalingsmodtager vil skulle betale for. Dette indebærer ikke, at pengeinstitutterne pålægges yderligere forpligtelser i forhold til Dankortet, end de der fulgte af Dankortaftalen fra 2003.

Ved fastsættelse af betalingen for en særlig ordning, må der ikke anvendes urimelige priser og avancer, jf. forslaget til § 79. Forbuddet mod overvæltning i den fysiske handel, jf. forslaget § 80, stk. 6, finder ligeledes anvendelse på særlige ordninger i den fysiske handel.

Hvor en betalingstransaktion sker i den fysiske handel ved anvendelse af et betalingsinstrument med chip, jf. stk. 8, gives økonomi- og erhvervsministeren i forslaget til *stk. 9* mulighed for at fastsætte nærmere regler for udbydere af betalingstjenester og betalingsmodtagers adgang til at indgå aftale om betaling for særlige ordninger tilknyttet det enkelte betalingsinstrument. Hermed videreføres lov om visse betalingsmidler § 14, stk. 8.

Forslaget til *stk. 10* viderefører økonomi- og erhvervsministerens ret til helt eller delvist at undtage internationale betalingsmidler fra lovforslagets § 80, jf. lov om visse betalingsmidler § 1, stk. 7. Endvidere videreføres ministerens adgang til at fastsætte supplerende regler for disse betalingsmidler, jf. lov om visse betalingsmidler § 1, stk. 8. 2. punktum.

Bestemmelsen gør det muligt at opretholde gebyrreglerne for internationale betalingskort, der er fastsat i bekendtgørelsesform, jf. bekendtgørelse nr. 1712 af 20. december 2006 om gebyrer ved brug af internationale betalingsmidler. Der forventes således udstedt en ny bekendtgørelse om gebyrreglerne for internationale betalingskort i forlængelse af denne lovs ikrafttræden. Disse regler er udformet efter de regler, der er skitseret i de almindelige bemærkninger, punkt 3, ”Internationale betalingskort” til forslag L 221 af 30. april 2003 til lov om ændring af forslag til ændring af lov om visse betalingsmidler.

Til § 81

Bestemmelsen er en videreførelse af lov om visse betalingsmidler 16, der forbyder brugen af Handle All Card Klausuler (HAC). Reglen forbyder udbydere af betalingstjenester at tvinge

betalingsmodtagere, der ønsker tilslutning til et betalingssystem, til at tilslutte andre betalingssystemer, som betalingsmodtager ikke ønsker tilslutning til.

Til § 82

Med § 82 foreslås det, at en betalingsmodtager eller en anden, der på salgsstedet tilbyder en valutaomregning til betaleren før en betalingstransaktion iværksættes, skal give betaleren alle oplysninger om gebyrer og den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen. Betaleren skal godkende, at valutaomregningen ydes på dette grundlag.

Bestemmelsen har til formål at skabe gennemsigtighed om prisen på de valutaomregninger, der sker i forbindelse med anvendelse af for eksempel betalingskort på et salgssted. Betaleren skal efter forslaget til § 82 have oplysning om både gebyrer og vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Efter forslaget til § 82, 2. pkt. skal betaleren godkende, at valutaomregningen ydes på dette grundlag. I tillæg hertil fremgår det af direktivets art. 49, stk. 1, at betalinger skal foretages i den valuta, som parterne har aftalt. Det er derfor en forudsætning, at betaleren har fået oplysninger om gebyrer og vekselkurs, inden den pågældende godkender anvendelse af valutaomregningstjenesten. En betaler, der først ved betalingen og efter aftaleindgåelse bliver præsenteret for oplysninger om gebyrer og valutakurs, kan derfor nægte at godkende valutaomregningen. Betalingen skal herefter gennemføres i salgsstedets valuta.

Forslaget til § 82 gennemfører direktivets art. 49.

Til § 83

Det foreslås i § 83, *stk. 1*, at en betalingsmodtager, der opkræver gebyrer eller tilbyder rabat for brug af et bestemt betalingsinstrument, skal oplyse betaleren herom, før betalingstransaktionens iværksættes. Såfremt der er forskellige gebyrer og rabatter forbundet med betaling med forskellige betalingsinstrumenter, skal det oplyses for hvert betalingsinstrument, hvilke rabatter og gebyrer, som brug af betalingsinstrumentet udløser. Bestemmelsen viderefører lov om visse betalingsmidler § 14, stk. 6, 3. pkt.

I § 83, *stk. 2*, foreslås en tilsvarende regel for en udbyder eller tredjemand, der opkræver gebyr for brugen af et betalingsinstrument. Disse skal inden betalingstransaktionen iværksættes underrette betaleren herom. Betalerens udbyder kan oplyse om et gebyr for brugen af et betalingsinstrument i rammeaftalen.

Forslaget til § 83 gennemfører direktivets art. 50.

Til kapitel 8

Til § 84

Forslaget til *stk. 1* bestemmer, at virksomheder, der udbyder betalingstjenester skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer derfor til de bestemmelser om god skik, der findes i lovgivningen på det

finansielle område. God skik regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet og vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked.

Bestemmelsen skal læses i lyset af lovforslagets øvrige bestemmelser, der gennemfører totalharmoniserede bestemmelser fra betalingstjenestedirektivet. På direktivets område må medlemsstaterne ikke bevare og indføre andre bestemmelser end dem, der fremgår af direktivet, jf. direktivets art. 86, stk. 1. Dette medfører at der med udgangspunkt i den foreslåede bestemmelse ikke må stilles krav, som er omfattet af direktivets totalharmonisering. For eksempel kan der ikke med hjemmel i den foreslåede bestemmelse om god skik stilles krav om yderligere oplysninger forud for indgåelsen af en aftale om ydelse af betalingstjenester, fordi dette område er udtømmende reguleret i lovforslagets kapitel 5. Der kan endvidere kun fastsættes regler om betalingsinstrumenters sikkerhed inden for rammerne af direktivet, herunder direktivets art. 5, litra e, der omhandler ansøgerens former for virksomhedsstyring og interne kontrolmekanismer. Omfattet heraf er bl.a. administrative, risikostyrings- og regnskabsmæssige procedurer, der påvirker, at disse former for virksomhedsstyring, kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige.

Forbrugerombudsmanden vil ved sit tilsyn efter loven anvende de samme principper som efter den gældende § 4 i lov om visse betalingsmidler. Forbrugerombudsmanden kan dog ved udøvelsen af tilsynet efter den foreslåede bestemmelse ikke stille krav, som vil være i strid med betalingstjenestedirektivets totalharmoniserende bestemmelser.

Efter forslaget til *stk. 2* fastsætter økonomi- og erhvervsministeren nærmere regler om redelig forretningsetik og god praksis for virksomheder, der udbyder betalingstjenester. Bestemmelsen indeholder adgang til at fastsætte regler om god skik svarende til, hvad der gælder på det øvrige finansielle område.

Bestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler om god skik, forbud mod vildledende og aggressiv markedsføring samt købsopfordringer svarende til §§ 3-5 i bekendtgørelse nr. 1222 af 19. oktober 2007 om god skik for finansielle virksomheder, der på det finansielle område gennemfører direktivet om urimelig handelspraksis.

For betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, vil der endvidere kunne fastsættes regler i form af en generalklausul om betalingsinstrumenters sikkerhed svarende til, hvad der i dag gælder efter lov om visse betalingsmidler. Det vil sige regler om, at brugerne af et betalingsinstrument skal sikres beskyttelse mod misbrug af betalingsinstrumentet.

Reglerne vil i praksis blive udarbejdet af Finanstilsynet efter drøftelse med de relevante brancheorganisationer. Forinden et udkast til bekendtgørelse sendes i høring skal dette forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd med deltagelse af Forbrugerombudsmanden. Efter rådets behandling af udkastet til regler afgiver deltagerne samlet deres bemærkninger hertil. På baggrund af bemærkningerne udarbejdes et revideret forslag, som økonomi- og erhvervsministeren sender i høring. Hvis der efter høringen er behov herfor, forelægges et nyt forslag for rådet med deltagelse af Forbrugerombudsmanden. Herefter udarbejder rådet en beskrivelse af problemstillingen og de synspunkter, der er fremført af høringsparterne, herunder en mulig løsning. De relevante parter indkaldes til møde i Økonomi- og Erhvervsministeriet med henblik på en drøftelse af sagen.

Herefter udsteder ministeren de endelige regler. Samme procedure anvendes ved ændringer af allerede udstedte bekendtgørelser.

For så vidt angår håndhævelse af reglerne henvises til bemærkningerne til forslaget kapitel 9.

Til § 85

Når betaleren anvender betalingsinstrumenter, er der risiko for, at udbyderen foretager registreringer af betalerens adfærd og på baggrund heraf laver personprofiler af betalerne, som den erhvervsdrivende kan bruge dels til egen markedsføring, dels kan sælge eller videregive til andre erhvervsdrivende. De oplysninger, der kan registreres, kan være meget følsomme, idet det er muligt at registrere, hvornår, hvor og hvad der købes, samt hvor meget der betales.

Lovforslaget indeholder en udtømmende angivelse af, til hvilke formål der kan ske behandling af oplysninger om, hvor betalingsinstrumenterne har været anvendt, og hvad der er købt. Formålet er at sikre, at sådanne oplysninger ikke benyttes f.eks. til opstilling af forbrugsprofiler og kortlægning af brugernes forbrugsmønstre.

Forslagets § 85 viderefører lov om visse betalingsmidler § 13. § 85 om behandling af oplysninger om betalere finder anvendelse på alle de betalingsinstrumenterne, der er omfattet af loven.

Lov om visse betalingsmidler § 13 gælder ikke for betalingsinstrumenter, der udelukkende udbydes til erhvervsdrivende, hvis udstederen godtgør, at brugeren i tilslutningsaftalen har forpligtet sig til udelukkende at anvende betalingsinstrumentet erhvervsdrivende, og udstederen ikke efterfølgende accepterer, at betalingsinstrumentet anvendes på anden måde, jf. lov om visse betalingsmidler § 1, stk. 4. Det foreslås derfor i § 5, stk. 2, at § 85 kan fraviges ved aftale i erhvervsdrivende kundeforhold.

I *stk. 1* foreslås det, at persondataloven finder anvendelse med de ændringer, der følger af denne paragraf samt de ændringer, der følger af forslaget til denne lovs § 1, stk. 3.

I forslaget § 1, stk. 3, bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at bestemme, at lovens anvendelsesområde helt eller delvis ikke finder anvendelse for en bestemt tjeneste.

§ 85, stk. 1 præciserer, at den almindelige lovgivning om behandling af personoplysninger (persondataloven), også gælder for den behandling af persondata, som finder sted i forbindelse med brug af betalingstjenester, dog med de ændringer, der følger af forslaget til denne lovs § 1, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at betalerens udbyder skal sikre, at betalerens CPR-nummer på et betalingsinstrument ikke må kunne aflæses fysisk eller elektronisk af andre end betalerens udbyder.

Det foreslås i *stk. 3*, at betalerens udbyder kun må behandle oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument, og hvad han har købt, når en eller flere af de opregnede betingelser er opfyldt.

Betingelserne, der nævnes i *stk. 3*, er følgende:

- 1) Når det er nødvendigt for at gennemføre eller korrigere betalingstransaktioner eller andre funktioner, som udstederen har knyttet til betalingsinstrumentet.
- 2) Når det er nødvendigt på grund af retshåndhævelse eller for at hindre misbrug.
- 3) Når behandlingen af oplysninger har hjemmel i anden lovgivning.

Det foreslås i *stk. 4*, at der desuden må ske behandling af oplysninger om, hvor betaleren har brugt sit kort i følgende to situationer:

1) Når det er nødvendigt for at betalerens udbyder kan rådgive betaleren, når det sker med henblik på en hensigtsmæssig anvendelse af betalingsmidler, og når de oplysninger, der fremkommer alene angår, hvilke typer betalingstransaktioner, som betaleren foretager.

2) Når det er nødvendigt for udstederen at behandle oplysninger i tilfælde af, at der er behov for at tilpasse betalingssystemer, således at systemerne er sikre, effektive og tidssvarende, og at der ikke frembringes oplysninger på enkeltbrugersniveau.

Økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges i forslaget til *stk. 5*, til i forskningsøjemed at kunne fravige *stk. 3*.

Økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges endvidere i forslaget til *stk. 6* til at fastsætte regler om behandling i udlandet af de oplysninger, der er nævnt i *stk. 3*. Dette kan dog først ske efter forudgående at have indhentet udtalelse fra Datatilsynet. Sådanne regler kan for eksempel omfatte regler om, hvordan en udenlandsk udbyder af et betalingsinstrument må behandle oplysninger om en her i landet bosat betalers anvendelse af sit betalingsinstrument i Danmark.

Til kapitel 9

Til § 86

I forslagets § 86 fastlægges de nærmere rammer for Finanstilsynets virksomhed og tilsyn med udbydere af betalingstjenester.

I *stk. 1* foreslås det, at det som udgangspunkt er Finanstilsynet, der fører tilsyn med lov om betalingstjenester. Dette udgangspunkt fraviges dog i to tilfælde, jf. forslagets §§ 97 og 98.

Det fremgår af forslagets § 97, at Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med, at udbydere af betalingstjenester, der gennemføres ved hjælp af betalingsinstrumenter, jf. forslagets § 6, nr. 9, og betalingstjenester, der er omfattet af forslagets bilag 1, nr. 7, ikke overtræder kapitel 5 og 6, §§ 77, 82 og 83 samt regler udstedt i medfør af § 84, *stk. 2*. Forbrugerombudsmanden fører endvidere tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af kapitel 10.

For så vidt angår de øvrige betalingstjenester, der er omfattet af loven, for eksempel placering af kontanter på en betalingskonto, kontanthævninger fra en betalingskonto, konto-til-konto overførsler uden anvendelse af netbank samt pengeoverførselsvirksomhed, fører Finanstilsynet tilsyn med, at de bestemmelser, der er opregnet i forslagets § 97, efterleves.

Da der således er to tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med de samme bestemmelser anvendelse på forskellige typer af betalingstjenester, forudsættes det, at Finanstilsynet og

Forbrugerombudsmanden koordinerer deres tilsyn for at sikre en fælles forståelse af betalingstjenesteloven.

Det fremgår endvidere af forslagets § 98, at Konkurrencestyrelsen fører tilsyn med forslagets §§ 78-81.

Det følger af *stk. 2*, at Det Finansielle Virksomhedsråd indgår i tilsynet med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår tilsynet med bestemmelserne i forslagets kapitel 2-4, og efter § 345, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår tilsynet med bestemmelserne i kapitel 5-8.

For så vidt angår bestemmelserne i forslagets kapitel 2-4 træffer Det Finansielle Virksomhedsråd afgørelser i de sager, som Finanstilsynet forelægger rådet. Finanstilsynet skal forelægge tilsynssager af principiel karakter samt tilsynssager, der har videregående betydelige følger for udbydere af betalingstjenester.

For så vidt angår bestemmelserne i forslagets kapitel 5-8 afgiver Det Finansielle Virksomhedsråd en rådgivende udtalelse om bekendtgørelser, som Finanstilsynet udsteder inden for sit kompetenceområde samt om afgørelser af principielle sager eller sager med vidtgående betydning inden for de nævnte kapitler.

Når sager i medfør af kapitel 5-8 forelægges rådet, indkaldes Forbrugerombudsmanden til at deltage i rådets behandling af sagen, jf. § 345, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Det Finansielle Virksomhedsråd, eventuelt med deltagelse af Forbrugerombudsmanden, rådgiver Finanstilsynet, inden tilsynet træffer afgørelse i de forelagte sager. Medlemmerne af rådet, suppleanter samt eventuelle sagkyndige er underlagt den tavshedspligt, som fremgår af § 345, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om god skik og sager efter kapitel 5-8 vil ofte opstå på basis af en klage, men tilsynet kan også af egen drift behandle spørgsmålet, eller efter anmodning herom fra Det Finansielle Virksomhedsråd eller Forbrugerombudsmanden. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som tilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret formueretlig tvist, dvs. om et spørgsmål af økonomisk betydning, skal som hidtil afgøres af de private finansielle ankenævn. Erhvervsdrivende kan som i dag indbringe sådanne sager for domstolene.

Det følger af den foreslåede *stk. 3*, at Finanstilsynet ved en bilateral aftale kan overdrage tilsynet med en filial, en agent eller en virksomhed, der varetager en outsourcet driftsmæssig funktion til tilsynsmyndigheden i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen i *stk. 4* fastslår, at samarbejdet med udenlandske myndigheder om dataspørgsmål skal varetages af Datatilsynet, som herved kan benytte de i forvejen etablerede kontakter med udenlandske datatilsyn.

Til § 87

Med den foreslåede *stk. 1* fastlægges en pligt for udbydere af betalingstjenester til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Bestemmelsen svarer til bestemmelser i den gældende tilsynslovgivning.

I *stk. 2* fastlægges, at Finanstilsynet som et led i sit tilsyn kan udføre inspektioner på stedet hos virksomheder omfattet af denne lov, hos enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under en virksomheds ansvar, og er omfattet af denne lov, samt hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan skaffe sig indseende med transaktioner inden for en virksomhed omfattet af denne lov med henblik på udøvelse af tilsyn.

Det følger af *stk. 3*, at § 346, stk. 2-5, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse for virksomheder omfattet af denne lov. Det vil sige, at der som udgangspunkt skal afholdes møde efter gennemførelse af en inspektion, ligesom der skal udarbejdes en skriftlig rapport med inspektionsbesøgets væsentligste konklusioner.

Efter den foreslåede *stk. 4* har Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at få adgang til lokaler i en virksomhed omfattet af denne lov, herunder de lokaler hvorfra der udøves filialvirksomhed.

Bestemmelsen om Finanstilsynets adgang til virksomheder omfattet af denne lov uden retskendelse er i overensstemmelse med den traditionelle opfattelse af, at Finanstilsynets adgang til at foretage inspektionsbesøg er omfattet af undtagelsen i Grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give tilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Det kan f.eks. dreje sig om situationer, hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skrider til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden er en forudsætning for at håndtere situationen.

Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde et inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Til § 88

I henhold til den foreslåede *stk. 1* skal Finanstilsynet oprette et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som betalingsinstitutter i Danmark, samt disse institutters agenter og filialer, og over virksomheder, der har fået begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester i henhold til forslaget kapitel 3.

Det følger af *stk. 2*, at registeret skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som virksomheder omfattet af *stk. 1* har tilladelse til at udbyde.

Filialer og agenter skal ikke registreres i et offentligt register i andre medlemsstater end i den medlemsstat, hvor betalingsinstituttet er registreret (instituttets hjemland).

I overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets artikel 4, litra 29, betragtes alle forretningssteder i samme medlemsstat, som er oprettet af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, som én filial.

§ 88 gennemfører betalingstjenestedirektivets artikel 13.

Til § 89

Forslagets § 89 giver Finanstilsynet mulighed for at give påbud om berigtigelse eller ændring af forhold, der er i strid med denne lovs bestemmelser.

Ved berigtigelse forstås, at en virksomhed eksempelvis undlader en fremtidig adfærd. For eksempel kan en virksomhed påbydes at undlade at gentage en bestemt markedsføringskampagne eller påbydes at undlade at håndhæve urimelige aftalevilkår. Finanstilsynet kan også påbyde en virksomhed at informere kunder om for eksempel tidligere indgåede urimelige aftalevilkår.

Til § 90

Stk. 1 omhandler Finanstilsynets muligheder for at inddrage en tilladelse givet i medfør af forslaget § 7 til som betalingsinstitut at udøve betalingstjenester omfattet af lovens bilag 1 eller en begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester givet i medfør af forslaget § 37.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget § 8, hvoraf det fremgår, at betalingsinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt. En tilsvarende underretningspligt gælder for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. forslaget § 39.

I henhold til *nr. 1* kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen, eller ikke har

udøvet virksomhed som betalingsinstitut i en periode på over seks måneder. Hvis et betalingsinstitut har tilladelse til at udbyde flere typer af betalingstjenester, jf. forslagens bilag 1, kan det komme på tale at foretage en delvis inddragelse af tilladelsen. Det vil sige at inddrage tilladelsen til at udbyde en eller flere, men ikke alle, betalingstjenester i henhold til bilag 1.

I henhold til *nr. 2* kan en tilladelse inddrages, hvis den er opnået på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis. Det er en forudsætning, at forholdet har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter *nr. 3*.

I henhold til *nr. 3* kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse som beskrevet i kapitel 2 eller 3. Betingelserne fremgår af forslagens §§ 7, 37 og 38.

I henhold til *nr. 4* kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden kan udgøre en trussel mod et betalingssystemets stabilitet, hvis den fortsætter sin betalingstjenestevirksomhed. Det forudsættes her, at Finanstilsynet forinden stillingtagen inddrager den nødvendige ekspertise og om nødvendigt samarbejder med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater.

I henhold til *nr. 5* kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke i øvrigt overholder lovgivningens krav inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Denne bestemmelse vedrører overtrædelse af anden lovgivning end lov om betalingstjenester, for eksempel lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Der forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted med henvisning hertil.

Af den foreslåede *stk. 2* fremgår, at inddragelse af en tilladelse offentliggøres af Finanstilsynet.

Forslagets § 90 gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 12.

Til § 91

§ 91 svarer til de tilsvarende bestemmelser i tilsynslovgivningen. Bestemmelsen vedrører rekursadgang til Erhvervsankenævnet i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse efter tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen omfatter kun afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven. Herudover er Erhvervsankenævnet klageinstans for aktindsigtsspørgsmål. Erhvervsankenævnet afgørelser kan indbringes for domstolene.

Til § 92

Den foreslåede § 92 henviser til §§ 354 og 356 i lov om finansiel virksomhed, der pålægger Finanstilsynets ansatte tavshedspligt efter straffelovens § 152-152 e. Finanstilsynets ansatte er således forpligtet til at hemmeligholde de oplysninger, som de gennem deres virksomhed bliver

bekendt med. Tilsvarende må Finanstilsynets medarbejdere ikke være medlem af direktion, bestyrelse eller repræsentantskab eller være ansat i virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet eller i disses organisationer, ligesom der er forbud mod at deltage i spekulationsforretninger, og regler om Finanstilsynets direktørs engagementer eller sikkerhedsstillelser.

Tavshedspligten efter den foreslåede § 92 finder dog kun anvendelse på bestemmelserne i kapitel 2 og 3. Kapitel 2 og 3 omhandler betingelserne for at opnå tilladelse til at drive virksomhed som betalingsinstitut og virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester.

Sager efter resten af lovens bestemmelser er derimod ikke underlagt den særlige tavshedspligt efter forslaget til § 92. Lovens øvrige regler har karakter af forbrugerbeskyttende regler, og de er derfor omfattet af de samme regler om offentlighed, som gælder for forbrugerlovgivningen i øvrigt, herunder også på Finanstilsynets område. Offentligheden kan derfor få indsigt i Finanstilsynets arbejde på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven og forvaltningsloven.

På forbrugerområdet kan enhver få udleveret oplysninger om tilsynet med forbrugerreglerne dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 3. Blandt disse undtagelser kan bl.a. nævnes oplysninger, der ikke er af faktuel karakter i interne arbejdsdokumenter, oplysninger om enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, samt forhold af væsentlig økonomisk betydning for en person eller en virksomhed. Der kan meddeles aktindsigt i de oplysninger, som Finanstilsynet ligger inde med, uanset om sagen stadig er under behandling eller er afsluttet. Derimod giver offentlighedsloven ikke mulighed for løbende aktindsigt i oplysninger, som måtte tilgå en sag.

Da aktindsigten er knyttet til bestemte typer oplysninger og ikke til sagstyper, vil der være aktindsigt i oplysningerne, uanset om disse findes i en sag, som udelukkende vedrører forbrugerområdet eller om de findes i andre sager i Finanstilsynet, som er omfattet af tilsynets generelle tavshedspligt. Såfremt der for eksempel ønskes aktindsigt i oplysninger, som findes i en tilsynssag, som i øvrigt ikke vedrører god skik, vil oplysningerne vedrørende god skik blive ekstraheret fra denne sag og udleveret, mens resten af sagen vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Når Finanstilsynet anmoder en virksomhed om en redegørelse, vil tilsynet sædvanligvis angive de relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som vil være tema for redegørelsen. Virksomheden vil heraf kunne udlede, om de oplysninger, som den efterfølgende afgiver til Finanstilsynet, vil kunne udleveres i forbindelse med en begæring om aktindsigt.

Ligeledes vil Finanstilsynet, når det foretager en inspektion, som specifikt vedrører forbrugerreglerne, særligt gøre virksomheden opmærksom på, at materiale, som indsendes til tilsynet, og oplysninger, som afgives, vil være omfattet af aktindsigt med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens § 12.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse i sager på forbrugerområdet vurderer Finanstilsynet, hvorvidt virksomheden overholder de offentligretlige adfældsregler. Derimod behandler Finanstilsynet ikke konkrete tvister mellem en forbruger og en virksomhed omfattet af denne lov. Derfor vil sagerne typisk ikke indeholde oplysninger om konkrete kundeforhold. Det kan dog ikke udelukkes, at der i visse sager findes sådanne oplysninger, for eksempel fordi kunden selv har indsendt dem til

Finanstilsynet, eller fordi virksomheden i en redegørelse til Finanstilsynet har kommenteret en konkret sag, som har givet Finanstilsynet anledning til at undersøge virksomhedens praksis på et konkret område.

Hvis der søges aktindsigt i en sag, som indeholder oplysninger om konkrete kundeforhold, vil Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af aktindsigtsbegæringen skulle tage stilling til, om disse oplysninger kan udleveres.

Drejer det sig om oplysninger om en privat kundes økonomiske forhold, vil disse oplysninger ikke kunne udleveres, idet der ikke er aktindsigt i enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, efter offentlighedslovens § 12, stk. 1, nr. 1.

Oplysninger om juridiske personer og dermed om virksomheders økonomiske forhold vil skulle udleveres i et vist omfang, idet offentlighedsloven kun undtager aktindsigt i oplysninger, som er af væsentlig økonomisk betydning for virksomheden, såsom erhvervshemmeligheder.

Såfremt Finanstilsynet modtager en aktindsigtsbegæring, som vil indebære udlevering af oplysninger om kunder, vil Finanstilsynet i overensstemmelse med praksis i sager om aktindsigt i oplysninger vedrørende privatpersoner eller juridiske personer, indhente en udtalelse fra den kunde, hvis oplysninger, der ønskes aktindsigt i. Såfremt spørgsmålet om, hvorvidt der kan meddeles aktindsigt i konkrete kundeoplysninger er af principiel karakter, vil Finanstilsynet forelægge sagen for Det Finansielle Virksomhedsråd, jf. § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. forslagens § 86, stk. 2.

Samme procedure vil blive fulgt, hvis der ønskes aktindsigt i oplysninger om en bestemt virksomheds overholdelse af forbrugerreglerne. I sådanne tilfælde kan der være oplysninger, for eksempel om hvordan virksomheden har organiseret sig eller om virksomhedens støttefunktioner, som kan have en sådan karakter, at de er af væsentlig økonomisk betydning for virksomheden og dermed ikke omfattet af aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 12, stk. 1, nr. 2.

En anmodning om aktindsigt skal efter offentlighedslovens § 16, stk. 2, behandles inden for 10 dage. Såfremt der ikke kan træffes afgørelse inden for denne tidsfrist, skal ansøgeren have oplyst, hvornår der kan træffes afgørelse i sagen. Som eksempler på tilfælde, hvor 10 dages fristen formentlig ikke vil kunne overholdes, kan nævnes de sager, hvor Finanstilsynet skal indhente en udtalelse fra en person eller virksomhed, inden der gives aktindsigt i oplysninger om den pågældende. Det vil heller ikke være tilfældet i sager af principiel karakter, hvor Det Finansielle Virksomhedsråd skal inddrages i afgørelsen af, om der kan meddeles aktindsigt, og hvor udkastet til rådets afgørelse skal i partshøring efter § 345, stk. 9 i lov om finansiel virksomhed.

Spørgsmålet om hvorvidt der kan gives aktindsigt, afgøres af Finanstilsynet. Da den almindelige rekursinstans for afgørelser i sager om Finanstilsynets tilsynsvirksomhed er Erhvervsankenævnet, vil en eventuel klage over afslag på aktindsigt skulle indbringes for Erhvervsankenævnet. Det gælder uanset, om aktindsigtsbegæringen vedrører oplysninger, som indgår i en forvaltningsretlig afgørelse, som Finanstilsynet har truffet, eller om det er oplysninger, som indgår i en sag, hvor Finanstilsynet enten har besluttet ikke at undersøge sagen eller efter en undersøgelse ikke har fundet, at der foreligger en overtrædelse.

Til § 93

Det fremgår af forslaget til § 86, stk. 2, at Det Finansielle Virksomhedsråd indgår i tilsynet med overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af § 345 stk. 2, i lov om finansiel virksomhed at Det Finansielle Virksomhedsråd træffer afgørelser i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder. Det foreslås derfor i *stk. 1*, at afgørelser truffet i medfør af denne bestemmelse fremover som udgangspunkt skal offentliggøres med angivelse af den eller de involverede virksomheders navn.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en virksomhed, der er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres afgørelser med navns nævnelse, som angår personer eller personligt ejede virksomheder. Det indebærer bl.a., at en afgørelse om, at et bestyrelsesmedlem ikke længere opfylder betingelserne om egnethed og hæderlighed, fortsat vil blive offentliggjort i anonymiseret form.

Offentliggørelse af virksomhedens navn forudsætter, at rådet har truffet en egentlig forvaltningsretlig afgørelse. Det vil sige, at rådet som den kompetente myndighed på området har tilkendegivet, hvad der er eller skal være ret i det foreliggende tilfælde. Kravet om offentliggørelse gælder også processuelle beslutninger om at oversende sager til politimæssig efterforskning. En sådan beslutning kan dog ikke offentliggøres, hvis den vedrører enkeltpersoner, eller hvis en offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, jf. nedenfor.

Den offentliggjorte afgørelse vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn. Derimod vil alle oplysninger om kundeforhold og oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, for eksempel ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere, blive fjernet fra afgørelsen, inden den offentliggøres. Det samme vil være tilfældet for fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder.

Samtidig med selve afgørelsen i sagen træffer rådet også beslutning om offentliggørelse. Udkast til rådets afgørelse vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse. Hvis en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten, jf. forslaget til stk. 2, gør sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Såfremt det indstilles, at afgørelsen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse vedlægges afgørelsesudkastet. Beslutningen om at offentliggøre virksomhedens navn er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Til gengæld kan rådet blive mødt med krav om erstatning, jf. de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, såfremt rådet træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en domstol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse. Erstatning kræver dog, at virksomheden kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse.

Da udkast til rådets afgørelser i deres helhed skal sendes i partshøring hos de berørte virksomheder, jf. § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, vil virksomhederne i forbindelse med høringen få mulighed for at kommentere på selve indstillingen i relation til spørgsmålet om offentliggørelse, samt - hvis det indstilles, at afgørelsen offentliggøres - hvilke oplysninger virksomheden eventuelt finder, bør fjernes fra udkastet til pressemeddelelse inden offentliggørelse.

Offentliggørelse af en afgørelse indebærer ikke i sig selv, at selve sagen bliver offentlig tilgængelig, hvis sagen er omfattet af den særlige tavshedspligt jf. forslaget § 92. Sagen vil i disse tilfælde stadig være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, og der vil heller ikke efter offentliggørelse være mulighed for at få aktindsigt i sagens dokumenter.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår en afgørelse offentliggøres. Dette vil dog i praksis ske, kort efter at afgørelsen er truffet. Dog vil den pågældende virksomhed, hvis navn vil blive offentliggjort i afgørelsen, først blive orienteret om afgørelsen. Virksomheden vil således kunne forberede sig på offentliggørelsen af afgørelsen med navns nævnelse. Såfremt virksomheden efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelsen af rådets afgørelse afvente selskabsmeddelelsen. Dette indebærer, at såfremt selskabet efter børsreglerne kan udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. lov om værdipapirhandel m.v. § 27, stk. 6, vil offentliggørelsen af rådets afgørelse blive udsat.

Det foreslåede *stk. 2* indeholder undtagelserne til det klare udgangspunkt om offentliggørelse med angivelse af virksomhedens navn. Det drejer sig om de tilfælde, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvor en offentliggørelse vil kunne skade en politimæssig efterforskning.

Det forhold, at offentliggørelse af en virksomheds navn vil kunne medføre tab af kunder eller at en offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden vil ikke i sig selv være nok til at undtage en afgørelse fra offentliggørelse. Undtagelsen finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor virksomhedens fortsatte drift vil blive truet eller meget væsentlige interesser krænkes.

Det foreslåede *stk. 2* åbner endvidere mulighed for at undtage offentliggørelse med angivelse af virksomhedens navn i tilfælde, hvor det vil kunne skade en efterfølgende strafferetlig efterforskning. En beslutning om at sende en sag til politiet med anmodning om efterforskning og eventuel tiltalerejsning er ikke en forvaltningsretlig afgørelse. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Eventuelt vil der kunne indgås en mere generel aftale om offentliggørelse af visse sagstyper. Ved tvivl vil spørgsmålet om offentliggørelse blive forelagt den relevante politimyndighed.

Der findes dog også andre sager, hvor Det Finansielle Virksomhedsråd træffer en egentlig afgørelse, men hvor der derudover også vil kunne komme en strafferetlig sanktion på tale, og hvor det vil kunne skade den efterfølgende efterforskning, hvis rådets afgørelse offentliggøres med navns nævnelse.

Finanstilsynet offentliggør i dag principielle og vidtrækkende afgørelser i anonymiseret form. Hvis offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke vil kunne ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken virksomhed afgørelsen vedrører.

De foreslåede regler om offentliggørelse omfatter alene sager, som har været forelagt Det Finansielle Virksomhedsråd. Afgørelser i sager, som Finanstilsynet har truffet efter bemyndigelse, er ikke omfattet af bestemmelsen og vil derfor ikke blive offentliggjort med mindre en pligt til offentliggørelse følger af forslaget til § 94. Det samme er tilfældet for afgørelser, som efterfølgende træffes af Finanstilsynet baseret på en praksis, som rådet har fastlagt.

Afgørelser, som henhører under rådets kompetence, men som Finanstilsynets direktør træffer i sager, som er af uopsættelig karakter, jf. § 7 i bekendtgørelse om forretningsorden for Det Finansielle Virksomhedsråd, vil skulle offentliggøres. Baggrunden herfor er, at afgørelsen reelt skulle have været truffet af rådet, men at de tidsmæssige rammer ikke har muliggjort dette.

Når kun rådssager offentliggøres med navn, kan det indebære, at den virksomhed, som er den første, der overtræder en bestemmelse eller som involveres i en principiel sag, må forvente, at dens navn vil blive offentliggjort sammen med afgørelsen, mens det ikke vil være tilfældet for de virksomheder, som efterfølgende begår samme overtrædelse. Disse afgørelser vil kun sjældent have offentlig interesse, fordi der ikke længere er tale om en principiel sag. På denne baggrund er det fundet hensigtsmæssigt at fastholde, at offentliggørelse alene skal ske i relation til afgørelser truffet af rådet. Det vil endvidere have store administrative konsekvenser, hvis alle efterfølgende afgørelser truffet af Finanstilsynet på egen hånd også skulle offentliggøres med navns nævnelse.

Af hensyn til samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder foreslås, det, at en offentliggjort afgørelse ikke må indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for eller uden for Den Europæiske Union. Offentliggørelse kan kun ske, hvis den myndighed, der har givet de pågældende oplysninger til Finanstilsynet, giver deres udtrykkelige tilladelse hertil.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis offentliggørelse af en afgørelse er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til virksomheden eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke længere gør sig gældende, vil afgørelsen samt virksomhedens navn blive offentliggjort. Dette gælder dog kun i en periode op til to år efter, at afgørelsen er truffet. Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne afgørelser aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år.

Til § 94

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet af egen drift skal orientere offentligheden om færdigbehandlede forbrugersager dvs. alle sager efter forslaget bortset fra kapitel 2 - 4, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Dette svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område og på Forbrugerombudsmandens område.

Ifølge *stk. 1* forudsætter Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager, der vedrører forbrugerbeskyttelse, at sagerne har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. Det skal dog bemærkes, at selv om Finanstilsynet ikke af sig selv offentliggør virksomhedens navn, vil en person, som anmoder om aktindsigt, dog kunne få navnet oplyst.

Det vil som udgangspunkt kun kunne komme på tale at offentliggøre virksomhedens navn i sager, der udtrykker en generel adfærd hos virksomheden. En række af de klager, som Finanstilsynet modtager, vedrører enkeltstående tvister mellem en kunde og en virksomhed. I disse sager foreligger der derfor typisk ikke den fornødne offentlige interesse til, at der kan ske offentliggørelse.

Ved enkeltstående overtrædelser kan det komme på tale at præcisere forståelsen af de bagvedliggende regler. Det vil for eksempel kunne være tilfældet, hvor der er tale om nye regler, som Finanstilsynet ønsker at udbrede kendskabet til. Men det vil også kunne være tilfældet, hvis virksomheden gør brug af en ny praksis, som er reguleret af det eksisterende regelsæt. Dette vil kunne ske i form af en offentliggørelse af Finanstilsynets afgørelse.

Hensynet til den almene interesse vil i de fleste tilfælde medføre, at der ikke er behov for at nævne den involverede virksomheds navn. Baggrunden for at orientere offentligheden om sager vil således typisk være ønsket om at forhindre lignende sager ved at udbrede kendskabet til tilsynets praksis. Derimod kan der være grund til at offentliggøre virksomhedens navn i de sager, hvor der er behov for at advare kunderne mod at handle med virksomheden, eller hvor virksomhedens praksis har medført, at kunderne vil kunne have et erstatningskrav mod virksomheden.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter den foreslåede bestemmelse ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag. For sager, der ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, jf. forslaget § 92, vil Finanstilsynet kunne orientere offentligheden om en sag, inden der er truffet afgørelse.

Bestemmelsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at en virksomhed har handlet i overensstemmelse med lov om betalingstjenester. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om virksomhedens navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre navnet.

Når Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse om udfaldet af en sag, men uden at offentliggøre virksomhedens navn, vil Finanstilsynet også fremover orientere den relevante brancheforening. Påtænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse.

For så vidt angår en række af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Den foreslåede stk. 1 forhindrer ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at en virksomhed vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse. En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af enkeltpersoners strafbare forhold.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at Finanstilsynet skal offentliggøre navnet på en virksomhed, der udbyder betalingstjenester i strid med forslaget § 2. Andre oplysninger, end navnet på den virksomhed, der overtræder § 2, vil derimod fortsat være underlagt reglerne om tavshedspligt.

Til § 95

Den foreslåede bestemmelse i § 95 opregner hvem, der er part i en sag efter denne lov. Bestemmelsen svarer til det partsbegreb, som anvendes i lovgivningen på det finansielle område.

Det følger af den foreslåede *stk. 1*, at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 2 omfattede virksomheder og personer, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. Dette fraviges dog i *stk. 2*, jf. herom nedenfor.

Hvis en forbruger klager over en virksomheds adfærd, vil forbrugeren ikke være part i sagen. Forbrugerne opnår derfor ikke forvaltningslovens partsrettigheder, men vil i stedet efter offentlighedslovens regler om aktindsigt kunne gøre sig bekendt med de oplysninger, der indgår i Finanstilsynets sag.

I den foreslåede *stk. 2* opregnes de øvrige personer og virksomheder, der kan være part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende.

Efter *nr. 1* er den, der udbyder betalingstjenester uden tilladelse, jf. forslaget § 2, part i en sag mod den pågældende.

Efter *nr. 2* er en virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. forslaget § 7 eller § 37, part i sagen. Den pågældende har derfor forvaltningslovens partsrettigheder allerede under behandlingen af en ansøgning om tilladelse efter loven.

Tilsvarende følger det af *nr. 3*, at en person, som Finanstilsynet modtager oplysninger om i forbindelse med godkendelse efter reglerne om egnethed og hæderlighed i forslaget § 18, *stk. 1* og 2 har partsstatus, når tilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager en sådan tilladelse.

Forud for at en virksomhed opnår tilladelse efter loven, kan Finanstilsynet, jf. forslaget § 87, indhente oplysninger til bedømmelse af om virksomheden er omfattet af lovens krav om tilladelse til at udøve virksomhed som udbyder. En fysisk eller juridisk person, der modtager en sådan henvendelse, vil have partsstatus efter forslaget til *nr. 4*.

Til § 96

Det følger af den foreslåede § 96, at virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 110, nr. 2, for en beskrivelse af afgifternes størrelse.

Omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrencestyrelsens administration efter forslaget §§ 97 og 99 opkræves dog efter forslaget til § 100.

Til § 97

Med *stk. 1* foreslås det, at Forbrugerombudsmanden skal føre tilsyn med, at udbydere af betalingstjenester, der gennemføres ved hjælp af betalingsinstrumenter, jf. § 6, nr. 9, og udbydere af betalingstjenester, der er omfattet af bilag 1, nr. 7, ikke overtræder kapitel 5-6, §§ 77, 82, 83 og 84, *stk. 1*, samt regler udstedt i medfør af § 84, *stk. 2*. Forbrugerombudsmanden fører endvidere tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af kapitel 10.

For så vidt angår betalingstjenester, der gennemføres ved hjælp af betalingsinstrumenter, for eksempel betalingskort og netbanker, medfører bestemmelsen, at Forbrugerombudsmanden skal

føre tilsyn med de af lovens regler, der vedrører en udbyders adfærd i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 88 fører Finanstilsynet tilsyn med, at udbyderne af de øvrige betalingstjenester, som er omfattet af loven, overholder reglerne om adfærd i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

For så vidt angår reglerne i kapitel 10 om betalingsurrogater varetager Forbrugerombudsmanden tilsyn med samtlige af dette kapitels regler.

Efter *stk. 2* vil Forbrugerombudsmanden kunne kræve alle oplysninger, som findes nødvendige for Forbrugerombudsmandens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under denne lovs bestemmelser. Det vil som udgangspunkt gælde hos alle aktører, der er involverede i gennemførelsen af de betalingstjenester, som er omfattet af Forbrugerombudsmandens tilsyn.

Efter *stk. 3* foreslås det, at kan en ændring af forhold, som strider mod de i *stk. 1* opregnede bestemmelser, ikke ske ved forhandling, kan Forbrugerombudsmanden udstede påbud herom. Den, som påbudet retter sig imod, kan forlange påbudet indbragt for domstolene af Forbrugerombudsmanden. En anmodning skal fremsættes skriftligt overfor Forbrugerombudsmanden inden 4 uger efter at påbudet er meddelt. Forbrugerombudsmanden skal herefter indbringe sagen for domstolene inden 1 uge. Bestemmelsen svarer til markedsføringslovens § 27, *stk. 3*.

Overtrædelse af et påbud udstedt i medfør af *stk. 3* er strafbelagt, jf. § 107, *stk. 3*.

Efter forslaget til *stk. 4* kan retten bestemme, at indbringelse af et påbud for domstolene har opsættende virkning.

Af det foreslåede *stk. 5* følger, at Forbrugerombudsmandens afgørelser efter denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Af *stk. 6* følger det, i lighed med hvad der gælder efter lov om finansiel virksomhed § 348, *stk. 1, 3. pkt.*, at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens § 23 a. Hermed sikres det, at Forbrugerombudsmanden også på betalingstjenestekområdet får mulighed for at føre et gruppesøgsmål, for eksempel i tilfælde hvor der er opkrævet et ulovligt gebyr, eller hvor en betalingstjenesteudbyder systematisk har tilsidesat reglerne om valør og dermed påført kunderne et tab.

Bestemmelsen i *stk. 7* fastslår, at samarbejdet med udenlandske myndigheder om dataspørgsmål skal varetages af Datatilsynet, som herved kan benytte de i forvejen etablerede kontakter med udenlandske datatilsyn.

Til § 98

I *stk. 1* foreslås det, at tilsyn og indgrebsmuligheder efter §§ 78-81 ligesom tilsynet med betalingsmiddelovens § 14, § 15 og § 16 placeres hos Konkurrencestyrelsen.

Det foreslås, at Konkurrencestyrelsen mulighed for at give påbud til opfyldelsen af §§ 78-81 skal videreføres uændret. Dette medfører, at et påbud efter § 98 kan ske i form af priser eller avancer, der ikke må overskrides eller ved fastsættelse af bestemte kalkulationsregler ved beregning af priser og avancer. Bestemmelsen giver således mulighed for, at der kan fastsættes kalkulationsregler, som medfører, at de enkelte virksomheder på betalingskortmarkedet får tilskyndelse til at forbedre effektiviteten.

Endvidere foreslås det i *stk. 2*, at Konkurrencestyrelsens hjemmel til at indhente alle nødvendige oplysninger for tilsynet med §§ 78-81 videreføres uændret. Bestemmelsen er inspireret af konkurrencelovens § 17, idet det bemærkes, at det er Konkurrencestyrelsen selv, der skønner hvilke oplysninger, der er nødvendige for styrelsens tilsyn efter § 98.

Det fremgår modsætningsvist af *stk. 3*, at Konkurrencestyrelsens anmodning om oplysninger, jf. *stk. 2*, ikke kan indbringes for Konkurrenceankenævnet. Den endelige afgørelse af tvister vedrørende nødvendigheden af oplysninger henhører under domstolene.

Det anses imidlertid for hensigtsmæssigt, at Konkurrencestyrelsens afgørelser efter *stk. 1*, fortsat skal være undergivet rekurs til Konkurrenceankenævnet efter de regler, der gælder for klager over Konkurrencerådets afgørelser.

Det følger af *stk. 4*, at Konkurrencestyrelsen afgørelser efter *stk. 1*, fortsat skal kunne påklages til Konkurrenceankenævnet af den afgørelsen retter sig til, eller den som i øvrigt har en individuel, væsentlig interesse i sagen.

Det foreslås videre, at bestemmelsen i *stk. 5* om at klager over afgørelser truffet af Konkurrencestyrelsen eller Konkurrenceankenævnet kan tillægges opsættende virkning, bibeholdes.

Da tilsynet efter *stk. 1* i vidt omfang svarer til konkurrencelovens regulering af virksomheder med en dominerende stilling efter konkurrenceloven, er det fundet hensigtsmæssigt og konsekvent fortsat at regulere offentlighedsspørgsmålet, jf. forslaget til *stk. 6*, på samme måde, som det er sket i konkurrenceloven. Bestemmelsen er dog konsekvensændret, så den svarer til den gældende bestemmelse i konkurrenceloven.

Ved at gøre dette sikres det, at virksomheder ikke behandles forskelligt i sager, der i vidt omfang må forventes at indeholde de samme typer information. Praksis efter konkurrenceloven vil derfor være vejledende for fortolkningen.

Stk. 7 og *8* foreslås videreført uændret i forhold til betalingsmiddelovens § 21. Disse bestemmelser vedrører muligheden for offentliggørelse af Konkurrencestyrelsens afgørelser efter *stk. 1*.

Ligeledes foreslås det, at *stk. 9* videreføres uændret. Bestemmelsen forpligter økonomi- og erhvervsministeren til hvert andet år at afgive en rapport om forholdene på betalingskortmarkedet til Folketinget. Konkurrencestyrelsen varetager sekretariatsfunktionen for ministeren i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag L221 om lov om ændring af lov om visse betalingsmidler fremsat den 30. april 2003, Folketingstidende 2002-03, Tillæg. A 6825 ff., at økonomi- og erhvervsministeren skulle afgive sin første rapport den 1. januar 2006. Ministeren har

afgivet en rapport medio januar 2008. Der foreslås, at rapporterne fremover skal foreligge omkring 1. april, således at næste rapport skal forelægge omkring 1. april 2010.

Til § 99

Det foreslås i § 99, at videreføre Konkurrencestyrelsens mulighed for at anvende tvangsbøder over for virksomheder, der ikke efterkommer styrelsens anmodning om at afgive oplysninger, eller som ikke efterkommer et påbud. Bestemmelsens indhold er uændret, men er af lovtekniske grunde nyaffattet.

Til § 100

Bestemmelsen i *stk. 1* fastsætter, at omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrencestyrelsens administration af denne lov pålignes udbydere af betalingsinstrumenter, jf. § 6, nr. 9, og udbydere af betalingstjenester, der er omfattet af bilag 1, nr. 7 samt udbydere af betalingssurrogater, jf. kapitel 10 i forhold til omsætningen.

Efter *stk. 2 kan* økonomi- og erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om gebyrets fastsættelse og om Forbrugerombudsmandens og Konkurrencestyrelsens opkrævning heraf.

Efter *stk. 3 er* der udpantningsret for disse gebyrer.

Bestemmelsen viderefører den tidligere bestemmelse i betalingsmiddelovens § 20 med de nødvendige tilpasninger til denne lovs anvendelsesområde.

Til § 101

Med § 101 foreslås det, at økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges til inden for lovens område at fastsætte nærmere regler for anvendelsen af digital kommunikation og opbevaring af oplysninger. Forslaget skal ses som et led i regeringens handlingsplan fra 2002 for modernisering af formkrav i lovgivningen, der unødigt hindrer digital kommunikation.

Idet der er tale om et område med en hurtig teknologisk udvikling, og da reglerne vil skulle tilgodese forskelligartede hensyn, foreslås det, at den nærmere regelfastsættelse sker på bekendtgørelsesniveau.

Forslaget skal for så vidt angår digital kommunikation ses i sammenhæng med forvaltningslovens § 32 a, hvorefter vedkommende minister har mulighed for at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation ved private henvendelser til den offentlige forvaltning. Med den foreslåede hjemmel i dette lovforslag vil der herudover kunne fastsættes regler om den offentlige forvaltnings, herunder Finanstilsynets, henvendelser til private. Kommunikation mellem kunder og virksomheder samt mellem virksomheder indbyrdes vil derimod ikke være omfattet af lovforslaget.

Reglerne vil afspejle, at der for private alene er tale om en ret til at anvende digital kommunikation og ikke en pligt hertil.

Forslaget retter sig mod lovgivningens krav om skriftlighed. Hjemlen tænkes udmøntet således, at de hensyn, som ligger bag et krav om skriftlighed, også sikres ved den digitale kommunikation og opbevaring.

Særligt i forhold til digital kommunikation er der fire grundhensyn, som skal sikres. Det skal for det første være muligt at dokumentere, at der ikke efterfølgende sker ændringer i informationen (integritet). Ligeledes skal det dokumenteres, at den angivne afsender er korrekt (ægthed/autencitet), og at afsenderen ikke efterfølgende kan fremføre, at den foreliggende information ikke stammer fra denne (uafviselighed). Krav i lovgivningen om, at et dokument skal underskrives eller lignende, taler for at etablere et højt sikkerhedsniveau som for eksempel brug af elektronisk signatur. Endelig skal det sikres, at kun de(n) påtænkte modtager(e), kan få kendskab til information med personlige og fortrolige oplysninger (konfidentialitet/fortrolighed). Dette skal ske ved kryptering på et passende sikkerhedsniveau. Da Finanstilsynet er underlagt en særlig tavshedspligt i sin virksomhed, tillægges dette hensyn stor vægt ved udmøntning af reglerne.

Fastsættelse af regler om digital opbevaring vil ske under iagttagelse af visse krav. Bemyndigelsen tænkes udformet således, at relevante informationer skal være læsbare og tilgængelige i papirformat eller på andet varigt medium. Herved forstås, at elektronisk opbevaring skal være af varig karakter, og at informationerne lagres på et medium, hvor de er tilgængelige udover det tidsrum, hvor brugerens maskine er tændt. Eksempler kan være en harddisk, CD-rom og en diskette. De ovennævnte hensyn skal også indgå ved udformningen af regler om digital opbevaring.

Til kapitel 10

Med bestemmelserne i kapitel 10 fastsættes der særlige regler for betalingsurrogater. Betalingsurrogater er kendetegnet ved at være elektroniske systemer, hvor der kan erhverves varer og tjenester, uden at der foreligger en betalingstjeneste i den forstand, som dette begreb defineres i forslaget til lovens bilag 1.

Et betalingsurrogat kan for eksempel være et SIM-kort til en mobiltelefon til brug for registrering og betaling af telefonsamtaler.

Som andre eksempler på betalingsurrogater kan nævnes kort til elektronisk aflæsning, der indeholder en fordring på noget andet end en pengeydelse, for eksempel en fordring på 10 gange busrejser, 10 gange svømning i en svømmehal, 10 ture i rutschebanen i et tivoli eller 10 gange skolemad.

Et betalingsurrogat kan således bestå i, at der på en konto anføres værdier i en anden enhed end gangbar mønt. Som andre eksempler kan nævnes bonuspoint til køb af flyrejser eller virtuelle penge i et fantasiunivers, der kan anvendes til at købe ydelser inden for dette univers.

Betalingsurrogater vil typisk ikke indeholde fordringer på gangbar mønt, jf. eksemplerne overfor. Det kan dog forekomme, at betalingsurrogater anvender gangbar mønt, jf. eksemplet med mobiltelefonernes SIM-kort.

Betalingsurrogater er typisk forudbetalte fordringer, men kan dog også være efterbetalte, jf. førnævnte eksempel med mobiltelefonernes SIM-kort.

Det er karakteristisk, at disse betalinger med betalingsurrogater ikke er en betalingstjeneste i dette lovforslags forstand. Da betalingsurrogaterne imidlertid er omfattet af den nuværende lov om visse betalingsmidler, foreslås det med kapitel 10 at indføre særlige regler for betalingsurrogater, som i vidt omfang afspejler den nuværende regulering af området i lov om visse betalingsmidler.

Til § 102

Forslaget til *stk. 1* definerer, hvilke betalingsurrogater, der er omfattet af kapitel 10. Bestemmelsen er udformet med udgangspunkt i definitionen af et betalingsmiddel i lov om visse betalingsmidler. Der er dog foretaget visse ændringer for at understrege, at begrebet betalingsurrogater kun omfatter visse af de betalingsmidler, der er omfattet af den nuværende lov om visse betalingsmidler. Det understreges således, at det er en betingelse for, at der foreligger et betalingsurrogat, at dette ikke samtidig udgør en betalingstjeneste, som er omfattet af lovforslagets bilag 1.

De betalingsurrogater, der er omfattet af kapitel 10, inddeles i 3 elektroniske systemer. De er dog kun omfattet af kapitel 10 i det omfang de kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, uden at det udgør en betalingstjeneste efter bilag 1. Det drejer sig om følgende systemer:

- 1) Kort og andre fysiske legitimationsmidler, som er knyttet til bestemte brugere og som er beregnet til elektronisk aflæsning.
- 2) Koder og biometriske værdier, som er beregnet til at legitimere brugeren.
- 3) Elektronisk registrerede fordringer, som udsteder er forpligtet til at indfri på brugers anmodning.

De betalingsurrogater, der er defineret i nr. 1 og 2, har det fællestræk, at de er udstedt til bestemte brugere, dvs. til en bestemt fysisk eller juridisk person. Det vil sige, at de alene må benyttes af den, de er udstedt til, eller af de personer, der er ansat i den pågældende virksomhed. De i nr. 1 og 2 nævnte betalingsmidler indebærer således, at brugeren legitimerer sig over for det elektroniske system.

Nr. 1 omfatter kort og andre fysiske legitimationsmidler, som er knyttet til bestemte brugere, og som er beregnet til elektronisk aflæsning. Det er for eksempel SIM-kort, 10-tursklippekort og e-billetter, hvor der opnås fordring på en bestemt rejse, samt bonuskort. Hvis sådanne korttyper m.v. ikke er knyttet til bestemte brugere, vil de typisk være omfattet af nr. 3, dvs. en elektronisk registreret fordring, som udsteder er forpligtet til at indfri på brugers anmodning.

Mens SIM-kort er et betalingsurrogat, er fastnettelefoni derimod ikke omfattet af definitionen på et betalingsurrogat.

Forslaget finder ikke anvendelse på traditionelle, forudbetalte papirklippekort til for eksempel trafikmidler, på checks, veksler eller kontanter.

Traditionelle hævekort, konto-, kredit- og købekort, som er beregnet til fysisk eller elektronisk aflæsning falder typisk ikke ind under denne bestemmelse, fordi der herved sker betaling med penge. I disse tilfælde vil der være tale om en betalingstjeneste omfattet af bilag 1 til lovforslaget. Bestemmelsen finder derimod anvendelse, hvor den betaling, som kortet formidler, ikke erlægges i form af penge, men i fordringer på for eksempel andre varer og tjenester. Som eksempel kan nævnes et kort, hvor indkøb betales med egne produkter.

Under *nr. 2* hører for eksempel internet-butikker, hvor brugeren legitimerer sig over for butikken med en kode, såfremt der ikke hermed sker en betalingstjeneste omfattet af lovforslagets bilag 1. Som eksempel på et betalingssurrogat omfattet af *nr. 2* kan nævnes det tilfælde, hvor en kode anvendes til legitimering af kunden over for en internetbutik, når kunden vil erhverve varer i internetbutikken. Når kunden har legitimeret sig ved brug af koden, er det muligt for forretningen efterfølgende at fremsende en regning til kunden.

Giver en kode alene adgang til en funktion, for eksempel en database, men uden at der i denne forbindelse sker en afregning for brugen, vil dette system ikke falde ind under lovforslagets område. Det vil dog være tilfældet, hvor koden ikke alene giver adgangen, men også benyttes til en debitering af brugeren, for eksempel for den tidsperiode systemet anvendes.

Til *nr. 3* hører de såkaldte elektroniske fordringer, som ikke er knyttet til en individualiseret konto. Typisk vil der være tale om forudbetalte kort, som for eksempel et telefonkort. Der kan også være tale om elektroniske fordringer, som er lagret på en computer. Kravet om, at fordringen skal være "registreret elektronisk", udelukker en række forudbetalte produkter som flaskepant og klippekort fra lovens anvendelsesområde.

Indtil de elektroniske fordringer anvendes, kan betaleren opbevare fordringerne på for eksempel sin computer eller på en chip. Denne chip kan være placeret i et kort, i et ur eller en hvilken som helst anden fysisk genstand.

De elektroniske fordringer kan omfatte alle de ydelser, der er beskrevet ovenfor. Det er efter denne bestemmelse også en betingelse, at der ikke foreligger en betalingstjeneste.

Hvis der udstedes chipkort med flere af hinanden uafhængige funktioner, som for eksempel et betalingsinstrument, et legitimationskort, og et klippekort, vil alene klippekortsfunktionen være omfattet af dette kapitel. Betalingsinstrumentet vil derimod være reguleret af lovforslagets øvrige kapitler.

Definitionen af et forudbetalt betalingssurrogat i *stk. 2* tager udgangspunkt i, at surrogatet – før en anvendelse kan ske – skal erhverves (købes) eller stilles vederlagsfrit til rådighed for brugeren af udstederen, eller at brugeren af udstederen har fået forhøjet surrogatets værdi. Det er kendetegnende for et forudbetalt betalingssurrogat, at fordringen ikke er registreret på en særlig konto, som tilhører brugeren.

Til § 103

Forslaget indeholder en generalklausul, som i vidt omfang svarer til den nuværende betalingsmiddelovs generalklausul. Bestemmelsen indebærer, at betalingssurrogater omfattet af lovforslagets kapitel 10 skal være sikre og velfungerende. Generalklausulen er først og fremmest rettet mod de erhvervsdrivende, der har ansvaret for betalingssurrogaterne, men generalklausulen har herudover en afsmittende virkning for Forbrugerombudsmandens tilsyn efter kapitlet, idet generalklausulen er med til at præcisere, hvad Forbrugerombudsmanden skal lægge vægt på i sit tilsyn.

Forslaget til bestemmelsen i *stk. 1* har til formål at sikre, at betalingssurrogater, der er omfattet af kapitel 10 er sikre og velfungerende. Formålsbestemmelsen skal læses i sammenhæng med *stk. 2*,

som opstiller nogle generelle principper, der skal iagttages ved indretningen og driften af betalingssurrogater.

Hovedsigtet med bestemmelsen er således, at der udbydes sikre og velfungerende betalingssurrogater, som kan anvendes uden større risici for økonomiske tab som følge af misbrug og fejl eller kompromittering af fortrolige oplysninger. Samtidig skal de udbudte betalingssurrogaters indretning og funktion være både hensigtsmæssig og driftssikker.

Generalklausulen skal sikre, at Forbrugerombudsmanden kan gribe ind, hvis sikkerheden ikke anses for betryggende, eller at en part ensidigt tilgodeser egne interesser. Ligeledes har bestemmelsen til formål at sikre, at de involverede parter gives rimelige vilkår, herunder at de har mulighed for at gennemskue vilkår og anvendelsesmuligheder, så de kan træffe nogle rationelle valg og vurdere sikkerheden og eventuelle risici.

Opstår der problemer i forhold til brugerne, er det naturligt, at Forbrugerombudsmanden primært henvender sig til udstederen, hvis Forbrugerombudsmanden finder, at et betalingsmiddel ikke lever op til lovens krav. Udstederen af et betalingssurrogat må formodes at være den, der har den klareste interesse i og største indflydelse på, at betalingssurrogatet fungerer korrekt. Har en udsteder overladt dele af driften til andre, må udstederen gennem sine aftaler med sine underleverandører sikre sig, at disse lever op til lovens krav.

Det er imidlertid ikke efter bestemmelsen udelukket, at Forbrugerombudsmanden kan stille krav til andre end udstederen og indløseren.

Forslaget til *stk. 2* skal betragtes som en dynamisk målestok for de krav, der kan stilles til indretningen af betalingssurrogater. At målestokken er dynamisk betyder, at kravene må følge den teknologiske, lovgivningsmæssige og samfundsmæssige udvikling i øvrigt. *Stk. 2* skal læses i sammenhæng med *stk. 1*.

I princippet skal der stilles samme krav til sikkerhed, kontroller m.v. hos alle betalingssurrogater.

Når Forbrugerombudsmanden skal vurdere, hvorledes tilsynsvirksomheden bedst tilrettelægges, vil det dog være naturligt, at Forbrugerombudsmanden tager hensyn til betalingssurrogatets udbredelse og de beløbsmæssige begrænsninger ved anvendelsen af betalingssurrogatet.

Generalklausulens grundlæggende principper er gennemsigtighed, frivillighed og beskyttelse mod misbrug. Bestemmelsens sigte er primært forbrugerbeskyttelse forstået bredt, således at der udover en varetagelse af forbrugernes interesser også skal tages behørigt hensyn til betalingsmodtageres interesser samt bredere samfundsmæssige interesser.

Frivillighedsprincippet i generalklausulen giver samtidig Forbrugerombudsmanden mulighed for at gribe ind, hvis brugernes valgmuligheder på urimelig måde begrænses, eller på anden måde indeholder en ubalance til skade for væsentlige forbruger- eller samfundsinteresser. Generalklausulens frivillighedsprincip medfører, at et betalingssurrogat kun må udleveres på brugerens anmodning, medmindre der er tale om fremsendelse af et betalingssurrogat til afløsning af et, som brugeren allerede har. Frivillighedsprincippet bør i øvrigt primært bruges, hvor en udsteder indretter eller markedsfører sit betalingssurrogat på en for brugerne utilbørlig eller ubalanceret måde.

Bestemmelsen i forslaget til *stk. 3* bestemmer, at Forbrugerombudsmanden ved forhandling skal søge forholdene ændret, hvis et betalingsurrogat ikke lever op til de krav, der er stillet i *stk. 1* og *2*.

De forhold, der skal søges ændret ved forhandling, omfatter for eksempel:

- 1) at fornødne kontrol-, sikkerheds- og korrektionsprocedurer ikke er etableret
- 2) at en udsteders, indløser eller betalingsmodtagers forretningsbetingelser eller praksis over for brugeren eller en anden part ensidigt tilgodeser egne interesser eller i øvrigt er urimelige, eller
- 3) at der sker overtrædelse af denne lov eller bestemmelser, som er fastsat i medfør heraf.

Til § 104

Bestemmelsen angiver, at udstedere skal have forretningssted her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelsen viderefører betalingsmiddelovens § 5.

Bestemmelsen indebærer, at udstedere fra andre EU-lande eller andre lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område ikke skal have forretningssted her i landet. Udstedere fra øvrige tredjelande skal imidlertid have forretningssted her i landet, således at Forbrugerombudsmandens muligheder for at gribe ind forbedres, og således at brugeren kan sagsøge udstederen ved danske domstole, hvis der for eksempel opstår uenighed om udstederens ansvar over for brugeren.

Økonomi- og erhvervsministeren kan fravige dette krav, jf. forslagets *stk. 2*, således at betalingsurrogater kan udbydes her i landet, selvom udstederen ikke har hjemsted i overensstemmelse med *stk. 1*.

Til § 105

Det foreslås i *stk. 1*, at udstederne af betalingsurrogater, som ikke er betalingstjenester, fortsat skal anmelde deres betalingsurrogater.

Det foreslås i *stk. 2*, at anmeldelsen skal indeholde udsteders navn, forretningssted og selskabsform tillige med de oplysninger, som en udsteder skal udarbejde til brugerne efter lovforslagets § 47, *stk. 4*.

En anmeldelse sikrer, at Forbrugerombudsmanden bliver bekendt med de tilsynspligtige betalingsurrogater. Herved vil Forbrugerombudsmanden kunne danne sig et indtryk af betalingsurrogatet, og hvorledes det fungerer. Hvis Forbrugerombudsmanden har behov for yderligere oplysninger, kan Forbrugerombudsmanden straks eller senere indhente alle nødvendige oplysninger efter forslagets § 97, *stk. 2*. Forbrugerombudsmanden vil således altid kunne få alle relevante oplysninger, som er nødvendige for tilsynsvirksomheden.

Efter *stk. 3* skal efterfølgende ændringer i anmeldte forhold tilsvarende anmeldes. Sker der ændringer i udsteders navn, adresse eller selskabsform, skal disse således anmeldes. Herudover skal der alene indgives en ændringsanmeldelse, når informationsmaterialet efter § 47, *stk. 4* ændres. Ændringsanmeldelse vil da blot kunne ske ved at indsende dette materiale.

Det foreslås i *stk. 4*, at Forbrugerombudsmanden kan tillade eller påbyde fælles anmeldelse, hvis flere udstedere udbyder samme betalingsurrogat og anvender de i væsentligt omfang samme forretningsbetingelser.

Til § 106

Forslaget til § 106 bestemmer, at udvalgte bestemmelser, dvs. § 47, stk. 4, 1. led, § 51, § 53, stk. 1, nr. 1 og 2, § 62, § 68, § 70, §§ 78 - 83 og § 85, der finder anvendelse på betalingstjenester, også finder anvendelse på betalingsurrogater. Herved opretholdes i det væsentligste den retstilstand, der i dag gælder for betalingsurrogater efter lov om visse betalingsmidler.

Forslaget til § 47, stk. 4, 1. led, bestemmer, at der gælder lempeligere oplysningskrav ved brug af mikrobetalingsinstrumenter. Udbyderen af betalingstjenester skal således uanset stk. 1 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning. Bestemmelsen svarer til lov om visse betalingsmidler § 7.

Forslaget til § 51 indeholder regler om adgang til at opsig en rammeaftale om betalingstjenester og svarer i vidt omfang til betalingsmiddelovens § 9. I modsætning til § 9, indeholder § 51 dog mulighed for at aftale en opsigelsesfrist på højst en måned.

Det bemærkes, at i det omfang sektorspecifik lovgivning indeholder bestemmelser om opsigelse, der afviger fra reglerne i § 51, jf. § 106, finder de sektorspecifikke regler anvendelse ud fra princippet om *lex specialis*.

Forslagets § 53, stk. 1, nr. 1-2 indeholder en bestemmelse, der svarer til kvitteringskravet i betalingsmiddelovens § 8.

§§ 62, 68 og 70 i lovforslaget svarer til betalingsmiddelovens hæftelses- og ansvarsregler i §§ 11 og 12, mens forslagets § 85 viderefører betalingsmiddelovens § 13 om registrering og CPR-nummer. I forbindelse med betalingsurrogater i form af SIM-kort til mobiltelefoner vil anvendelse af pinkode til aktivering af telefonen medføre, jf. § 62, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning er anvendt i relation til registrering og betaling af telefonsamtaler. Tilsvarende gælder for andre ydelser leveret direkte til telekommunikations-, digital- eller it-udstyret, og hvor operatøren ikke kun fungerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

§§ 78 til 83, omfatter dels gebyrbestemmelserne, dels forbuddet mod brug af *Handle-all-cards* regler samt regler for oplysning om valuta og gebyrer. Hovedparten af disse regler er overført fra lov om visse betalingsmidler og gælder i dag de for betalingsmidler, der er omfattet af lov om visse betalingsmidler.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 62 og § 80, stk. 2-4, dog ikke gælder for forudbetalte betalingsurrogater, jf. § 102, stk. 2. Bestemmelserne i § 62 gælder dog for forudbetalte betalingsurrogater, hvis betalingsurrogatets værdi kan overstige 3.000 kr., eller hvis der er mulighed for en automatisk genopladning af betalingsurrogatet for brugers regning.

Det foreslås i *stk. 3*, at økonomi- og erhvervsministeren, i det omfang det betinges af prisudviklingen, kan ændre beløbsangivelsen i *stk. 2*.

Bestemmelsen viderefører lov om visse betalingsmidler § 2.

Til kapitel 11

Til § 107

Forslaget til bestemmelserne i *stk. 1, 2, 3 og 4* fastsætter hvilke bestemmelser, som det er strafbelagt at overtræde. Tilsvarende fastsættes det, at manglende efterlevelse af et påbud samt undladelse af at meddele oplysninger medfører straf.

Lovforslaget indeholder bemyndigelser til at udstede bekendtgørelser. I sådanne regler kan der efter forslaget til *stk. 5* fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Der kan efter forslaget til *stk. 6* pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og bestemmelser udstedt i medfør af loven er 5 år, jf. forslaget til *stk. 7*. Der er tale om en forlængelse af den almindelige regel på 2 år, jf. straffelovens § 93, *stk. 1, nr. 1*. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Forældelsesfristen svarer til forældelsesfristen i lov om finansiel virksomhed.

Til § 108

Bestemmelsen fastsætter i *stk. 1* reglerne for adgangen til ved dom for strafbart forhold at frakende retten til fortsat at drive den pågældende virksomhed eller til at drive den under visse former eller til at medvirke hertil.

Påstand om frakendelse efter *stk. 1* nedlægges af anklagemyndigheden efter anmodning fra Finanstilsynet, jf. forslaget til *stk. 2*.

Bestemmelsen indeholder i *stk. 3* forslag til en bestemmelse om straf for overtrædelse af en frakendelse efter *stk. 1*.

Til kapitel 12

Til § 109

I overensstemmelse med fristen for gennemførelse af betalingstjenestedirektivet foreslås det i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. november 2009. Samtidig ophæves lov om visse betalingsmidler.

Selvom lovforslaget på væsentlige områder har karakter af en forlængelse af lov om visse betalingsmidler, som ophæves i *stk. 1*, foreslås det præciseret i *stk. 2*, at bekendtgørelser udstedt efter den ophævede lov fortsat skal have gyldighed efter gennemførelsen af dette lovforslag.

Stk. 3 indeholder en overgangsbestemmelse for selskaber, der inden den 25. december 2007 har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut. Disse selskaber kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 30. april 2011, men skal i øvrigt følge lovens regler. Uden tilladelse kan der dog kun udbydes betalingstjenester her i landet, jf. *stk. 2*.

Såfremt selskabet har foretaget outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner inden 25. december 2007, kan et sådant arrangement fortsætte uden tilladelse frem til den 30. april 2011. Dette gælder, uanset om den virksomhed, der er outsourcet til, er beliggende her i landet eller i udlandet.

Tilladelse til at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat inden for Den Europæiske Union eller i en land som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, efter 30. oktober 2009 forudsætter, at selskabet har opnået tilladelse som betalingsinstitut her i landet. Dette følger af Den Europæiske Unions traktat om ret til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Uanset at loven først træder i kraft den 1. november 2009 foreslås det derfor i *stk. 4*, at juridiske personer allerede fra den 1. juli 2009 får mulighed for at indgive ansøgning til Finanstilsynet om tilladelse til at udøve virksomhed som betalingsinstitut.

For virksomheder, der inden den 25. december 2007 har påbegyndt virksomhed omfattet af § 38 foreslås det i *stk. 5*, at disse kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse frem til den 25. december 2010.

§ 109, *stk. 5* gennemfører art. 88, *stk. 4* i direktiv om betalingstjenester.

Fristen i § 78, *stk. 1* kan ifølge forslaget til *stk. 6* efter aftale mellem betaleren og betalerens udbyder for grænseoverskridende betalinger forlænges med højst 3 arbejdsdage for grænseoverskridende tjenesteydelser frem til den 1. januar 2012. For papirbaserede betalingstransaktioner kan denne frist forlænges med endnu en arbejdsdag.

For begrebet papirbaserede betalingstransaktioner henvises til bemærkningerne til § 78, *stk. 1*.

I *stk. 7* foreslås det, at der indføres en særlig overgangsbestemmelse for at give udbyderne mulighed for på en let og smidig måde at tilpasse deres aftaler, vilkår, forretningsbetingelser m.v. til de krav, der stilles en rammeaftale, jf. § 48.

Med forslaget til *stk. 7* kan ændringer i aftaler, vilkår m.v., der har til formål at bringe disse i overensstemmelse med kravene til en rammeaftale, jf. § 48, og som skal træde i kraft senest den 1. november 2009, gennemføres ved at varsle ændringen med en måneds varsel, uanset hvad der måtte være aftalt mellem udbyderen og brugeren. Ved ændringer til gunst for brugeren skal der derimod ikke ske varsling. Ændringer til gunst for brugeren skal dog også meddeles på varigt medium, jf. nærmere herom nedenfor. I disse tilfælde gælder kravet om 1 måneds varsel dog ikke.

Ændringer, der går ud over, hvad der er nødvendigt for at ændre eksisterende aftaler, vilkår m.v. for at bringe disse i overensstemmelse med kravene til en rammeaftale, jf. § 48, kan derimod ikke ske efter forslaget til *stk. 7*, hvorfor sådanne ændringer skal varsles i henhold til de med brugeren i øvrigt indgåede aftaler. Såfremt en udbyder anvender de valgmuligheder, der gives i lovforslaget, betragtes dette ikke som liggende udover, hvad der er nødvendigt for at ændre aftaler, vilkår m.v.

Bestemmelsen finder anvendelse i både forbruger- og erhvervsforhold.

Varslet på en måned er lempeligere end hvad der gælder efter lovforslagets § 50, hvorefter varsling af ændringer i en rammeaftale til ugunst for brugeren skal ske med to måneders varsel.

Ændringer af aftaler, vilkår m.v. skal efter forslaget ske ved anvendelse af § 47, stk. 1 og 2. Det vil sige, at ændringerne skal meddeles på papir eller varigt medium, ligesom indholdet skal være formuleret på klart og let forståeligt dansk eller et andet sprog, som parterne aftaler. Der skal derfor ske individuel varsling. Det vil derfor ikke være muligt at varsle ændringer i dagspressen. Kravene til varigt medium er opfyldt, hvis udbyderen for eksempel sender en e-mail eller en sms med et link til en hjemmeside, jf. i øvrigt bemærkningerne til § 6, nr. 14. Eksempler på metoder til individuel varsling er:

- besked via netbank, e-mail, e-Boks eller anden personlig besked på varigt medium om, at de nye vilkår fremgår af link til udbyders hjemmeside, eller
- brev med besked om de nye vilkår, og hvor de nye vilkår er vedlagt på papir.

Det foreslås endvidere, at hvis brugeren ikke kan godkende ændringerne i rammeaftalen, der er til ugunst for vedkommende, skal vedkommende meddele udbyderen dette inden datoen for ændringernes ikrafttræden. Varslet skal indeholde oplysning om, at brugeren skal anses for at have godkendt ændringerne (den nye rammeaftale), hvis brugeren ikke inden ændringens ikrafttrædelsesdato har meddelt udbyderen, at brugeren ikke kan godkende disse. Meddeler en bruger, at vedkommende ikke kan godkende den nye (ramme)aftale betyder det, at der ikke foreligger en ny (ramme)aftale, og at den eksisterende aftale med brugeren samtidig er ophørt.

Til § 110

Det foreslås i *nr. 2* at der indsættes en hjemmel i lov om finansiel virksomhed til at opkræve en årlig afgift for betalingsinstitutter og virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. For betalingsinstitutter foreslås en årlig afgift på 60.000 kr. Der er herved lagt vægt på, at der skal føres et løbende tilsyn med, at disse virksomheder lever op til lovens krav til at opnå en tilladelse som betalingsinstitut, herunder lovens kapitalkrav. For virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester foreslås en årlig afgift på 6.000 kr. Der er herved lagt vægt på, at en sådan tilladelse gives på lempeligere vilkår end der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgør 10.000 kr. For de øvrige virksomheder, der er omfattet af lov om betalingstjenester, dvs. kreditinstitutter og udstedere af elektroniske penge, opkræves afgiften efter de almindelige bestemmelser i §§ 361, stk. 1, nr. 8, 363 og 364 i lov om finansiel virksomhed..

Afgiftsbestemmelsen vil blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen.

Direktivets art. 92 indeholder konsekvensændringer i bilag 1 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut for at bringe listen over aktiviteter, der er undergivet gensidig anerkendelse, i overensstemmelse med terminologien i betalingstjenedirektivet.

Bilag 1 i kreditinstitutdirektivet er gennemført i lov om finansiel virksomhed bilag 1 og 2, der indeholder en liste over henholdsvis tilladt pengeinstitutvirksomhed og tilladt kreditinstitutvirksomhed.

Ændringerne i kreditinstitutdirektivets bilag 1 gennemføres med forslaget til ændring af lov om finansiel virksomhed, jf. forslagets § 110, nr. 3 og 4

Begrebet "betalingstjenester" i bilag 1, nr. 3 og bilag 2, nr. 4 erstatter det tidligere begreb betalingsformidling og skal efter forslaget forstås i overensstemmelse med definitionen af begrebet betalingstjenester i bilag 1 til lov om betalingstjenester.

Begrebet "Udstedelse og administration af betalingsmidler (kreditkort, rejsechecks, bankveksler) i bilag 1, nr. 4 og bilag 2, nr. 5 erstattes efter forslaget med udstedelse og administration af andre betalingsmidler (f.eks. rejsechecks og bankveksler) i det omfang de ikke er dækket af begrebet betalingstjenester. Efter ændringen vil kreditkort ikke længere være omfattet af dette punkt. Dette skal ses i lyset af, at kreditkort er en betalingstjeneste og derfor vil være omfattet af nr. 3 i bilag 1 og nr. 4 i bilag 2.

Til § 111

Det foreslås at ophæve lov om grænseoverskridende pengeoverførsler, som gennemfører direktiv 97/5/EF om grænseoverskridende pengeoverførsler. Dette direktiv ophæves af betalingstjenestedirektivet, fordi sidstnævnte direktivet erstatter bestemmelserne i direktiv om grænseoverskridende pengeoverførsler.

Til § 112

Der er tale om en konsekvensændring af lov om visse forbrugeraftaler.

Med bestemmelsen foreslås det, at forbrugeraftalelovens § 13, stk. 1, ikke skal finde anvendelse ved indgåelse af forbrugeraftaler om fjernsalg af en finansiel tjenesteydelse, der er omfattet af lov om betalingstjenester. I stedet finder §§ 43, 44, 47 og 48 i dette lovforslag anvendelse.

Med bestemmelsen præciseres det, hvilke forpligtelser til at give forudgående oplysninger, der gælder, når en ydelse både er omfattet af reglerne om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere og af lov om betalingstjenester. Efter lovforslaget vil oplysningskravene ved fjernsalg til forbrugere af betalingstjenester udelukkende følge af §§ 43, 44, 47 og 48 i dette lovforslag.

Den foreslåede bestemmelse til § 9, stk. 3, i lov om visse forbrugeraftaler skal derfor ses i sammenhæng med forslaget til § 41, stk. 4, hvor det foreslås, at oplysningskravene i §§ 43, 44, 47 og 48 i lov om betalingstjenester finder anvendelse på forbrugeraftaler om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, der samtidig er omfattet af lov om betalingstjenester, jf. dette lovforslags § 1, stk. 1.

Begrebet betalingstjenester er defineret nærmere i bilag 1 til lovforslaget. Som eksempel på en betalingstjeneste kan bl.a. nævnes overførsler fra en betalingskonto til en anden betalingskonto, betalingstransaktioner med betalingskort, direkte debiteringer, for eksempel betalingservice, pengeoverførselsvirksomhed og visse mobilbetalinger.

Den foreslåede bestemmelse omfatter de tilfælde, hvor der ved fjernsalg indgås en aftale med en forbruger om enten en enkeltstående betalingstransaktion, for eksempel en aftale om en pengeoverførsel fra Danmark til Spanien, eller en rammeaftale om anvendelse af et betalingskort

eller netbank. Den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 3, har derimod ikke betydning, når der indgås en fjernsalgsaftale med en forbruger om køb af en tjenesteydelse, der ikke er en betalingstjeneste, uanset at der sker betaling med f.eks. et betalingskort. Hvor der indgås aftale om f.eks. køb af en vare ved fjernsalg, finder forbrugeraftalelovens regler om oplysningspligt ved fjernsalg anvendelse på forholdet mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende, mens lov om betalingstjenester finder anvendelse på forholdet mellem betaler og betalers tjenesteyder, f.eks. betalers pengeinstitut.

Vurderingen af, om der er tale om en fjernsalgsaftale om en finansiel tjenesteydelse afgøres efter forbrugeraftaleloven. Det bemærkes i den forbindelse, at en aftale om fjernsalg, der samtidig er omfattet af lov om betalingstjenester, altid vil være en aftale om en finansiel tjenesteydelse, jf. § 5 i forbrugeraftaleloven.

I forslaget til § 44, stk. 3, og § 48, stk. 2, fastsættes der særlige regler om oplysningspligt ved forbrugeraftaler indgået ved fjernsalg. Disse regler overfører de oplysningskrav, der følger af § 13, stk. 1, i forbrugeraftaleloven, og som efter direktivets artikel 31, 3. pkt., og artikel 90, stk. 1, fortsat finder anvendelse ved fjernsalg til forbrugere af betalingstjenester. Som anført under bemærkningerne til forslaget til § 44, stk. 3, og § 48, stk. 2, er det af lovtekniske grunde fundet mest hensigtsmæssigt at samle alle relevante oplysningskrav i lov om betalingstjenester. Det sikres herved, at der ikke er overlap mellem de oplysninger, der skal gives i forbindelse med aftaler indgået ved fjernsalg af finansielle tjenesteydelser og oplysningsforpligtelserne efter lov om betalingstjenester.

De oplysningskrav, der overføres fra lov om visse forbrugeraftaler til lov om betalingstjenester, skal forsat fortolkes i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i henholdsvis § 11, stk. 1, og § 13, stk. 1, i forbrugeraftaleloven.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 41, stk. 4, § 44, stk. 3 og § 48, stk. 2.

Til § 113

Direktivets artikel 91 foreskriver enkelte ændringer til det såkaldte 3. hvidvaskdirektiv (2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme). Der er tale om ændringer til artikel 3, nr. 2, litra a, artikel 15, stk. 1 og 2, og artikel 36, stk. 1.

Virksomheder og personer, der udøver virksomhed omfattet af lov om betalingstjenester, bliver omfattet af hvidvaskloven, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 12, med Finanstilsynet som tilsynsmyndighed

Betalingstjenesten "pengeoverførselsvirksomhed" har hidtil været omfattet af hvidvaskloven, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 11, men vil fremover henhøre under hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 12. Ændringen indebærer, at tilsynet med pengeoverførselsvirksomheder overgår fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen til Finanstilsynet.

Med kravet om tilladelse til at drive erhvervmæssig pengeoverførselsvirksomhed i henhold til lovforslaget om betalingstjenester sættes fokus ikke alene på velkendt pengeoverførselsvirksomhed ved anvendelse af traditionelle finansielle systemer, men også på såkaldte "alternativ pengeoverførselsvirksomhed ("alternativ remittance"), der er behandlet i Financial action Task

Force's (FATF) Special Recommendation (SR) VI, og som Danmark har forpligtet sig til at efterkomme.

Virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver virksomhed med valutaveksling, er som hidtil omfattet af hvidvaskloven og underlagt tilsyn af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Den ændrede formulering af lovens § 1, stk. 1, nr. 11, skyldes alene, at pengeoverførselsvirksomhed udgår af § 1, stk. 1, nr. 11, som beskrevet foran.

Med forannævnte ændringer gennemføres direktivets (2007/64/EF) om betalingstjenester artikel 91. Ændringerne til hvidvaskdirektivets artikel 15, stk. 1 og 2, og artikel 36 indebærer ikke krav om yderligere ændringer i hvidvaskloven.

Til § 114

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes i kraft for disse landsdele med de afgivelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Til bilag 1

Bilag 1 opregner syv former for tjenester, der er betalingstjenester. Bilaget gennemfører direktivets bilag.

Nr. 1 omfatter tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto. For definitionen af betalingskonto henvises til definitionen af en betalingskonto i § 5, nr. 6.

Ved denne betalingstjeneste er der tale om, at "fysiske kontanter", dvs. sedler og mønter, indsættes på en konto. Betalingstjenesten vil bl.a. omfatte den aktivitet, hvor en bruger går ind i et kreditinstitut og indbetaler kontanter på en anfordringskonto. Kontoen kan tilhøre betaleren selv, da betaler og modtager i en transaktion kan være én og samme person.

Nr. 2 omfatter tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.

Ved denne betalingstjeneste sker der udbetaling af kontanter fra en betalingskonto. Tjenesten omfatter den situation, hvor en modtager hæver penge ved kassen i et kreditinstitut eller i instituttets hæveautomat.

Nr. 3 omfatter gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsel af midler til en betalingskonto hos brugerens udbyder eller hos en anden udbyder:

- gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
- gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
- gennemførelse af kredittransaktioner, herunder stående ordrer.

Denne type betalingstjeneste medfører, at der overføres midler til en betalingskonto. Midler kan, jf. definitionen heraf i forslaget § 6, nr. 8, være sedler, mønter, kontopenge og elektroniske penge.

Såfremt der er tale om betalinger baseret på en kreditfacilitet samt mobil- og internetbetalinger, er disse betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 4 og 7.

Selve transaktionen i forbindelse med en betalingstjeneste omfattet af nr. 3, kan være resultatet af en direkte debitering, dvs. en betalingstjeneste, hvor betalers betalingskonto debiteres på initiativ af modtager og på baggrund af et mandat fra betaler; en betaling med et kort eller et tilsvarende betalingsinstrument; eller en kredittransaktion, dvs. en betaling iværksat af betaler.

Pengeinstitutternes betalingskort med online saldokontrol vil være omfattet af denne betalingstjeneste, fordi der ved brug af disse betalingskort som regel sker debitering af betalers konto natten efter udførelsen af en betaling, ligesom der ikke er adgang til overtræk.

Nr. 4 omfatter gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditfacilitet

- gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
- gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
- gennemførelse af kredittransaktioner, herunder stående ordrer.

Denne type aktiviteter svarer til betalingstjenesterne ovenfor i nr. 3, bortset fra, at betalingerne her er dækket af en kreditfacilitet.

Kreditelementet i en kreditfacilitet kan omfatte to situationer. På den ene side kan kreditelementet være knyttet til betalingsinstrumentet og omfatte den situation, hvor debitering af betalingskontoen først sker med en vis forsinkelse efter brug af betalingskortet. Kreditelementet kan derimod også omfatte mulighederne for overtræk på selve betalingskontoen.

Pengeinstitutternes sædvanlige betalingstjenester knyttet til en anfordringskonto, herunder konto-til-konto-overførsler, Betalingsservice og betalinger med Dankort, er omfattet af betalingstjeneste nr. 3, men vil i visse tilfælde falde under betalingstjeneste nr. 4. Ved for eksempel Dankort-betalinger sker der normalt debitering af betalers konto natten efter udførelsen af betalingen. Såfremt debiteringen af kontoen derimod først debiteres med nogen forsinkelse, vil betalingstjenesten derimod falde under betalingstjeneste nr. 4.

Internationale kreditkort samt kort udstedt af benzinselskaber, varehuse og storcentre, forbrugsforeninger er eksempler på betalingskort, der er omfattet af betalingstjeneste nr. 4. For disse kort sker der først debitering af betalers konto nogen tid efter, at betalingen er foretaget, ligesom der kan være indgået en kreditaftale for det pågældende kort.

Nr. 5 omfatter udstedelse eller indløsning af betalingsinstrumenter.

En udsteder af et betalingsinstrument er den tjenesteyder, der indgår aftale med indehaveren af et betalingsinstrument om at yde denne betalingstjeneste. Såfremt en fagforening tilbyder sine medlemmer et betalingsinstrument på favorable vilkår hos et pengeinstitut, men selve aftalen om betalingsinstrumentet indgås mellem banken og medlemmet af fagforeningen, er banken udsteder og dermed den tjenesteyder, der skal opfylde lovens krav til betalingstjenester.

Indløsning af betalingstransaktioner på baggrund af betalingsinstrumenter omfatter den aftale som for eksempel forretningsindehavere indgår med for eksempel PBS med henblik på overførsel af korttransaktioner til forretningsindehaverens konto. Det er imidlertid ikke afgørende, om en indløser, for eksempel PBS, tilbyder betalingsmodtagere betalingskonti i forbindelse med indløsning af betalingstransaktioner på baggrund af betalingsinstrumenter eller om korttransaktioner overføres direkte fra kortindehavers konto til betalingsmodtagers konto i et pengeinstitut.

Nr. 6 omfatter pengeoverførselsvirksomhed. Ved pengeoverførsel forstås, jf. definitionen i § 6, nr. 10, en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalernes eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder på betalingsmodtagerens vegne, og hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.

Nr. 7 omfatter gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor betalernes samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion meddeles ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, og betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationssystemet eller netværket, og som kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

Denne betalingstjeneste består i at udføre betalinger med mobiltelefoner eller andre digitale eller it-baserede kommunikationsmidler, for eksempel internetbetalinger via en computer. Bestemmelsen er teknologineutral og omfatter alle former for telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr. Selvom fastnettelefoner i princippet er omfattet af bestemmelsen, udgør telefonsamtaler dog ikke en betalingstjeneste.

Såfremt den operatør, der driver systemet eller netværket ikke er mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren, men for eksempel selv er leverandør af en tjeneste, er der ikke tale om en betalingstjeneste. Det bemærkes endvidere, at såfremt en tjeneste omfattet af nr. 7 leveres til og skal anvendes via telekommunikations-, digital-, eller it-udstyr, kan disse tjenester være undtaget fra loven, jf. forslaget til § 4, nr. 14.

Hvis en betaler kan anvende sin mobiltelefon til at iværksætte en betalingstransaktion fra en bankkonto, ved at overføre de nødvendige oplysninger til sin bank, vil selve teletjenesten ikke blive betragtet som en selvstændig betalingstjeneste.

Til bilag 2

Efter lovforslagets § 13, stk. 1, nr. 2, skal betalingsinstitutter til enhver tid have en basiskapital, der beregnes i henhold til én af de tre metoder (A, B eller C), der er beskrevet i bilag 2 til lovforslaget. Der henvises indledningsvis til bemærkningerne til § 13.

Ved metode B og C anvendes en omregningsfaktor k , der fastsættes i 3 niveauer ud fra en risikovurdering, hvor institutterne inddeles som følger:

Laveste risikoniveau (multiplikationsfaktor 0,5): Pengeoverførselsvirksomhed, jf. bilag 1, nr. 6.

Mellemste risikoniveau (multiplikationsfaktor 0,8): Elektroniske betalingstransaktioner, jf. bilag 1, nr. 7.

Højeste risikoniveau (multiplikationsfaktor 1,0): Andre betalingstjenester, jf. bilag 1, nr. 1-5.

Metode A, B og C kan, medmindre Finanstilsynet fastsætter andet, anvendes såvel på nyetablerede institutter, som nu søger om tilladelse som betalingsinstitut, men som endnu ikke er påbegyndt udbud af betalingstjenester, eller institutter, som tidligere har været omfattet af lovforslagets kapitel 3, men som på grund af øget aktivitetsniveau nu søger om tilladelse som betalingsinstitut. I så fald anvendes i stedet for ”det foregående år” de forventede faste omkostninger i henhold til virksomhedens egne estimater for det kommende år.

I relation til de enkelte metoder bemærkes følgende:

Metode A

Beregningsgrundlag: Instituttets faste omkostninger.

Betalingsinstituttets basiskapital skal være mindst 10 pct. af dets faste omkostninger det foregående år. Finanstilsynet kan tilpasse kravet hertil i både opad- og nedadgående retning, hvis selskabets faste omkostninger f.eks. til husleje, lønudgifter eller andre driftsomkostninger forøges eller formindskes væsentligt i forhold til det forrige år. Ved faste omkostninger forstås resultatopgørelsesposterne: "udgifter til personale og administration", "afskrivning på materielle og immaterielle aktiver" og "andre driftsudgifter" i overensstemmelse med årsregnskabsloven.

Metode B

Beregningsgrundlag: Instituttets betalingsvolumen.

Med udtrykket ”betalingsvolumen” menes det samlede transaktionsbeløb af betalingstjenester omfattet af bilag 1. Accepterede, men endnu ikke på statustidspunktet effektuerede betalingstransaktioner, skal ikke medregnes.

I beregningen indgår betalingsvolumenet (BV) opgjort som en 1/12 af det samlede beløb for de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k, der er defineret i punkt 2:

- a) 4,0 pct. af BV indtil 5 mio. euro plus
- b) 2,5 pct. af BV over 5 mio. euro indtil 10 mio. euro plus
- c) 1 pct. af BV over 10 mio. euro indtil 100 mio. euro plus
- d) 0,5 pct. af BV over 100 mio. euro indtil 250 mio. euro plus
- e) 0,25 pct. af BV over 250 mio. euro.

Eksempel 1: Et betalingsinstitut, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 6, (pengeoverførsel) ($k=0,5$), har det foregående år udført betalinger for i gennemsnit 10 mio. euro om måneden. Kravet til instituttets løbende kapital kan opgøres til $0,5*((5*0,04)+(5*0,025)) = 162.500$ euro.

Eksempel 2: Et betalingsinstitut, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 7 (digitaloperatør), ($k=0,8$) har det foregående år haft en samlet betalingsvolumen på 2,5 mia. euro. Svarende til gennemsnitligt 200 mio. euro pr. måned. Kravet til instituttets løbende kapital kan opgøres til $0,8*((5*0,04)+(5*0,025)+(90*0,01)+(100*0,005)) = 1,380$ mio. euro.

Metode C

Beregningsgrundlag: Instituttets nettoindtægter.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , som er defineret i punkt 2:

- a) 10 pct. af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. euro plus
- b) 8 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. euro indtil 5 mio. euro plus
- c) 6 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. euro indtil 25 mio. euro plus
- d) 3 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. euro indtil 50 mio. euro plus
- e) 1,5 pct. af den pågældende del af den relevante indikator over 50 mio. euro.

Eksempel: Et betalingsinstitut, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 5 (udsteder betalingskort) ($k=1$), har det seneste år haft renteindtægter og -udgifter på henholdsvis 20 mio. euro og 15 mio. euro, gebyrindtægter på 2 mio. euro og andre driftsindtægter på 3 mio. euro. Summen af renteindtægter mv. udgør $20 - 15 + 2 + 3 = 10$ mio. euro, og kravet til instituttets løbende kapital kan opgøres til $1,0*((2,5*0,1)+(2,5*0,08)+(5*0,06)) = 750.000$ euro.